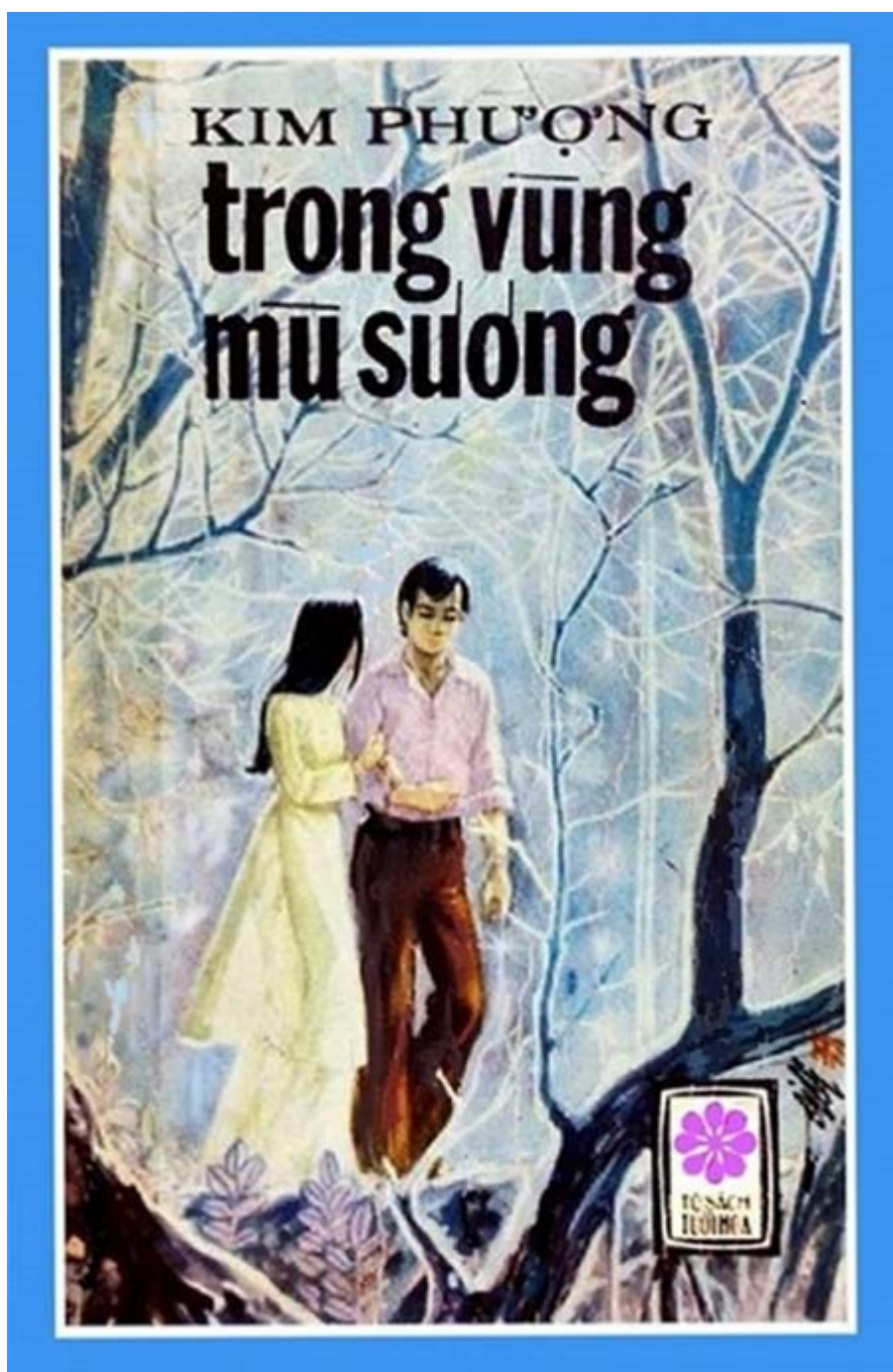

Kim Phụng

Trong Vùng Mù Sương

TÙ SÁCH TUỔI HOA

LOẠI HOA TÍM : dành cho lứa tuổi 16 - 18.

Chương 1

Quế Trân tỳ nhẹ tay lên ô cửa, đầu hơi nghiêng nghiêng, mái tóc dài lòa xòa che khuất một phần khuôn mặt. Cô bé ngồi yên như thế đã lâu, dường như bất động, đôi mắt mơ màng và buồn tênh. Cô bé đang suy tư, dáng gầy trông tội nghiệp quá.

Ngoài kia mặt trời đã chạy trốn tự bao giờ, sương mù bắt đầu giăng giăng. Đà Lạt buổi chiều ảm đạm và ướt át làm sao. Lẫn trong màn sương thấp thoáng những ánh đèn và trên những hàng cây gió đang thổi về với cái lạnh tê buốt.

Đà Lạt thành phố của sương mù, thành phố của huyền thoại, cảm hứng của thi sĩ và bối cảnh của bao cuộc tình. Trước cảnh Đà Lạt hoàng hôn, Quế Trân lặng lẽ như một dòng sông. Cô bé đang thưởng thức vẻ đẹp của thành phố cao nguyên nổi tiếng? Cô bé đang tìm nguồn mạch cho một bài thơ ? Không, cô bé đang thả hồn trong nỗi buồn... nỗi nhớ...

Đôi mắt cô bé đang dõi về chân trời xa chợt lại gần hơn. Những luống cải trong khu vực nhỏ trước mặt có vẻ xanh tươi hơn sau cơn mưa vội vã ban chiều. Mấy chú gà con mấp máy chiếc mỏ xinh xinh kêu lên những tiếng “chíp chíp” yếu ớt rồi chạy đuổi theo gà mẹ để dành mồi... Khóm hồng nhung trước hiên nhà càng thắm màu hơn khi không gian chuyên chở về bóng tối.

Quế Trân gục mặt vào đôi tay, nước mắt ứa ra, giọng sưng ướt :

- Trời ơi! Buồn quá. Ba mẹ ơi, anh Linh chị Thảo ơi... những người thân yêu của tôi mô rồi.

Đôi vai rung nhẹ theo tiếng nấc, cô bé để mặc cho nước mắt thấm ướt tay áo. Kỷ niệm ngày thơ ấu ở Huế bỗng dưng như thác lũ tràn về ngập lụt võ bờ. Tất cả như cuộn phim quay chậm hiện rõ trong tâm hồn cô bé.

o o o

Giòng họ Công Tăng mấy đời làm quan lớn trong Triều. Ông ngoại Quế Trân sống trong giai đoạn Pháp thuộc với chức Tri Phủ - chán nản trước cảnh a dua, xu nịnh của một số quan trong triều đối với người Pháp, ông cáo quan về vui với vườn tược. Cảm kích trước sự liêm khiết đó, dân trong thành phố vẫn kính cẩn gọi ông là « Cụ Phủ »

Quan liêu mãi mãi là một bức thành kiên cố, đóng khung những con người bảo thủ trong cuộc sống khép kín.

Ở trường học, bạn bè nhìn Quế Trân với đôi mắt xa cách, đôi lúc họ muốn kết thân nhưng vẫn có "một cái gì đó vô hình" khiến họ không thể thân hơn với cô bé thềm một tình bạn. Ở nhà, Quế Trân chỉ được quanh quẩn ra đến ngoài vườn và cánh cổng cao, im lặng là ranh giới ngăn biệt cô bé với những đứa trẻ khác.

Cô bé thường đứng trong cổng dán mắt vào những khe hở nhìn một cách thèm thuồng trò chơi của mấy cô bé khác đồng lứa.

Chỉ một bức tường mà ngăn đôi hai thế giới. Họ tự do và sung sướng biết bao, còn cô bé không bạn bè, sống cô đơn như chiếc bóng. Ngay đến anh Linh, chị Thảo cũng không thể tiêu phí thì giờ để tìm hiểu « nỗi buồn con nít » của cô bé.

Anh Linh lúc nào cũng đạo mạo với cặp kính trắng, bạn bè là từng chồng sách cao chỉ chút chữ số, nhìn anh miệt mài học nhiều lúc cô bé tự hỏi khối óc của anh to bằng bao nhiêu để có thể chứa hết ngần kia những lý, những công thức, những con số ?

Còn chị Thảo ở trường về là giam mình trong phòng với len, chỉ, vải vóc. Mỗi khi mon men lại gần cô bé lại bị chị Thảo xua nhẹ : « Trán ra vườn chơi đi, để chị làm việc... ». Cô bé đành buồn bã lủi thủi ra vườn ngồi khóc thút thít, mấy lần Vũ Năm hay dì Yến bắt gặp lại dỗ dành cô bé bằng múi quýt hay múi thanh trà ngọt lịm rồi tiếp tục công việc dờ dang của mình. Thỉnh thoảng rảnh rỗi dì Yến kéo Quế Trân ra sau vườn, hái hoa kết thành chiếc vương miện đội lên đầu cô bé và gọi đùa là « nàng công chúa bé nhỏ » của dì. Những cái vuốt ve, những câu chuyện cổ tích mà Vũ Năm kể cũng khiến cô bé càng gần gũi với Vũ hơn. Bà ngoại, ba mẹ, anh Linh, chị Thảo, tất cả cũng đều thương Quế Trân nhưng họ coi Quế Trân như đã lớn, tình thương ấy ít khi được bộc lộ bằng cử chỉ mà họ nghĩ chỉ dành cho những đứa trẻ lên hai, lên ba.

Người lớn có thế giới riêng của người lớn, cô bé có cảm tưởng mình như chú chim Di nhỏ bé trong lồng son. Cô bé không thiết tha với chiếc lồng son kết hoa mà chỉ thèm được tự do chạy nhảy cho thỏa thích đôi chân, thèm nhìn những khoảng trời hồng đang mở rộng bên kia bức tường cho no nê đôi mắt.

Cô bé thường chạy vào khóc thút thít bên tay mẹ. Người mẹ đọc được nguyên nhân những giọt nước mắt kia. Với giọng dịu dàng nhưng nghiêm nghị, bà nói :

- Trân, con phải nhớ từ đời ông cố tổ cho đến ông nội, ông ngoại con đều làm quan. Một đứa con giòng dõi nhà quan không thể bè bạn với những đứa bé tầm thường như rứa ...

- Mẹ coi, con không có một đứa bạn mô hết ...

Bà mẹ ngắt lời :

- Con muốn có bạn ? Được, để khi mô lại bác Tuần, mẹ cho con theo, con muốn chơi với Yến Thu con bác Tuần không ?

Quế Trân lắc đầu :

- Con nó kiêu dễ sợ, con không chơi với hấn mô.

- Răng con biết hấn kiêu ?

- Hấn học lớp con mà, đứa mô cũng không ưa Yến Thu hết.

Bà mẹ vặn hỏi :

- Con nói hấn kiêu mà kiêu ra răng ?

- Nó ỷ nó học giỏi, nó ỷ nó con nhà quan, nó không thèm chơi với đứa mô ngoài con nhỏ Quyên Quyên con ông Đốc Toại.

- Con cũng là con nhà quan, răng nó không chơi với con ?

- Nó làm quen nhưng con không ưa ...

- Rửa ở lớp con không có bạn thân ?

- Dạ...

Bà mẹ nhìn con xót xa nhưng rồi bà cương quyết :

- Ở trường, con có thể chơi với tất cả, nhưng ở nhà mẹ không muốn thấy con lê la với những đứa trẻ trong xóm ... con phải nghe mẹ. Một đứa trẻ ngoan không khi mô cãi lời cha mẹ.

Trước sự cứng rắn của mẹ, cô bé buồn lắm nhưng cũng quen dần, suốt ngày thui thủi một mình với con miu miu.

Anh Linh chị Thảo cũng vậy. Ý tưởng con nhà quan đã thấm sâu trong tận cùng tim óc, đã in nếp trong tế bào nên họ không kết thân với bạn bè cùng lớp. Đi học, xe đưa tới tận cổng. Lúc về xe đón vào tận sân. Tiếng cổng rít lên khi khép lại như một nhắc nhở của cuộc sống đều đặn đến độ nhàm chán.

Nói tới đất thần kinh là nói đến lễ nghi, quan cách, bảo thủ. Thế nhưng, bên trong bức tường cao kia chuyện gì đã xảy ra ?

Có lần Quế Trân thắc mắc hỏi chị :

- Chị Thảo ơi ! Răng bạn em chỉ có một bà ngoại mà mình có tới hai hả chị ? Răng một người gọi là bà ngoại lớn, một gọi là bà ngoại nhỏ ? Răng ...

Chị Thảo lăm lét nhìn trước nhìn sau, kéo em vào phòng khép cửa lại rồi thì thầm :

- Răng em thắc mắc dữ rửa ? Đừng khi mô nhắc lại câu nớ nữa nghe, mẹ nghe mẹ la chết. Em còn nhỏ tò mò chi chuyện người lớn, chừng vài năm nữa em sẽ hiểu.

Câu trả lời của chị Thảo không làm cô bé hài lòng và không đợi vài năm nữa mới giải đáp thắc mắc đó mà chỉ nửa năm sau cô bé đã hiểu tất cả.

Sau một cơn đau tim, ông ngoại vĩnh viễn nằm xuống. Tang ma xong dường như bầu không khí trong nhà trở nên căng thẳng.

Câu chuyện nổ bùng dữ dội như trái bóng bị nén lâu ngày. Biến cố làm xáo trộn tâm hồn cô bé, làm rơi đi lớp sơn danh giá mà giòng họ Công Tăng đã cố công đánh bóng tự bao ngày qua.

o o o

Một buổi sáng mặt trời còn ngủ quên, Quế Trân đã choàng giấc nhưng còn lười biếng cuộn mình trong chăn lắng nghe tiếng chim chào mào đang đón chào nhau ngoài vườn, nghe tiếng cây cỏ xào xạc vang trong gió sớm ... bỗng dưng cô bé giật mình ... tiếng bà ngoại vang lên, giọng phần nộ. Âm thanh chất chứa xé tan không gian đặc quánh lặng yên của buổi mai. Tiếng nói thoát trở thành tiếng hét lồng lộng trong ngôi nhà thênh thang :

- Chừ thì hai mẹ con mụ đi đi, đừng ăn báo cô nữa, tui hết cơm hết gạo nuôi rồi ...

Trời ơi ! Chuyện chi đã xảy ra ? Quên cả lạnh, quên cả mang dép, Quế Trân tung chăn vùng dậy chạy nhanh xuống nhà. Di Yến và Vú Năm đang khóc, cả hai lui cui xếp quần áo vào chiếc vali cũ rách. Quế Trân chạy tới ôm chầm cánh tay Vú Năm, tình thương tràn ngập khiến cô bé buột miệng :

- Ngoại ơi ! Ngoại bỏ con đi mô rửa ?

Vú Năm vuốt tóc cô bé :

- Con ở lại, vú đi nghe...

Đôi mắt Vú Năm lướt nhanh trên những khóm cúc tây, thược dược và dừng lại trên màu đỏ hồng nhung, bao năm qua chúng được chính bàn tay bà chăm sóc, bà nhìn chúng luyến lưu bởi bà sắp rời xa, xa từ ngọn cỏ cành cây trong khu vườn quen thuộc này.

Bà nói như nói với chính mình, như nói với một người đã khuất : « Phải ta phải đi tới một nơi thật xa, mười mấy năm qua biết bao kỷ niệm, chừ chẳng còn gì, Chẳng còn lý do chi để ta lưu lại nơi đây. Thôi, vĩnh biệt tất cả, linh hồn ông có lẽ cũng không nữa trách tôi ... ở lại một ngày là thêm đắng cay tủi nhục »

- Ngoại ơi ! Ở lại với Trân, đừng đi mô hết.

- Người ta đuổi vú mà con.

- Con thương ngoại, ngoại đi con bỏ cơm bỏ học...

- Đừng nói bậy con, ráng ăn nhiều cho khoẻ, học cho chăm, vú đi rồi vú gửi quà về cho, chừ vú chỉ còn mấy khóm hoa, vú cho con hết...

Quê Trân mếu máo lắc đầu :

- Con không cần chi hết, con cần ngoại thôi...

Vú Năm cương quyết :

- Không thể được, ông ngoại con chết rồi, vú chẳng còn địa vị chi để sống mãi trong ngôi nhà nì hết.

Bà ngoại ngồi trên sập tròng mắt ngó Trân :

- Lên nhà, ai cho phép mi kêu mụ vú bằng ngoại, chỉ có mình tau là ngoại mi thôi, nghe rõ chưa Trân ? Mụ vú là người ăn kẻ ở trong nhà, nó ham địa vị bà phủ hai, nó dùng nhan sắc quyến rũ ông ngoại mi... Ủa, răng mi chưa đi lên nhà mà còn xớ rớ đó, tau đập bi chừ ...

Trân sợ hãi thoát khỏi vòng tay vú Năm rồi lủi dần lên nhà. Giọng nói của Ngoại là một mệnh lệnh, khó cưỡng lại và tia mắt ngoại như toát ra một sự nghiêm khắc cùng cực. Thái độ của ngoại đối với vú Năm là thái độ khắc nghiệt của bà mẹ chồng đối với nàng dâu. Nóng giận và ghen ghét dồn nén bao năm khiến ngoại bùng ra những lời mà với số tuổi non nớt của Trân chưa thể cho biết.

Bà Ngoại biết vú Năm thương Trân, biết Trân quyến luyến vú Năm, dì Yến – Hai người mà bà ngoại coi như những cái gai cần phải nhổ ngay. Một mình bà ngoại dằn vặt vú Năm chưa đủ, bà muốn khơi dĩ vãng, cái bí mật mà bà phải chịu đựng trong suốt thời gian qua để Trân cũng ghét bỏ vú Năm như bà. Vú Năm là người bế ẵm Trân từ khi còn đỏ hỏn cho đến bây giờ, tình thương vú Năm dành cho Trân còn hơn bà đối với cháu. Chỉ có thái độ ghét bỏ của Trân mới làm cho vú Năm đau lòng xót dạ thôi. Bà ngoại nhất định dùng đòn tâm lý ấy để chặt đứt nguồn yêu thương sau cùng còn lại của vú Năm là Quê Trân. Thế nhưng ngoại đã lầm, những tiết lộ của bà ngoại vẫn không làm giảm đi một mảy may tình thương mà Quê Trân dành cho vú Năm, cho dì Yến...

o o o

Quê Trân ngồi bó gối trên giường, đôi mắt đỏ hoe, bây giờ cô bé đã hiểu, nỗi thắc mắc ngày nào được giải đáp và cô bé mười ba bắt đầu biết suy tư từ đó.

Hồi ông ngoại còn sống, bà ngoại sanh được một người con gái, đó là mẹ Trân bây giờ. Năm năm trôi qua, bà ngoại chỉ sanh thêm một người con trai nhưng « hữu sanh vô dưỡng », đứa bé trai ấy chết sau một cơn bệnh ngặt nghèo mặc dù ông ngoại dốc ra không biết bao nhiêu tiền để chạy chữa.

Ông Ngoại lại bắt đầu chờ đợi một đứa con trai khác, bà ngoại siêng năng đi chùa hơn để khẩn cầu một đứa con. Nghe đền nào linh thiêng bà ngoại cũng không quản xa xôi, đến tận nơi để khẩn vái cầu xin nhưng vô ích, bà vẫn không sanh thêm được đứa nào.

Thời gian lặng lẽ trôi qua mang theo những hy vọng còn sót lại, ông ngoại bần khoản và buồn thật nhiều.

Theo quan niệm người xưa thì « không con trai để nối dõi tông đường là đã phạm một trong những tội đại bất hiếu » vì thế nỗi muộn phiền chỉ tạm vắng khi ông ngoại túy lúy trong men rượu.

« Cù phủ gương mẫu » ngày nào bây giờ mất hết phong độ mà chỉ còn là « con sâu rượu » Trong thời gian ấy vú Năm được nhận vào giúp việc. Trong một ngày mưa tầm tã con « ma men đã quy ngã trước tầm nhan sắc ấy. Ông ngoại lén lút cất nhắc cô hầu gái lên địa vị « bà phủ hai ». Sự cất nhắc lén lút không thể giữ mãi cho đến ngày vú Năm mang thai di Yến, hình dáng đổi khác của Vú Năm và tia mắt bối rối của ông ngoại đã tự tố giác tất cả.

Biết không thể tiếp tục che đậy, ông Ngoại đành dùng lý do « cần con trai nối dõi » để làm dịu cơn giận của bà Ngoại. Quả nhiên trước lý do rất hữu lý ấy và hơn nữa vì hai chữ « danh giá » bà Ngoại cố dồn nén bao phần nộ vào tận đáy lòng. Bà đã đem tất cả sự khôn khéo để giữ sĩ diện cho gia đình.

Nguồn hy vọng của ông Ngoại lại vươn lên cao nhưng có lẽ số ông Ngoại không có con trai, vú Năm cũng chỉ sinh được di Yến rồi thôi. Sự kiện đó càng đào sâu hố ngăn cách giữa vú Năm và bà Ngoại. Bà Ngoại ganh ghét một cách ngầm ngấm vì bà hiểu cái tình của chồng mình đối với người vợ hai, bà vẫn còn nể sợ chồng nên không dám tỏ thái độ ấy một cách công khai.

Vú Năm dường như biết thân phận lẽ mọn của mình lại thêm tính tình hiền lành nhẹn nhục và khóc thầm trước đôi mắt khiêu khích và những lời bóng gió ngụ ý khinh bỉ của người vợ lớn.

Từ lâu bà Ngoại vẫn nung nấu thù ghét vú Năm vì vú là người đã chen vào hạnh phúc của bà, đã khuấy động cuộc đời bình lặng của bà bằng đôi mắt mơ buồn ... Ngay từ giây phút đầu tiên nhận vú Năm làm người giúp việc, bà đã thầm khen vú Năm là một thiếu nữ đẹp, cái đẹp dịu dàng, nhu mì và mộc mạc của cô thôn nữ Vỹ Dạ đã làm xúc động lòng bà nhưng điều bà không ngờ tới là chỉ nửa năm sau từ một người giúp việc, Vú Năm đã bước lên địa vị « bà phủ hai » khiến cho bà từ lòng thương mến đã đổi thành thù ghét.

Ngày nay, dù vú Năm đã nhiều tuổi nhưng vẫn còn phảng phất nét đẹp ngày nào, di Yến là người thừa hưởng trọn vẹn tầm nhan sắc của mẹ nhưng cánh hoa ấy bị bao bọc bởi bốn bức tường cao nên ít ai biết đến.

Ngày ông Phủ còn sống, trước mặt ông, bà luôn luôn tỏ ra ngọt ngào với vú Năm. Bà muốn cho ông thấy bao giờ bà cũng là người cao thượng, đầy lòng vị tha, nhưng vắng ông, bà tiếp tục chửi mắng đầy tớ bằng những lời bà muốn dành cho vú Năm:

- Con Thoa mô ? Công chuyện bề bộn như ri mà không lo làm, suốt ngày lo sửa sang sắc đẹp để làm chi ? Để quyến rũ chồng người ta phải không ?

Vú Năm hiểu những lời ấy dành cho mình, buồn tủi nhưng vú Năm cắn răng chịu đựng. Nhìn gương mặt héo buồn của vú Năm, bà Phủ hả hê sung sướng. Trong bà đang có những cơn sóng ngầm, những ngọn lửa âm ỉ chỉ chờ cơ hội để nổ tung bốc cháy.

Sau khi chồng xuôi tay khép mắt, bà Phũ liền đổi thái độ với vú Năm. Bà dùng uy quyền của người vợ cả để dẫn vật, hành hạ người vợ lẽ. Tuy bất mãn muốn chống đối nhưng rồi vú Năm vẫn thụ động vì bản chất hiền lành còn tồn tại nơi con người của Vú.

Sự khắc nghiệt của bà Phũ thể hiện rõ rệt trong việc bà bắt các cháu mình gọi người vợ lẽ bằng danh từ «vú Năm» thay vì gọi bằng «bà Ngoại» như ông Phũ đã buộc hỏi còn sống. Danh từ «vú Năm» như để đưa địa vị người vợ lẽ xuống thành bà vú hay người giúp việc trong nhà cũng thế.

o o o

Trân chạy về phòng gục mặt xuống gối khóc rung rức. Cô bé thì thầm gọi tên hai người thân yêu sắp ra đi, một chuyến đi không hẹn ngày trở lại. Di ơi ! Còn mô những buổi sáng lạnh co ro trong vòng tay dì nhìn ngọn lửa hồng liếm chỗ xôi, mùi nếp mùi đậu xanh thơm nức khiến cháu vùi vãnh đời ăn, di cốc nhẹ đầu cháu mắng con nhỏ ni hư ăn, ngoại chưa thời, ba mạ chưa thời mà đã đòi ăn, la cháu nhưng di vẫn lên cho cháu nắm xôi còn nóng hổi. Còn mô những buổi trưa hai dì cháu nằm ôm nhau trên chiếc chõng tre già nua, rồi cháu thiếp đi trong tiếng hát của dì, tiếng hát trầm buồn như một lời ru. Còn mô những buổi chiều hai dì cháu thơ thẩn trong vườn, những vòng hoa bưởi thơm ngát di choàng lên đầu cháu mà ví von cháu là nàng công chúa bé bỏng của dì, những múi thanh trà di dành cho cháu thật ngọt như tình thương mệnh mang của dì... Và ngoại đầu yêu của con, ngoại sắp bỏ con mà đi, từ nay căn nhà thênh thang sẽ thiếu bóng ngoại, khu vườn với những cây trĩu trái, chúng sẽ buồn vì thiếu đôi tay ngoại, đôi tay đã chăm sóc tưới bón chúng từ bao năm qua...

Tiếng hét của ngoại còn vang lên lờn lợn trong buổi mai lạnh buốt :

- Mụ không đi ngay mà còn đứng khóc lóc cái chi ? Con Trân cháu tui, mắc mớ chi tới mụ mà mụ nhắc, không có mụ nó cũng không chết mô ? Nó chừ còn con nít biết chi mà mụ kể lể với nó, mụ muốn chia rẽ bà cháu tui hả ? Mụ là con hồ ly mà, phá hoại hạnh phúc gia đình tui như rứa chưa vừa ý bằng lòng rằng ? Hừ... tướng mẹ con mụ là cái thứ tướng sát phu...

- Ông ngoại con Trân đau tim mới chết, tui mà sát phu thì ông nó chết lâu rồi chứ mô có sống tới chừ con Yến hai mươi mấy tuổi rồi...

- A ! Mụ giỏi, còn cãi nữa, thôi đừng nhiều lời, giòng họ nhà tui không thể dung chứa những người như mẹ con mụ.

Giọng vú Năm sùng ướn :

- Con Yến nó cũng mang họ như con bà..

Bà Ngoại rít lên tàn nhẫn :

- Biết mô nó không là máu mủ người khác, mụ đem trút vô cho gia đình tui gánh chịu, mụ ham cái gia tài ni mà. Ui chao ! Đừng mơ tưởng vô ích. Ni, tui nói cho mà nghe, con Yến không có phần mô ...

Đôi mắt vú Năm mở lớn :

- Trời ơi ! Bà có thể nói một câu vô hậu như rứa rằng ?

Sự uất ức khiến bà run rẩy cả đôi chân như chực ngã, đột nhiên bà gạt nhanh nước mắt. Qua khe cửa, lần đầu tiên Quế Trân thấy đôi mắt vú Năm quắc lên dữ dội :

- Được, tui sẽ đi cho bà vui lòng, ra khỏi nơi đây không phải mẹ con tôi chết đói mô, nhưng trước khi đi tui cần nói cho bà biết, tui không ham một đồng cắc mô trong cái nhà ni hết. Còn hai bàn tay là còn làm việc kiếm tiền nuôi thân, tui không bao giờ là hạng người ỷ lại quyền thế để áp bức, hành hạ người khác.

Bà ngoại đập tay lên sập :

- Mụ nói cái chi ? Mụ nói ai ý lại quyền thế ?

Vú Năm không trả lời bước nhanh lên nhà trên, đứng trước bàn thờ người chồng quá cố bà xúc động, miệng lắm bầm khăn vải trong khi nước mắt tuôn trào.

« Ông sống khôn thác thiêng phò hộ mẹ con tui được yên thân sống nốt quãng đời còn lại... »

Bà Ngoại nhìn theo bữu môi :

- Ui chao ! Ôn nghĩa dữ ... khéo làm bộ.

Mẹ Trân nãy giờ vẫn yên lặng bỗng bước tới rụt rè :

- Thôi mạ, bao nhiêu sự bí mật trong nhà mình chẳng còn bùng bít được nữa, còn chi là danh giá.

Bà Ngoại đưa tay quệt mạnh vết trầu bên mép :

- Tau không cần giữ gìn cái chi nữa, tau nhin nhiều rồi, con mụ nó phải đi cho khuất mắt tau, hần là cái gai, phải nhổ đi cho khỏi chướng, để nó ăn báo cô hoài tau bực lắm.

- Mẹ đuổi dì Năm đi, chắc linh hồn cha con buồn lắm ... Ra khỏi nhà mình mần răng dì nó sống, mấy chục năm ni có thấy ai tới thăm dì nó mô.

- Mi khéo lo ... tau nghe nói nó có đứa cháu họ xa ở trên Đà Lạt chừ thì lên nó mà ăn nhờ ở đậu.

- Con ngại người ăn kẻ ở trong nhà đi đồn, đi nói...

- Hừ, đứa mô đồn bậy bạ tau đuổi đi luôn.

Bà Ngoại dừng dung nhìn vú Năm và dì Yến xách vali lầm lũi bước ra cổng. Nắng đã lên, hai chiếc bóng gầy trải dài trên sân gạch. Từ vuông cửa nhỏ, Trân đỏ hoe mắt trông theo cho đến khi cả hai lách mình ra và cánh cổng sắt khép kín lại.

o o o

Ba mẹ, anh Linh, chị Thảo cũng đứng yên bất động, trên khuôn mặt họ lộ vẻ nửa như thương hại nửa như bất mãn, nhưng không ai dám nói câu trước sự phẫn nộ của bà Ngoại. Con giận lắng xuống, bà bắt đầu lo ngại tai tiếng.

Tất cả như cơn bão tố ủa về thật tàn khốc làm vỡ tung cái vỏ lễ nghi, cái vỏ đạo đức gia phong mà từ lâu gia đình Quế Trân cố bảo thủ.

Người ta thường nói ? « Bức vách có tai », câu ấy có lẽ đúng. Mặc dù bà Ngoại đã dặn dò gia nhân phải kín miệng, đánh đổi sự kín miệng ấy bằng mọi cách. Hăm dọa cũng có, vuốt ve cũng có và đồng tiền cũng có, nhưng không chuyện gì có thể giấu mãi dưới ánh sáng mặt trời vì chỉ một thời gian sau cả dãy phố đều biết chuyện vú Năm, người vợ lẽ của ông Phủ, xuất thân chỉ là một cô tớ gái giúp việc và cả hai mẹ con người vợ lẽ đã bị bà Phủ đuổi đi vì ganh ghét

Chuyện này khiến nhiều người xầm xì bàn tán, họ cho rằng bà ngoại quá khắc nghiệt, ăn ở thất đức.

Luồng dư luận có lẽ tới tai bà Ngoại nên bức tường đã cao lại có vẻ cao hơn, cánh cổng đã khép chặt lại có vẻ chặt hơn, ngăn cách hẳn thành một thế giới riêng biệt. Ít khi người ta thấy những người trong gia đình Quế Trân ra khỏi cổng, nếu có họ cũng lặng lẽ âm thầm như những chiếc bóng.

Chuỗi ngày tháng nói tiếp nhau trôi qua, câu chuyện của gia đình cụ Phủ rồi cũng mờ đi, nhạt đi. Người ta đã quên hay đúng hơn đã ném nó vào một xó xỉnh trong tiềm thức.

Cô bé Quế Trân ngày nào nay đã lớn hơn, đã biết lén lấy gương nhỏ của mẹ đem vào phòng ngồi ngắm mình hàng giờ hay lấy mấy cánh cúc tây cài lên tóc mà mơ mình làm nàng công chúa ngủ trong rừng. Cô bé lớn lên cùng với một đam mê. Cô bé mê hoa hồng vô cùng, nhất là hoa hồng nhung màu huyết dụ. Những khóm hồng nhung trong sân là kỷ niệm sau cùng của vú Năm còn để lại.

Sống trong tình thương tràn đầy, vật chất không thiếu nhưng cô bé vẫn cảm thấy buồn, thấy thiếu vắng một cái gì đó. « Cái gì đó » có thể là sự tự do. Nếu mãi làm chú chim trong chiếc lồng kết hoa hay sống như một cây cỏ mềm yếu suốt đời núp bóng cội từng biết bao giờ cô bé mới tìm được một người bạn ?

Nhà vắng người lại càng vắng hơn. Anh Linh đậu xong phần II đã bay vô Sài Gòn thi vào kiến trúc. Chị Thảo lo tưng bài kỹ hơn để chuẩn bị cho kỳ thi toàn phần năm tới. Vốn vẹn trong nhà chỉ còn bà Ngoại, ba mẹ, chị Thảo, Quế Trân, o Nhạn, chị Bảy và chú tài xế. Quế Trân buồn bã đếm từng ngày trôi qua với nỗi nhớ quắt quay, nhớ vú Năm, nhớ dì Yên, nhớ những kỷ niệm êm đềm ngày xưa ...

Bận rộn lo lắng với thi cử, rồi chờ đợi kết quả trong hồi hộp phập phồng, chị Thảo mừng đến chảy nước mắt khi thấy tên mình trong danh sách những thí sinh đậu. Ba mẹ mở tiệc ăn mừng, Quế Trân nhớ rõ trong số những người đến dự tiệc có cả vợ chồng bác Tuấn và anh Bằng (con bác Tuấn) nữa. Chị Thảo hôm nay dễ thương với chiếc áo dài màu hoàng yến mẹ mới thưởng hôm có kết quả. Suốt buổi tiệc Trân bắt gặp anh Bằng nhìn chị Thảo mấy lần và dường như chị Thảo cũng biết điều đó nên hai má đỏ bừng đôi mắt chớp chớp. Trân đoán «anh chị» đã «ăn ý» với nhau rồi và cô bé cầu mong cho anh Bằng cưới chị Thảo, mong chị Thảo có hạnh phúc dù cô bé có phải xa chị Thảo đi nữa.

Quế Trân liếc nhìn ba mẹ ? Ông bà đang trò chuyện thân mật với vợ chồng bác Tuấn. Thịnh thoảng bác Tuấn gái nhìn chị Thảo với đôi mắt yêu thương, nhìn anh Bằng với đôi mắt triu mến. Cô bé biết mẹ và bác Tuấn đang nói về anh Bằng, chị Thảo, tự dưng cô bé thấy niềm vui tràn ngập.

Quế Trân rời bàn ăn, cô bé nghĩ đến mấy bông hồng nhung mới nở hồi chiều – Mình sẽ tặng chị Thảo anh Bằng hai bông đẹp nhất. Cô bé đang loay hoay chọn hoa chợt nghe tiếng chân người, mà cô bé đoán là anh Bằng và chị Thảo. Cô bé đứng yên không dám nhúc nhích, không phải là tò mò nhưng cô bé không muốn khuấy động giây phút êm đềm hạnh phúc của hai người.

Tiếng anh Bằng trầm ấm :

- Thảo định xong toàn phần sẽ theo phân khoa nào ?

- Dạ ... dạ... Thảo định học Dược, nhưng mẹ muốn Thảo thi vô Sư Phạm...mẹ nói con gái làm nghề dạy học là dễ thương nhất ...

Anh Bằng cười nhỏ :

- Anh cũng nghĩ như rứa. Chừ dạy con thiên hạ, mai mốt lấy chồng có con thì dạy con mình học ...

Trân đoán hai gò má chị Thảo sẽ đỏ bừng và đôi mắt sẽ chớp chớp, thói quen mỗi lần gặp điều chi làm chị xấu hổ.

Tiếng chị Thảo kêu khẽ :

- Trời ơi ! Anh Bằng nói chi mà có con ...dị bắt chết ...

- Anh nói thật đó, dị chi mà dị, Thảo nhát ghê. Thảo chuẩn bị tinh thần nghe, anh sắp nói một chuyện cam đoan sẽ làm Thảo giật mình và bối rối.

Chị Thảo lo lắng :

- Chuyện chi rửa anh ? Anh làm Thảo lo ghê nơi.
- Thảo có biết mẹ anh đang nói với mẹ Thảo chuyện chi không ?
-

- Thảo, Thảo có biết anh mền Thảo lắm không ? Anh mền Thảo từ hồi Thảo còn học đệ nhị, anh định đợi Thảo thi xong toàn phần sẽ nhờ mẹ anh lại thưa chuyện với mẹ Thảo và bữa ni mẹ anh đang nói chuyện nớ với mẹ em ...

Tiếng « em » thốt ra êm đềm trùi mền biết bao ... Trần bàng hoàng xúc động vì điều nguyện cầu trong buổi tiệc của mình sắp thành, sự xúc động khiến cô bé đánh rơi chiếc kéo đang cầm trong tay mà cô bé định dùng nó để cắt hai cành hoa, chị Thảo giật mình quay lại :

- Ai rửa ? A ... Trần ... nãy chừ em đi mô ? Em làm cái chi mà đứng chỗ nớ ?

Trần lúng túng :

- Em ... Em cũng mới ra ... Em nhớ tới mấy bông hồng mới nở khi chiều, em định hái tặng chị với anh Bằng ...

Chị Thảo cười giọng no đầy hạnh phúc :

- Trời ơi ! Trần của chị ngoan ghê – Quay sang anh Bằng chị tiếp – Anh biết không, Trần quý mấy khóm hoa hồng của nó lắm, thường ngày nó không cho ai đụng vô mấy cây hoa nớ, không biết rằng bữa ni cô bé có nhĩa ý tặng hoa cho anh với Thảo rửa ?

Trần nhìn anh Bằng cười tinh ranh :

- Tại bữa ni chị Thảo là người hạnh phúc, « tiểu đẳng khoa » rồi còn thiếu cái « đại đẳng khoa » nữa là đủ anh Bằng hỉ ?

Chị Thảo tròn mắt nhìn Trần :

- Em biết hết rồi ?
- Biết chi chị ? Em nghe bác Tuần bàn với mẹ về chị và anh Bằng ... Cô bé giờ hai cành hoa còn ướt sương :
- Chúc mừng chị và anh Bằng.

o o o

Ba tháng sau. Chị Thảo về làm dâu bác Tuần, làm vợ anh Bằng. Đám cưới chị thật lớn, xe hơi đi thành hàng hai, đãi tiệc suốt ba ngày. Cả khu phố kéo ra xem đều trầm trồ khen cô dâu xinh chú rể đẹp. Lời trầm trồ đó khiến ngoại sung sướng hả hê. Để tỏ sự rộng rãi của mình đối với mọi người, lần đầu tiên bà ngoại đích thân phát bánh kẹo cho những đứa trẻ đứng xem gần đó. Bà ngoại cũng muốn hành động đó sẽ làm cho mọi người bớt nhìn mình với cái nhìn đầy thành kiến vì thái độ khắc nghiệt của bà ngoại đối với mẹ con vú Năm trước kia.

Ngày chị Thảo từ giã gia đình theo anh Bằng ra Đà Nẵng (anh Bằng là Giáo sư dạy học một trường công lập ở ngoài Đà Nẵng) chị khóc nức nỏ, Trần cũng khóc, cô bé níu tay như không muốn rời.

Bây giờ thực sự cô bé mới cảm thấy cô đơn, những người thân yêu lần lượt rời xa. Cả ngày thơ thẩn ra vào một mình, cô bé ít có dịp để cười nói. Ba mẹ phải lo công việc của người lớn không ai có thì giờ để nghe chuyện của cô bé. Có lần cô bé ngỡ ý muốn vào nội trú thì bị cả nhà phản đối.

- Nhà còn ai nữa mô mà con đòi đi, ở với cha mẹ không sướng hơn răng ?

- Con ni hần khùng, mi vô trong nớ rồi ham chơi bỏ học hành thì ai nhắc nhở, ai kiểm soát cho được kỷ bằng ba mẹ.

Cô bé năn nỉ :

- Ba mẹ nói rứa chớ mấy nhỏ bạn con tụi hần ở nội trú được các sœur lo cho đủ thứ hết còn dạy thêm, đan, làm bánh và dạy đàn piano nữa. Tụi hần ganh nhau, đứa mô học cũng giỏi. Mỗi tuần được về thăm nhà một lần ...

Ba khoát tay ngắt lời :

- Con muốn học piano ? Được, ba sẽ cho con học nhưng ba mẹ không muốn cho con vô nội trú mô. Đó là trường hợp bất đắc dĩ ...

Me nhìn Trân :

- Ba nói đúng con phải nghe, con gái không nên ở xa cha mẹ ...

Trân cúi đầu rơm rớm nước mắt, bà ngoại vuốt tóc cháu hỏi :

- Răng khi không con đòi vô nội trú, trong nớ có chi sướng hơn ở với ngoại với ba mẹ không ?

- Trong nớ con sẽ có bạn bè. Ngoại coi ở nhà con ra vô thui thui một mình ...

Ba nhìn Trân thông cảm, lần đầu tiên ông đọc thấy nỗi buồn vơi vợi trong đôi mắt đứa con gái út, tự dưng ông do dự :

- Đề ba suy nghĩ lại ...

Mẹ nhìn ba ngạc nhiên :

- Răng khi không anh đổi ý ? Tui thì tui không muốn xa con Trân ...

Bà ngoại nhìn ba nghiêm nghị :

- Me không hiểu răng con còn do dự ... Mấy đứa cháu của me, thằng Linh, con Thảo đã đi xa, chừ còn mình con Trân ...

Quay sang Trân, bà tiếp :

- Thôi, con không thương ngoại răng ? Con không thương ba mẹ răng ? Ngoại biết con oán ngoại đã đuổi mẹ con mụ Vú ...

Bà ngoại sụt sùi, mếu máo :

- Tau chừ gần đất xa trời không biết sống khi mô chết khi mô, con cháu oán ghét đứa mô cũng muốn xa muốn lánh, thôi mi muốn đi mô thì đi, tau vô chùa tau ở, sống tau ăn xin nhà chùa chết tau xin nhờ tắm áo ...

Ba cúi đầu nhỏ nhẹ :

- Me nói rứa chớ đời mô con cháu dám oán ghét me. Con thấy con Trân nó ra vô thui thui không bạn bè nên con cũng muốn cho nó vô nội trú sống cho có bạn có bè. Một tuần nó về thăm nhà một lần ... Nếu me không bằng lòng thì con đâu dám trái ý me ...

Hy vọng tiêu tan, Trân buồn bã nước mắt rơi rơi ... Luôn luôn ngoại là người chiến thắng bất cứ chuyện chi liên quan đến gia đình ngoại đều muốn mọi người theo ý kiến ngoại, ngoại không nói thẳng ra nhưng « nước mắt » và câu « vào chùa ở nhờ » của ngoại vẫn là khí cụ hữu hiệu để mọi người phải vâng theo. Riêng Trân cho rằng ngoại là người độc đoán.

o o o

Cuộc đời sẽ êm đềm như giòng nước sông Hương hiền hòa nhưng một tai họa đang chờ giáng xuống gia đình Quế Trân, giáng xuống miền đất thần kinh nhiều đau khổ.

Xuân sắp về !

Trước Tết một tuần, vợ chồng chị Thảo về Huế ăn Tết với gia đình. Gặp lại chị, Trân mừng rỡ nói cười tíu tít.

Thời gian chuẩn bị đón xuân mới vui làm sao. Quế Trân lăng xăng chạy lên chạy xuống xem mọi người làm việc. Trên nhà, ba đang xén cây, tia lại mấy chậu kiểng. Anh Bằng đang gò lưng đánh bóng bộ lư, mấy bộ chân đèn. Dưới nhà, me và o Nhân đang gói bánh chưng bánh tét. Chị Bảy đang rim mứt, ngoại đang cắt củ cải, cà rốt, củ kiệu làm dưa món, chị Thảo lo may lại mấy tấm màn cửa và bác tài lo lau chiếc xe hơi của bác cho thật bóng.

Đang nâng niu mấy cánh hồng nhưng Quế Trân nghe tiếng me kêu :

- Trân à ... Trân mô rồi ?

Trân vừa chạy xuống vừa thưa :

- Thưa me gọi con ...

- Làm chi trên nớ rứa Trân ?

- Dạ con đang tưới mấy cây hồng.

- Mi thì khi mô cũng lo có ba cái cây nớ thôi... lớn bộn rồi xuống coi me làm bánh làm mứt mà học.

Trân chăm chú nhìn me, bà gói bánh thật khéo, chiếc bánh vuông và chắc, sợi lạt cột thẳng và đều.

Quế Trân trầm trồ:

- Mẹ khéo tay ghê nơ ...

Mẹ vừa gói bánh vừa nói:

- Trân ngó cho kỹ nì, xếp lá cho vuông... đổ một chén nếp ... nửa chén đậu xanh ... hai miếng thịt ... đổ tiếp lên một nửa chén đậu xanh ... một chén nếp ... ém cho thật chặt ... xếp lá lại ... cột dây cho chắc ...

Ngoại lên tiếng:

- Mẹ con Trân nì ... rằng bữa nì mà thằng Linh cũng chưa về hi?

- Dạ ... chắc nó còn thu xếp bài vở ... chắc nó cũng sắp về me nờ ...

Mẹ chợt yên lặng nghe ngóng rồi nói to:

- Tiếng ai như tiếng thằng Linh, cái thằng thiệt mới nhắc nó xong. Trên lên nhà coi ... phải không ?

Trên nghe giọng nói anh Linh bô bô, cô bé reo lên:

- Đúng rồi me ơi ... anh Linh về ...

Và cô bé ù té chạy lên:

- Anh Linh, quà em mô? Quà em mô?

Anh Linh nhìn cô em gái:

- Chà, con nhỏ ni mau lớn ghê ... Mới xa có một năm mà về thấy có vẻ thiếu nữ rồi ...

Trên níu tay anh:

- Đừng đánh trống lảng ... quà em mô?

Anh Linh tủm tỉm:

- Quà của Trên lớn lắm, anh để ở ngoài sân trước, ra mà lấy ...

Cô bé nhìn anh nghi ngờ :

- Thật không?

- Anh nói dối cô làm chi ?

Buông tay anh, Trên chạy ra sân trước dáo dác nhìn, không thấy gói quà mà chỉ có một thanh niên đang đứng trò chuyện với ba và anh Bằng. Cô bé vô tình hỏi anh Bằng:

- Anh Bằng nì, anh Bằng! Anh Linh nói có gói quà cho em lớn lắm để ở trước sân, gói quà nó mô rồi rằng em không thấy?

Anh Bằng ngơ ngác hỏi "gói quà chi! ...". Rồi chợt hiểu, anh cười to, kéo tay cô bé ra xa, nói thì thầm mấy câu vào tai Quế Trân, cô bé đỏ mặt vùng chạy vô nhà tìm anh :

- Anh Linh ơi ...

Có tiếng anh dưới nhà, cô bé thấy bóng anh thấp thoáng trong bếp hai tay đang cầm hai miếng mứt còn ướm đường. Thấy cô bé, anh cười hì hì:

- Răng, thấy món quà nó chưa? Vừa ý không?

Trên đâm thùm thụp vào lưng anh:

- Anh ba xạo ...

Mẹ ngừng đầu nhìn Trên la :

- Trên nói với anh rứa hỉ ?

Trân bị la oan vội phân trần:

- Mẹ coi, anh Linh nói có món quà lớn cho con để ở sân trước, con ra không thấy chỉ có ...chỉ có ...

Thấy Trân lúng túng anh Linh cố nén cười tiếp lời:

- Chỉ có ... thằng bạn của con đừng nói chuyện với ba thôi ... Đó cũng là món quà chớ bộ ... Con Trân sắp mười sáu, rứa là sắp thiếu nữ rồi mẹ hi?

Mẹ và ngoại bây giờ mới hiểu, vừa cười mẹ vừa lắc đầu:

- Cái thằng mới vô Sài gòn có một năm mà quí rứa đó... Mà bạn mi là thằng mô? Răng hấn không về với gia đình?

Anh Linh khẽ nói:

- Hấn mồ côi cha mẹ, sống nhờ bà cô ... những bị bạc đãi quá nên sớm phải lăn mình vào cuộc sống. Hấn là thằng bạn thân nhất của con, thấy hoàn cảnh hấn con rủ hấn về ăn tết năm ni với con. Hấn tự ái lắm mẹ ơi, không muốn ai thương hại mình hết, biết rứa nên con nói mãi hấn mới chịu theo... Me ... me ... đồng ý cho hấn ở nhà mình ba ngày tết nghe me ...

Me nhìn bà ngoại chờ đợi ý kiến :

- Con xin phép mẹ đi ...

Bà ngoại mỉm cười:

- Thấy hoàn cảnh hấn cũng tội... Ồ, con cứ giữ hấn ở lại cho vui.

Sau bữa cơm đầu tiên, anh Nguyên (bạn anh Linh) đã trở thành người thân đối gia đình Quế Trân. Ba mẹ nhận xét anh Nguyên là một người cởi mở và thành thật. Riêng Quế Trân cô bé không còn giữ được sự vô tư như hôm qua. Cô bé chợt thấy bàng hoàng khi bắt gặp cái nhìn thăm thẳm buồn tênh ... Và cô bé hiểu viên cuội trắng đã ném xuống cho dòng sông chao động.

Những buổi sáng khi tia nắng đầu tiên nhảy múa trên tàn cây, qua ô cửa kính Quế Trân đã thấy Nguyên thấp thoáng trong vườn với giá vẽ, anh mãi mê đến nỗi không biết có đôi mắt đang nhìn anh với mien thương dằng dầy.

Những buổi chiều, khi mặt trời trốn chạy sau dãy núi xa, Nguyên một mình với cây guitar, anh hát nho nhỏ, đôi mắt trĩu buồn như gởi tâm hồn về đâu đâu. Nguyên đã trở thành một ám ảnh, khó rời trong tư tưởng Quế Trân. Thế nhưng, dưới mắt Nguyên, Quế Trân vẫn còn là một cô bé ưa vùi vãnh, thích được nuông chiều. Những lần đi chơi cùng với anh Linh về, Nguyên vẫn không quên mua cho cô bé gói kẹo cau ngọt lịm hay những viên ô mai thơm mùi cam thảo. Quế Trân buồn lắm, đối với ba mẹ, cô bé muốn được coi như con nít, nhưng với anh Nguyên, cô bé muốn được coi như người lớn, như một cô thiếu nữ - Anh Nguyên bao giờ anh mới hiểu được ý nghĩ đang manh nha trong khối óc của em?

Xuân đã về mang theo nỗi buồn mười sáu cho Quế Trân.

Đêm giao thừa, không khí trong nhà thật trang nghiêm, những đĩa trái cây, đĩa bánh được bày lên và đèn nến trên bàn thờ được thắp sáng trưng. Khi bà ngoại và ba mẹ đang xì xụp khăn vái trước bàn thờ ông ngoại thì có nhiều tiếng nổ thật gần. Thoạt tiên tưởng những âm thanh đón giao thừa, cả nhà đều thần nhiên, nhưng một lát sau những tiếng nổ rung nhà nối tiếp nhau, có tiếng kêu la, xôn xao ở đầu ngõ. Ba lo lắng chạy ra cửa nghe ngóng, hỏi thăm rồi hốt hoảng chạy vào la lên:

- Nguy rồi mẹ ơi ...

Bà ngoại run lập cập:

- Chi rứa ... chuyện chi mà dễ sợ rứa ?

Ba tái mặt lắp bắp không ra tiếng :

- Nó về thành rồi ... Nó tấn công rồi ...

Mẹ ngơ ngác:

- Anh nói cái chi? Mà nó ... Nó là ai?

- Việt cộng ... đặc công Việt Cộng tràn vào thành phố rồi... Nó pháo kích nhiều người chết quá, sửa soạn lên rồi đi, người ta đang chạy loạn tề ...

Bà ngoại rên rĩ

- Chạy mô chừ ... Trời ơi ... Nó ngập thành phố rồi ... Cái quân dã man... ngày giỗ ngày tết mà nó cũng không để yên ... Chết tới nơi rồi con ơi ... cháu ơi ...

Bà ngoại than bà ngoại khóc, anh Linh đến bên trấn an:

- Bình tĩnh chút đi ngoại, ngoại làm ba mẹ con rối trí quá rồi ...

Bà ngoại sụt sùi:

- Trời ơi! Bình tĩnh răng được bình tĩnh, tao già rồi tao chết cũng không tiếc... còn con còn cháu ...

Mẹ luống cuống vợ vội ít quần áo bỏ vô bọc cột lại, o Nhạn và chị Bảy dồn thức ăn vô mấy chiếc giỏ, ba, anh Linh, anh Bằng, chú tài và anh Nguyên xếp vội những món đồ quý giá vô tủ khóa kỹ lại, chị Thảo và Trân dìu ngoại đi, tất cả ứa ra cổng hòa lẫn vào làn sóng người chạy loạn.

Bây giờ thành phố đang chìm trong bom đạn, những tiếng nổ như xé màng nhĩ, những con đường ngập bóng tối đầy người, họ xô lấn, chen chúc nhau để tìm sự sống nhưng thân chết cứ lờn vờn đâu đây đang giờ cao lưỡi hái ... Những họng súng đen ngòm chĩa ra ... Một viên đạn rời khỏi nòng súng một thân người ngã gục ... Tiếng khóc than... Tiếng kêu la ... Tiếng nguyên rủa ...

- Chạy đi ... Việt cộng ở đầu tề bà con ơi...

- Đứng ... đứng ... đừng nó cũng nhiều Việt cộng lắm...

- Trời ơi... chạy đằng mô chừ ... chỗ mô cũng Việt cộng ...

Người ta dẫm lên xác nhau mà chạy, đất cát trộn lẫn máu người, cỏ cây hòa chung cùng với xương người. Người ta chạy ... chạy mãi ... chạy trốn cái chết mà tử thần không buông tha, không ngừng tiếng cười ngạo nghễ đắc thắng ... Người ta chạy trốn cái chết mà không kịp vượt mắt bạn bè, nhặt xác thân nhân bởi bom đạn rất dỗi vô tình, không có lý trí và không có con tim nên không biết nương tay thương xót.

Nỗi kinh hoàng bao trùm khắp thành phố Huế. Có những kẻ đầu xuân chưa kịp thấp nén hương cho người khuất mặt đã vội làm kẻ ra đi, một chuyến đi ngàn đời vào lòng đất.

Gia đình cụ Phủ ngày trước sống tách biệt vì danh vị "quan liêu" giờ đây không còn thì giờ để nghĩ đến vấn đề đó mà cũng lẫn lộn trong đám người khổ rách áo ôm... Đang bám chặt tay mẹ chột Quế Trân bị

vuột ra bởi những người phía sau lần vào giữa. Cô bé hốt hoảng hét lên:

- Me ơi ! Me mô rồi! ...

Trân nghe tiếng mẹ thẳng thốt:

- Me đây nì ... Trân ơi ... Trân... Con tui mô... Trời ơi...

Trân cố chen về phía mẹ, nhưng bị hết lớp người khác xô đẩy về phía khác, càng ngày cô bé càng xa mẹ hơn, cô bé tuyệt vọng bật khóc và gọi ba mẹ đến khan giọng mòn hơi nhưng đêm tối như mực, cô bé không tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc nào...

Chuỗi ngày kinh hoàng nối tiếp nhau, Quế Trân được một gia đình tốt cho theo. Những phút giây phút cận sự chết, đối diện tử thần khiến đầu óc Quế Trân bị căng thẳng đến tột độ như muốn nổ tung ...

Khoảng thời gian đó kéo dài không biết bao lâu người ta không khẳng định được bởi sự sống mong manh như ngọn đèn cạn dầu chực tắt, bởi sự chết luôn luôn đến trong kẽ tóc đường tơ, sống thêm một ngày mừng một ngày ...

Khi lá cờ vàng ba sọc đỏ được kéo lên ngạo nghễ bay trong gió, người dân Huế mới thực sự thấy xuất hiện vàng thái dương .

Quế Trân biết mình không thể tiếp tục làm phiền người khác, đã đến lúc cô bé phải giã từ những kẻ có lòng áy ề đi tìm người thân yêu. Nơi đâu cũng sục mùi tử khí. Người ta lũ lượt kéo nhau đi lật mặt những xác chết để nhận diện con cháu, họ hàng... chiến tranh thật tàn khốc, chiến tranh như cơn cuồng phong thổi qua thành phố Huế, đốn ngã biết bao nhiêu vạn sinh linh...

Từ sáng đến chiều Quế Trân đi qua biết bao con đường tanh nồng mùi máu, đi đến rã rời xác thân, tứ chi rũ liệt, khuôn mặt phờ phạc, đôi mắt thất thần phần vì đói, phần thì vì từ nhỏ cô bé quen sống trong sung sướng, trong che chở của cha mẹ, nay phải bơ vơ một mình. Cô bé không biết tương lai sẽ ra sao và thực tế nhất là tối nay cô bé sẽ ăn ở nơi nào?

Quế Trân đưa tay gạt mồ hôi trên trán đoạn ngồi xuống vệ đường nghỉ mệt. Trong đầu cô hiện ra bao câu hỏi tạo thành một mớ hỗn độn. Gia đình thất lạc nơi nào ? Ai còn sống, ai đã chết? Rồi đây biết tìm ai để nương tựa? Cô bé mũi lòng ôm mặt khóc tức tưởi.

Những sợi nắng cuối ngày nhạt dần, cảnh vật trở nên ảm đạm thê lương. Nhà cửa đổ nát, cây cối xác xơ, rải rác trên mặt đất những vũng máu khô cứng tích của Huế đau thương tang tóc trong chuỗi ngày địa ngục vừa qua.

Những câu chuyện ma được nghe ngày xưa bỗng trở về ám ảnh, Quế Trân rùng mình, cô tưởng tượng như đâu đây vất vưởng những oan hồn và một sự kinh sợ hiện ra chạy dài theo xương sống. Cô bé lao đảo đứng dậy, mới đi được vài bước, qua màn nước mắt cô bé thấy một bóng trắng toát đang giơ hai tay và tiến về phía mình. Đang bị ám ảnh vì những chuyện ma quái, trước hiện tượng này cô bé hốt hoảng quay lưng chạy, vắng bên tai có tiếng gọi – Quế Trân... Quế Trân ơi!

Cô bé không dám quay đầu lại, vẫn mãi miết chạy... Chạy mãi cho đến khi vấp phải một thân cây đổ nằm giữa đường, cô bé hét lên hãi hùng, rồi vật xuống và mê đi...

Không biết bao lâu ... Quế Trân tỉnh dậy giữa những tiếng lao xao, đầu nhức như búa bổ, chân tay mỏi nhừ, cổ họng khô rát, cô bé thều thào:

- Cho em xí nước ...

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Quế Trân ... tỉnh rồi hả?

Một bàn tay nâng đầu Quế Trân dậy, những giọt nước mát lạnh trôi qua cuống họng khiến cô bé thấy người khỏe ra. Những vòng tay tròn quay chậm dần rồi mờ hẳn, cô bé mở choàng mắt và mừng rỡ khi nhìn ra một khuôn mặt quen thuộc:

- O Nhận... o Nhận...

Quế Trân sững người nhìn chiếc khăn tang và tấm áo xô trên người o.

- O ... O để tang ai rứa ?

O Nhận bị khơi động mối thương tâm nên sụt sùi:

- Mạ tui ... mạ tui chết rồi Trân nờ...

Sực nhớ đến cha mẹ mình, Quế Trân nắm tay o Nhận hỏi dồn:

- Còn mẹ ngoại, ba mẹ, anh Linh, chị Thảo, anh Bằng mô rồi?

Giọng o Nhận bùi ngùi sưng ứ:

- Đau lòng lắm, có buồn cũng rứa thôi...

Quế Trân hốt hoảng:

- O nói rặng?

- Tui bị lạc ông bà nhưng nghe người ta nói tất cả bị giết trong một cuộc tàn sát tập thể rồi...

Quế Trân kêu ba mẹ ơi và khóc đến lẫn người trong tay o Nhận. Xúc động o Nhận cũng khóc theo. Một lát sau o Nhận vuốt tóc cô bé an ủi :

- Thôi đừng khóc nữa mà mệt, Trân có than khóc cách chi cũng không thể làm người chết sống lại được.

- Rặng mà em sống nổi ... mới ngày mô có cha có mẹ, anh chị, chừ thì mồ côi, không nhà cửa, không nơi nương tựa...

Tủi thân Quế Trân lại ôm mặt nức nở . O Nhận nhìn cô bé xót thương, thông cảm. Sự thay đổi môi trường sống một cách đột ngột đã đưa cô bé đến tâm trạng hoang mang đó.

O Nhận kéo vạt áo chậm nước mắt cho Quế Trân :

- Trân cũng mồ côi bơ vơ như tui, thôi Trân cứ theo tui, đôi no có nhau ...

Quế Trân nhìn o Nhận xúc động :

- Cám ơn o Nhận nhiều lắm, em không theo o chừ biết theo ai ?

Dàu dàu nét mặt cô bé tiếp :

- Cha mẹ chết mà không kịp nhìn mặt em lần cuối, anh chị chết mà không kịp trối trăn với em một lời, đau đớn, thâm quá o Nhận ơi. Biết xương cốt mồ mả chỗ mô mà thăm viếng chừ ?

- Người ta chết nhiều quá, thịt xương máu mủ lẩn lộn khó kiếm lắm Trân nờ, bao người cùng cảnh ngộ như mình, mất họ hàng thân thuộc mà không tìm được xác, thôi thì để tỏ lòng thương tiếc mình chỉ còn biết chít vòng khăn tang và cúng giỗ vào ngày Tết chớ biết mần răng chừ.

Không gian đang chuyên chở về bóng tối. O Nhạ đờ Quế Trân đứng dậy :

- Sáng chừ Trân ăn cái chi chưa ?

Nghe o Nhạ nhắc cô bé mới nhớ ra chừ từ sáng tới giờ chưa có một hạt cơm nào vào bụng, cô bé cảm thấy ruột gan cồn cào ...

Mấy người gần đó lao xao ;

- Tui nghe nói có mấy Phái đoàn cứu trợ ra phát đồ ăn ở trên chỗ trụ sở xã, mình tới nớ mau không người ta lãnh hết chừ ...

Người đàn ông chưa dứt lời đoàn người đã vội vã lách thếch kéo nhau đi. O Nhạ dìu Quế Trân theo đám chân người đó ... Quế Trân mệt mỏi lê bước theo chân o Nhạ.

Người đông như kiến, Quế Trân tựa người vào thân cây thở dốc. O Nhạ chen lẩn vào đám người sống sót đang giơ những cánh tay gầy yếu lên để nhận lãnh từng lon gạo, từng khúc bánh mì ... Nhìn cảnh đó Quế Trân rơi nước mắt khi nghĩ tới sự sung sướng, trường giả của gia đình mình trước kia. Cô bé nào ngờ sẽ có ngày mình cũng phải giơ tay nhận từng miếng thức ăn của kẻ khác ban phát vì lòng thương hại.

O Nhạ thở hắt hên bước đến bên Quế Trân, hai ổ bánh mì đã cứng khô, o Nhạ nói :

- Chậm xí nữa là hết... Chật vật lắm mới được đó... Thôi ăn đi rồi còn kiếm chỗ nghỉ lưng, ui cha... mệt quá...

Quế Trân run run bẻ từng mẩu bánh cho vào miệng. Cổ họng khô rát, nhai bánh mà cô bé có cảm giác như nhai sỏi đá.

O Nhạ nhìn cô bé ăn mà lòng chột xót xa thương hại. Cháu quan Phủ đó, có ngờ đâu đang sống trong nhung lụa thoát trở thành kẻ không nhà cửa họ hàng.

- O Nhạ nì, ngày mai mình trở về nhà coi răng ?

- Bữa trước tui trở lại khu phố nhà mình thấy còn nhiều lính gác, họ nói còn nhiều Việt Cộng ẩn trong nớ, chừ không biết răng ?

- Nhà mình chắc cũng đổ nát hết còn chi?

- Đành chịu chớ răng, chiến tranh mà chỗ mô còn nguyên...

Quế Trân bần khoản :

- Tôi nì mình ngủ mô ?

O Nhạ che miệng ngáp :

- Kiếm một chỗ trong trụ sở xã mà ngủ.

Hai người lách mình vào trụ sở xã kiếm được một góc ngả lưng. Người nằm la liệt trên mặt đất. Tiếng con nít khóc, tiếng nói chuyện ồn ào tạo thành những âm thanh hỗn độn. Quế Trân khép hờ mắt với giấc ngủ chập chờn... Khoảng nửa đêm về sáng Quế Trân bị đánh thức vì những tiếng súng từ xa vọng lại, cô bé

lay vai o Nhận :

- O Nhận nì, đánh nhau nữa tề.

O Nhận cầu nhàu :

- Ngủ đi, họ đánh kệ họ...

Đám người thức giấc lao xao bàn tán. Quế Trân mệt mỏi khép mắt nhưng giấc ngủ vẫn không đến...

Khi tiếng chim đầu tiên hót trên cành báo hiệu một ngày bắt đầu, Quế Trân và o Nhận dắt dìu nhau tìm về ngôi nhà cũ. Hai cánh cổng còn dính cứng với nhau bởi sợi giây xích nhưng cột cổng bằng xi măng đã bị đổ nát. Hai người bước qua lớp gạch vụn, quang cảnh thê lương hiện ra. Từng khóm cây, chậu kiểng xác xơ héo rũ. Chiếc xe hơi để ngoài sân bị cháy đen chỉ còn là đồng sắt vụn, một phần mái nhà trên bị sụp xuống.

Quế Trân xúc động, đứng im sững, nước mắt dâng lên. Căn nhà thân yêu đây mà cha mẹ họ hàng không còn nữa. O Nhận phụ với Trân dọn dẹp sơ qua cho sạch rồi xuống bếp, không còn gì để ăn ngoài ít gạo... O Nhận nói với Trân trong lúc nì có mấy lon gạo là may rồi, Trân không đáp, cô bé đang thả hồn về những chuỗi ngày êm đềm cũ...

Sinh khí đã trở về trên đất Huế. Ba ngày sau khi trở về nhà... Buổi trưa Quế Trân đang lau chùi bàn thờ ông Ngoại, cô bé nghe tiếng người ngoài sân. Nhón gót nhìn qua ô cửa... Hai bóng người bước vào, Quế Trân kêu lên :

- Ngoại... dì Yến...

Vú Năm ôm chầm lấy cô bé, bà nói như trong giấc mơ :

- Trân con ... Vú tưởng con không còn nữa ... ba mẹ con mô ?

Quế Trân khóc ròng trong vòng tay người thân yêu bao ngày xa cách :

- Chết hết rồi ngoại ơi !

Vú Năm thành thốt :

- Trời ơi ! Thê thảm quá.

Dì Yến nãy giờ lặng nhìn ngôi nhà thân yêu đã ghi bao kỷ niệm vui buồn tủi nhục của mẹ con mình, dì Yến hỏi Trân :

- Răng tất cả chết mà Trân thoát được ?

- Con bị lạc, ba mẹ và tất cả anh chị bị giết tập thể, o Nhận nói rứa...

- O Nhận mô ?

- Dạ thưa bà Năm, o Yến ...

Vú Năm và dì Yến quay lại, o Nhận đứng ở ngưỡng cửa tự bao giờ. O Nhận kể lại tất cả những biến cố bằng giọng buồn thảm. Vú Năm lặng nghe thỉnh thoảng chép miệng lắc đầu :

- Trời Phật ơi ! Răng nó tàn ác quá.

- Huế mình rằng chịu nhiều đau thương quá.

Vú Năm ở lại Huế một tuần lo thu xếp nhà cửa nhờ người trông coi rồi đề nghị o Nhạn và Quế Trân cùng lên Đà Lạt sinh sống với mẹ con vú.

Trước ngày rời Huế, dì Yến và Quế Trân thăm tất cả những danh lam thắng cảnh miền thần kinh mà nay chỉ còn là những chứng tích đổ nát của một cuộc chiến tàn khốc đầm máu vừa diễn ra ...

Những con đường hun hút hai hàng cây lặng gió ngày xưa, những con đường có cái vắng im thường trực với hàng cây mướt lá nay chỉ còn là những con lộ nhăm nhở vết đạn bom với cây xác xơ lá héo rũ. Cầu Tràng Tiền sáu vài mười hai nhịp của những nàng áo tím tóc thề e ấp với chiếc nón bài thơ này đã gãy nhịp. Dòng sông Hương lặng lờ trong những đêm trăng sáng với tiếng hát của mấy cô lái đò nay như đã bị xáo động bởi tiếng khóc than ngút trời và bị vẩn đi vì hòa lẫn máu người. Đâu đâu cảnh vật cũng phủ màu tang tóc... Đó chính là những ám ảnh hãi hùng sẽ đeo đuổi Quế Trân cho đến phút cuối của cuộc đời.

Lần đầu tiên rời quê hương thân yêu và cũng là một thành phố quen thuộc với bao kỷ niệm để đi xa, Quế Trân buồn bã nước mắt rung rung...

Thị xã Đà Lạt hiện ra, cô bé nhìn với đôi mắt ngỡ ngàng như chú nai lần đầu tiên xa rừng...

Căn nhà xinh xắn của Vú Năm nằm giữa khu vườn nhỏ có trồng rau và mấy khóm hồng nhung, cúc tây ...

Mấy ngày đầu cô bé Quế Trân ngỡ như mình không thể chịu đựng nổi cái lạnh của miền cao nguyên nhưng dần dần quen đi, cô bé đã thấy thú vị khi nhìn mấy khóm hồng nhung, cúc tây đang « run lên vì lạnh » cô bé thích ví von như vậy.

O Nhạn đã quen với nếp sống cơ cực nên vừa lên đến Đà Lạt O đã có thể theo Vú Năm đi buôn bán rau đậu, trái cây.

Quế Trân được dì Yến xin cho vào trường Bùi Thị Xuân.

Nếp sống mới, trường học mới, bạn bè cũng không thể làm cô bé quên được kỷ niệm chuỗi ngày thơ ấu ở Huế, quên nỗi bất hạnh của mình như chiều nay cô bé đang suy tư bên ô cửa ...

- Ngồi mơ mộng chi rứa Trân ?

Tiếng dì Yến kéo Trân trở về với thực tại .

Trân quay lại đôi mắt sưng ướn :

- Con buồn quá. con nhớ Huế quá dì ơi.

Dì Yến bước đến bên an ủi :

- Đừng khóc nữa con, dì hiểu con nhiều lắm. Cái chi rồi cũng qua hết, con có than thở cũng không thể thay đổi được chi mô. Thôi, khép cửa sổ lại rồi vô ăn cơm đi, ngoại và o Nhạn chờ con nãy chừ ...

Dì Yến với tay lấy chiếc khăn len vắt ở trên giường đoàng choàng lên cổ Trân và trách nhẹ nhàng:

- Lạnh như ri mà con không choàng khăn vào rồi bệnh răng?

Quế Trân nhìn dì xúc động. Từ ngày về ở với dì, dì lo cho cô bé từng chút từ miếng ăn đến giấc ngủ. Lúc nào cô bé cũng có cảm giác mình còn quá bé bỏng so với số tuổi mười sáu và dì Yến bao giờ cũng coi Trân như đứa trẻ thơ cần sự triu mến nâng niu... Trước tình thương bao la của dì, Quế Trân ứa nước mắt, cô bé bỗng thấy dì Yến giống mẹ mình như tạc. Cô bé kêu lên : « Mẹ ơi ! Mẹ của con ... »

Chương 2

Buổi sáng sương mù chưa tan hẳn, vài tia nắng yếu ớt chạy dài trên mặt cỏ còn ướt hơi sương, cảnh vật như còn ngái ngủ.

Quế Trân ôm vớ làm lũi theo con dốc. Cô bé có vẻ mệt mỏi. Không hiểu sao cả đêm qua cô bé không thể chợp mắt, sáng nay gương mặt hốc hác khiến dì Yến lo ngại:

- Con bệnh ra rãng phải cho đi biết, không được dẫu, nếu mệt để đi ghé lại trường xin phép cho con nghỉ một ngày.

- Dạ, con đi học được...

Dì Yến ép cô bé uống cho hết ly sữa nóng, cô bé vâng lời và cố làm ra vẻ vui tươi khoác thêm chiếc áo len rồi ôm vớ bước đi thoăn thoắt. Nhưng tất cả những cố gắng ấy không thể qua mắt vú Năm, bà nhìn theo chép miệng lắc đầu :

- Tội nghiệp con nhỏ ...

Hơn ai hết, bà hiểu tâm trạng cô bé quen sống trong giàu sang nhưng lựa từ tấm bé bỗng dưng mất tất cả trong cùng một lúc, trở thành mồ côi bơ vơ. Sự thay đổi môi trường sống một cách quá đột ngột như vết khắc sâu đậm trong tâm hồn cô bé. Biến cố ấy sẽ ám ảnh cô bé cho đến hết cuộc đời. Vú Năm biết dù bà có thương yêu chiều chuộng Quế Trân bao nhiêu cũng không thể lấp hết khoảng trống trong tâm hồn cô bé.

Đáng ra ở lứa tuổi cô bé phải được hưởng sự vô tư hồn nhiên nhưng định mệnh đã ra tay đưa đẩy cô bé vào sự khôn cùng khiến cô bé luôn luôn bị mặc cảm và bị vây hãm bởi sự suy tư khắc khoải.

Mặt trời đã lên cao hơn, ánh nắng trải rộng hơn nhưng chưa làm bớt đi khí lạnh của miền cao nguyên.

Quế Trân run run kéo lại mép áo len, khuôn mặt tái xanh, đôi môi mím chặt cố gắng cho hai hàm răng khỏi đánh vào nhau.

Cổng trường hiện ra từ xa, bước chân cô bé như muốn chùng lại. Chao ơi ! Cô bé lại nhớ Huế mất rồi. Nhớ làm sao những buổi sáng trong sân trường Jean d'Arc ...Quỳnh Chi răng khểnh ...Hoàng Yến mắt nai ...mô rồi ?

Quế Trân miên man trong nỗi nhớ... Sau ngày xin vô nội trú không được, Quế Trân buồn rầu, ba tội nghiệp cho cô bé ghi tên vào học piano, Quỳnh Chi và Hoàng Yến là hai cô bạn Quế Trân mới kết thân sau những giờ học piano, và điều làm cho cô bé sung sướng là giờ bãi học cô bé khỏi « phải » về bằng xe hơi nữa mà được đi bộ với bạn bè, chính sự kiện đó khiến Quế Trân có thể gần gũi thân mật hơn được với hai cô bạn Quỳnh Chi và Hoàng Yến. Nhưng tình bạn chưa kéo dài được bao lâu thì tai họa giáng xuống khiến cô bé phải xa bạn, mất bạn.

Quỳnh Chi ơi ! Hoàng Yến ơi ! Còn mô những buổi học piano bên nhau...Còn mô những ngày mưa lướt thướt ba đứa đứng ở hành lang nhìn bong bóng nước mưa mơ chuyện « nàng công chúa với chiếc vương miện bằng bọt nước... » Còn mô những giờ học giáo lý với Sœur Thérèse và còn mô những buổi chiều ba đứa quỳ trong nhà nguyện... Có phải đó là những kỷ niệm hồng đã ngủ yên muôn đời trong ký ức em không ?

Tiếng chuông vào học khiến cô bé giật mình bước nhanh về lớp, cô bé có cảm tưởng như hàng trăm đôi mắt đang dán trên tóc trên áo mình. Vào học gần nửa năm nay cô bé chưa tìm được một người bạn thân, buồn làm sao và lẻ loi làm sao.

Quế Trân chăm chú nghe cô Thu đang giảng thao thao bất tuyệt về Phạm Quỳnh và Nguyễn văn Vĩnh.

Gần thi rồi, bao nhiêu thì giờ Quế Trân đều dành để học bài, cô bé không muốn đầu óc mình bận rộn vì những chuyện không đâu. Cô bé nghĩ đến sự lo lắng mà ba người thân yêu nhất còn lại dành cho mình, cô bé tự nhủ mình phải cố gắng học ... học thật nhiều.

Những giờ học cuối năm thật vui nhộn. Mặc dù bận lo bài vở cho kỳ thi Tú tài I sắp tới nhưng lớp Quế Trân cũng tổ chức ăn liên hoan, văn nghệ, picnic...Quế Trân đứng ngoài những cuộc vui ấy bởi vì cô bé không một người bạn thân, cô bé không tham dự vì không dứt bỏ được mặc cảm lẻ loi ...

Càng gần ngày thi Quế Trân càng ráo riết học, cô bé mãi miết đến quên ăn quên ngủ khiến vú Năm phải lo ngại, dì Yến phải kêu lên :

- Trân ơi ! Học chi mà dữ rứa, coi chừng loạn óc nghe con.

Cô bé lắc đầu mỉm cười rồi lại học ...

Lật bật ngày thi đến nơi. Quế Trân ngồi trong phòng thi mà hồi hộp, lo lắng ...

Tiếng chuông reo, đề thi được phát ra ...đâu đây có tiếng reo vì đề thi trúng « tú » lại có những khuôn mặt bí xị như ...bánh đa nhúng nước.

Quế Trân cặm cụi làm bài, lòng mừng khắp khởi vì đề thi kỳ này quá dễ so với dự đoán của cô bé. Ba ngày thi rồi cũng qua ... Quế Trân bồn chồn chờ đợi kết quả.

Sự cố gắng của Quế Trân đã được kết quả tốt đẹp. Cô bé mừng rỡ đến rơi nước mắt khi biết mình đậu và điều bất ngờ nhất là cô bé lại đậu hạng Ưu. Sự trùng hợp ngẫu nhiên là vú Năm cũng thưởng cho cô bé chiếc áo dài lụa màu hoàng yến như mẹ đã thưởng cho chị Thảo năm chị đậu toàn phần.

Mấy tháng hè nghỉ nhà, Quế Trân phụ với dì Yến tưới rau, trồng cây, chăm sóc mấy khóm hồng nhưng. Cô bé không muốn ngồi yên một chỗ sợ mình phải đối diện vì nỗi buồn, với kỷ niệm.

Thu về ...

Đâu đây thoáng hiện những chiếc lá vàng ...

Ngày khai giảng tới ... Quế Trân đến trường với nỗi buồn man mác.

Cô bé nhìn đâu cũng thấy những môi cười hồn nhiên, từng nhóm tụm năm tụm bảy nói chuyện rộn rã. Quế Trân ôm vớ đến tựa một gốc cây, cô bé chợt chú ý đến hai cô bé khác ít tuổi hơn mình đứng gần đó đang thì thầm với nhau thỉnh thoảng lại nhìn trộm mình. Cô bé tủi thân nhìn chiếc áo dài cũ kỹ sờn rách của mình dù dì Yến đã mạng rất khéo léo nhưng vẫn không dấu được những đôi mắt tò mò, soi mói. Cô bé tự hỏi: "Có lẽ họ đang nói về sự nghèo nàn của mình?" Đang thắc mắc chợt một trong hai cô bé tiến lại gần Trân hỏi nhỏ:

- Xin lỗi chị, có phải chị là chị Quế Trân cháu Cự Phủ ở ngoài Huế không?

Quế Trân xấu hổ vì câu "cháu cự Phủ" mà cô bé xa lạ vừa thốt ra.

Xấu hổ vì "cháu cự Phủ" mà rách rưới nghèo nàn như thế này sao?

Quế Trân lắc đầu lúng túng:

- Em lầm rồi, chị không phải cháu Cự Phủ nó mô.

Cô bé xa lạ cảm ơn đoạn quay lưng nói một mình nhưng cũng đủ cho Quế Trân nghe thấy:

- Rõ ràng là chị Quế Trân, răng chị nó chối không nhận. Hồi trước học Piano cùng với chị Quỳnh Chi mà, mình không thể làm được.

Nghe loáng thoáng có tên Quỳnh Chi, cô bạn thân thiết đã bị mất liên lạc từ biến cố Mậu Thân ngoài Huế, Quế Trân quên mặc cảm khi nãy vội gọi giật cô bé đó lại:

- Em ơi... cho chị hỏi thăm chút xí ...

Cô bé quay lại mỉm cười. Quế Trân nóng nảy hỏi dồn:

- Em biết chị Quỳnh Chi? Quỳnh Chi chừ mô rồi?

Cô bé buồn buồn:

- Chị Quỳnh Chi là chị họ của em. Chị ấy bị đạn chết hồi Mậu Thân rồi chị nờ.

Quế Trân lão đảo chực ngã phải dựa vào gốc cây. Cô bé em Quỳnh Chi hốt hoảng:

- Chị răng rứa?

Quế Trân lắc đầu:

- Chị hơi chóng mặt nhưng không răng mô. Cám ơn em, thôi em lại với các bạn em đi.

- Nhưng em muốn chị xác nhận lần nữa, chị có phải là chị Quế Trân học Jean D'arc ngoài Huế không?

Biết không thể dấu được nữa Quế Trân im lặng gật đầu. Trước khi quay đi cô bé nhìn Quế Trân với đôi mắt xót thương. Không cần hỏi cô bé cũng biết hoàn cảnh Quế Trân như thế nào. Bao gia đình giàu sang quyền thế chỉ vì biến cố Mậu Thân mà trở nên tay không cửa nhà, không nơi nương tựa.

Quế Trân cố gắng để khỏi khóc trước mọi người. Suốt buổi học đầu tiên Quế Trân như người mất hồn. Vì đã là nạn nhân của chiến tranh nên Quế Trân dễ bị xúc động mãnh liệt trước những sự thương tâm.

Khuôn mặt tái nhợt thất thần của Quế Trân khi về nhà khiến o Nhạn sững sốt:

- Quế Trân em mần răng rứa? Chuyện chi đã xảy ra?

Vú Năm, dì Yến nghe tiếng hốt hoảng của o Nhạn cũng vội chạy lên.

Quế Trân đang gục mặt trên vai o Nhạn, vừa khóc vừa thuật lại cái chết của Quỳnh Chi. Dì Yến thở ra:

- Có rứa mà con làm Dì lo quá, tưởng đại họa lại xảy tới cho gia đình ta nữa chứ.

Vú Năm an ủi,:

- Thời buổi chiến tranh mà con, chạy răng cho khỏi số trời. Con có khóc than thì Quỳnh Chi cũng mô có sống lại được nữa. Rồi con sẽ có những bạn bè khác... đừng khóc nữa, con có thương vú, thương Dì, thương O thì con ráng học cho giỏi. Năm ni thi nữa đó, con ráng cho xong cái toàn phần nghe Trân.

Trân hối hận vì đã gây lo âu cho những người thân yêu. Cô bé nhìn vú Năm trùu mến:

- Con hứa ... con hứa sẽ làm vui lòng ngoại.

Vú Năm mỉm cười sung sướng.

Đúng như lời hứa với vú Năm, Quế Trân để tất cả tâm trí vào sự học. Cô bé nhất định kỳ này sẽ đem về cho gia đình một cái hạng ưu nữa.

Quế Trân say mê nghe thầy Tuấn giảng chương "đam mê". Môn triết là môn khô khan khó nuốt nhất nhưng thầy Tuấn giảng thật hay, cả lớp mấy chục đôi mắt đăm đăm nhìn thầy, chục cái tai như "vênh" lên để thu tất cả những lời giảng hay nhất của thầy.

- Trân ... Trân ...

Cô bé giật mình quay sang bên cạnh:

- Chi rứa chi?

- Đừng gọi Nhi bằng chi, Nhi bằng tuổi Trân ...

- ...? ...??

- Chút nữa ra chơi Trân cho Nhi nói chuyện này nha?

Trân toan trả lời chột im bật vì thầy Tuấn đang nhìn mình. Cô bé bị bắt gặp nói chuyện trong lớp nên lo lắng cúi đầu chờ đợi thầy la, nhưng thầy Tuấn chỉ mỉm cười im lặng... Tiếng chuông reo báo hiệu giờ ra chơi. Thầy Tuấn đứng dậy nói:

- Các chị ra chơi, lát nữa chúng ta sẽ học tiếp.

Thầy Tuấn vừa bước ra khỏi cửa, cả lớp đã ồn lên như cái chợ:

- Xuống bà Cai làm một châu đậu đỏ bánh lọt không bà con?

- Bài chưa thuộc mà cứ lo ăn...

- Úi giờ ời lo gì, chàng hiền "nhắm" không có la đâu mà sợ ...

- Con khi, gọi thầy như vậy đó hử?

Vân Nhi kéo Quế Trân đến dưới gốc cây me tây. Quế Trân thắc mắc nhìn Vân Nhi:

- Nhi có chuyện chi cần nói với Trân rứa?

Vân Nhi thân mật nắm tay Quế Trân:

- Vô học lâu rồi sao Nhi thấy Trân không có một người bạn thân nào hết. Trân có vẻ buồn buồn và cô đơn lắm sao ấy.

Trân gượng cười che dấu:

- Mô có, Trân không buồn chuyện chi hết. Trân không có bạn thân vì ... vì...

Thấy Trân lung túng không nói rõ nguyên do, Nhi thông cảm:

- Vì ... Trân mặc cảm phải không? Hình như Trân tự vẽ một cái vòng ngăn cách để đứng vào giữa, Nhi nói đúng không?

Quế Trân nhận thấy phải xóa tan hiểu lầm trong ý nghĩ Nhi:

- Nhi không thể hiểu Trân và tất cả mọi người cũng rứa.

Nhi nhìn sâu vào đôi mắt buồn vời vọi của Quế Trân:

- Từ niên học trước Nhi rất có cảm tình với Trân, nhưng thấy Trân kín đáo quá Nhi không dám làm thân ...

Trước lời bày tỏ thân mật của Nhi, Trân xúc động:

- Trân cứ nghĩ không ai muốn làm bạn với Trân. Trân một kẻ gặp nhiều bất hạnh lắm Nhi ơi. Mặc cảm? Đúng, Trân bị mặc cảm đó đeo đuổi từ ngày Trân bắt đầu vào học trường ni...

- Ô, Trân đừng nói vậy. Trân hiền ngoan, Trân chăm học, ai cũng thương mến Trân cả. Trân có bằng lòng làm bạn với Nhi không?

- Nhi thân mến, đáng lẽ Nhi phải dành cho Trân câu nớ mới đúng...

- Tụi mình ngoéo tay đi Trân.

Ngón tay trở của hai cô bé vòng lại với nhau. Trân rung rung:

- Đừng khi mô ghét Trân nghe Nhi.

Nhi xiết tay bạn:

- Làm sao mà Nhi ghét Trân cho được hờ Trân?

Trân muốn mềm đi trước những lời ngọt ngào chân thành của bạn, cô bé hân hoan đón nhận tình bạn đó với tất cả nhiệt thành. Đã chịu quá nhiều thống khổ, nỗi sung sướng đến bất ngờ quá khiến cô bé lo sợ vu vơ.

Chuông vào lớp reo vang. Nhi giật mình kéo tay Trân chạy về lớp đứng xếp hàng. Tuấn từ văn phòng tiến đến ra hiệu cho tất cả vào lớp. Nhi nhìn nhanh Tuấn rồi thì thầm với Trân:

- Có chuyện này hay lắm, ly kỳ hấp dẫn lắm...

Vào lớp nghe giảng một lúc vẫn không nghe Nhi nói gì đến chuyện "ly kỳ hấp dẫn" kia, Trân giật áo Nhi hỏi nhỏ:

- Chuyện chi mà bí mật dữ rứa? Bật mí đi. ..

Nhi cười:

- Nóng ruột rồi hả bồ... Ờ mà cũng có liên quan đến bồ nữa.

Trân tròn mắt kinh ngạc toan hỏi, Nhi đã tiếp lời:

- Bên lớp 12B mấy chị nói thầy Tuấn khen Trân hiền ngoan, chăm chỉ lắm, hy vọng được lãnh thưởng hạnh kiểm cuối năm.

Đôi má ửng hồng, Quế Trân ngược lên nhìn Tuấn và bắt gặp ánh mắt chàng đang đậu lại trên cô bé, cô bé run ời là run vội cúi mặt xuống, Nhi nắm Trân:

- Nè, Nhi nghe thấy mấy chị 12B còn xì xào là thầy Tuấn để ý Trân từ hồi đầu niên học cơ...

Quế Trân thót người:

- Chết Trần rồi, mấy chị 12B đồn ác quá, lỡ cô nghe được mần răng.

- Thầy còn célibataire mờ, đã có cô đầu mà sợ. Thầy Tuấn cũng beau ghê đi, đáng đáp đó phải là một nghệ sĩ hơn là một Giáo sư, Trần nhỉ?

Tuấn nhìn Trần cười tủm tỉm. A! Bắt được rồi nhé, lần thứ hai cô bé nói chuyện trong giờ học. Hai cô bé vô tình vẫn chụm đầu vào nhau, trên tay lơ là cây bút, quyền vở trước mặt chưa có một chữ .

Tuấn lật quyển sổ điểm:

- Tôi kêu vài chị trả bài tuần trước. Chắc các chị đã coi kỹ bài "ký ức" chứ ?

Tuấn chơi trò ú tim. Cây bút dò từ trên xuống rồi lại từ cuối lên và dừng lại khoảng gần cuối trang. Những quả tim đập nhanh hồi hộp ...

Trần bóp tay Nhi:

- Tim Trần đánh lô tô Nhi ơi...

- Công Tăng Tôn Nữ Quế Trần.

Quế Trần đứng dậy lúng túng tìm guốc đoạn ôm vờ lên, cô bé lo lo... run run... Run chẳng phải vì không thuộc bài mà vì cô bé nhớ câu nói khi nãy của Nhi – "Thầy Tuấn để ý Quế Trần từ hồi đầu niên học cơ..." Quế Trần trao vở cho thầy Tuấn bằng hai tay, cô bé mắc cỡ quá hai tai nóng ran, đôi tay như thừa thãi cô bé xoắn nhẹ chéo áo, ... chờ đợi...

Tuấn hỏi đoạn nào Trần cũng trả lời trôi chảy và rõ ràng. Cô bé vẫn cúi mặt nhìn đất không đủ can đảm ngước lên. Tuấn mỉm cười hài lòng, chàng trả lại quyển vở cho cô bé :

- Cám ơn, Trần về chỗ đi.

Khuôn mặt Quế Trần rạng rỡ, Nhi đón cô bé bằng nụ cười :

- Thoát nhé, Trần mở vở ra đi, hồi nãy Nhi thấy thầy viết cái gì nhiều lắm.

Trần mở vở. Trên mảnh giấy nhỏ có mấy hàng chữ bằng nguyên tử đỏ. "Hôm nay bắt gặp hai lần cô bé nói chuyện trong giờ học đấy nhé" Trần mắc cỡ quá muốn chui xuống gầm bàn trốn cho rồi nhưng may quá tiếng chuông bãi học đã cứu Trần ra khỏi sự ngượng ngùng đang xâm chiếm cô bé..

Trần và Nhi đang xếp lại sách vở thì Bích Thủy và Ái Liên tiến lại gần, Bích Thủy cười tinh quái:

- Tình ghê Trần ơi, chàng vừa hỏi bài nàng vừa viết thư tình ép vở cho nàng...

Trần đính chính ngay sợ bạn hiểu lầm:

- Trời ơi, Thủy nói rứa lỡ người khác tưởng thật thì mang tiếng cho thầy rằng. Thư tình mô mà thư tình. Tại thầy bắt gặp Trần nói chuyện trong lớp nên viết giấy cảnh cáo, Thủy không tin Trần đưa cho coi.

Nhi cản Trần lại và nói với Thủy:

- Sao Thủy hỏi kỹ quá vậy, chuyện riêng của Trần mà Thủy tò mò làm chi?

Ái Liên chen vào:

- Mắc gì tới Nhi mà Nhi cản Trần vậy, tui tui thấy chuyện "mờ ám" nên muốn "điều tra" cho biết vậy

mà...

Quay sang Trân, Ái Liên tiếp:

- Muốn cảnh cáo Trân sao thầy không nói công khai giữa cả lớp mà phải viết giấy riêng, chuyện phi lý có con nít mới tin...

Nhi cau mặt:

- Trân nó đã nói thật mà không tin thì thôi. Liên lộn xộn quá ...

Ái Liên nóng tính nói to:

- Ai làm gì mà bà nói người ta lộn xộn, muốn tui tin thì đưa tờ giấy tui coi thử .

Nhi nhìn Liên đăm đăm thăm nghĩ – Có lẽ con nhỏ này "ngưỡng mộ" ông thầy đẹp trai quá nên mới ghen tức chứ gì – Cô bé nảy ra một ý nghĩ ... Nhi nắm tay Trân kéo ra cửa và nói ồ ồ cốt ý trêu tức Ái Liên:

- Về thôi Trân, trễ giờ rồi, nó muốn nghĩ sao cũng được, nó có quyền gì mà đi xe bốn bánh vào đời tư của mình chứ ... Ừ thì thư tình đấy...

Ái Liên nhìn theo trề môi:

- Con bé lọ lem mà mơ lấy hoàng tử.

Trân biết Ái Liên ám chỉ sự nghèo nàn của mình, cô bé ghen ngào chưa biết nói sao Nhi đã lên tiếng bênh vực bạn :

- Đời đáng buồn cười thật, tiểu thư « mái tây hiên » si hoàng tử đẹp trai nhưng hoàng tử chỉ yêu cô bé lọ lem dễ thương hiền dịu thôi.

Ái Liên tức đến cực độ nhưng không biết nói gì nữa đành nhìn theo Trân, Nhi với đôi mắt căm hờn.

Ra đến cổng Nhi hỏi Trân :

- Nhà Trân ở đường nào ?

- Đường H ...nhưng còn phải lên một cái dốc nữa.

Nhi reo lên :

- A ... Như vậy hai đứa mình về cùng đường.

- Răng mấy bữa đi học Trân không thấy Nhi đi đường nó ?

- Nhi đi bằng xe nhà, bãi học có bác tài tới đón ...

Cô bé đang nói chột im bật vì nhớ ra hoàn cảnh Quế Trân. Đáng lẽ cô bé không nên nói thẳng như vậy sẽ làm Quế Trân nhớ lại sự chênh lệch giữa hai người và biết đâu tình bạn sẽ vì vậy mà nhạt đi chẳng.

Quả nhiên gương mặt Quế Trân chột sa sầm. Ngày xưa đi học có xe đưa xe đón, bây giờ lủi thủi đi bộ một mình. Quế Trân làm ra vẻ thản nhiên :

- Thôi Nhi về đi kéo bác tài đợi. Trân đi bộ được rồi.

- Không, Trân phải về chung xe với Nhi cơ.

Trân khẳng khẳng từ chối, Nhi năn nỉ hết lời. Trân do dự:

- Trân không muốn bạn bè nghĩ rằng Trân lợi dụng Nhi có xe rồi làm quen để ...

Nhi gạt ngang:

- Trân cứ nghĩ gì đâu không à. Nhi làm quen với Trân trước chứ bộ.

- Nhưng mà ...

- Không nhưng với nhị gì cả ...

Nhi nheo mắt trêu Trân:

- Đưa nào lời thôi Nhi méc "chàng Tuấn" cho nó bị đòn ...

Lần đầu tiên Nhi thấy nụ cười thật tươi trên môi Quế Trân. Nhi đến mang theo cả niềm vui cho cô bé. Sự nhớ ra điều gì Nhi vừa lục tập vở vừa nói:

- Lúc sắp về Nhi bắt gặp cái thư bỏ trong hộp bàn phía bên Trân, định nói nhưng kẹt vụ con Ái Liên nên Nhi quên mất, giờ mới nhớ ra.. a .. nó đây rồi.

Nhi chìa cho Quế Trân một mảnh giấy gấp tư. Trân toan mở đọc thì Nhi ngăn lại:

- Khoan đã, ra xe ngồi đọc. Tụi mình ở trong này lâu nhỡ bác tài về trước thì nguy.

Một chiếc xe hơi đỏ bóng lộn đậu bên kia đường đang bấm còi tin ... tin ... Nhi, Trân chạy vội qua. Sau khi yên vị Nhi mở tờ thư ra, hai cô bé chụm đầu lại, Nhi đọc vanh vách:

"Chị Quế Trân thân mến."

- Suyt, đọc nho nhỏ thôi, bác tài nghe chừ.

- Ăn nhằm gì, bao giờ thư của "người ấy" gửi mới sợ chứ, đọc tiếp nghe ...

"Có lẽ chị ngạc nhiên ghê lắm vì sự đường đột của em và không hiểu em là ai? Thôi em tự giới thiệu với chị nha. Em là một trong hai cô bé "ngó trộm" chị hôm khai trường đó. Em là bạn của cô em họ chị Quỳnh Chi, chị đã nhớ ra chưa?"

Em tên là Ái Vỹ, còn nhỏ bạn em là Cúc Nhật. Nghe Cúc Nhật nói về hoàn cảnh chị, em thương chị ghê nơi và mong được làm quen với chị. Lớp em đưa nào cũng khen chị hết trơn. Nói chị xinh, chị hiền và chị học giỏi nữa ... Tụi nó bầu chị làm hoa khôi toàn trường đó.

Chiều qua lại trường tình cờ thấy chị ngồi học trong phòng này và ngồi ngay chỗ em, em mừng quá vội viết thư cho chị, chị bằng lòng nhận em làm "cô em học bàn" nghe chị. Chiều mai em có giờ học, chị nhớ trả lời thư cho em.

Thôi em ngừng bút nha. Viết thư cho chị trong giờ Việt Văn, cô giáo đang chiếu tướng em kìa.

*Thương chị
ÁI VỸ*

Nhi suýt xoa :

- Sướng nhé « cô em học bàn » còn tán chị, khen chị quá « chời » hưởng chi ...

Trân giơ tay bịt miệng Nhi :

- Thôi ...thôi... cho Trân xin hai chữ bình yên.
- Ồ hay.. Trân biết Nhi sắp nói « kí » gì mà can...
- Biết chứ rằng không, người ta thừa thông minh mà hiểu,

Nhi gật gù như "bà cụ non" :

- Cụ Nguyễn Công Trứ nói thông minh nhất là « nam tử » mà quên rằng « nữ tử » cũng rất ư là thông minh.

Quê Trân đùa :

- Không phải thông minh mô, thông minh thì có.

Chợt Nhi kêu lên :

- Nhà Trân chỗ mô, tới chưa ?

Ồ ... Còn lên cái dốc nữa... bác tài ơi cho cháu xuống chỗ ni được rồi ...

Xe chạy chậm và ngừng lại. Nhi mở cửa xe cho bạn :

- Thôi, Trân về nghe. Bữa nào rảnh Nhi lại thăm ... phải cái nhà đó không ? Có cánh cổng sơn xanh đỏ ...
- Ồ ... Nhi biết rồi.

Trân cúi nhìn vào xe :

- Cám ơn bác tài nhé ... ơ .. ơ.. bác Bảy ...

Bác tài xé tên Bảy nhìn cô bé vài giây bỗng reo lên :

- Trời ơi ! Cô Trân. Chà, cô mau lớn quá tôi nhận không ra. Từ hồi chạy loạn lạc mất ông bà, tôi lên đây làm cho nhà cô Nhi, gần hai năm rồi tôi không được tin tức gì của gia đình cô ...ông bà cũng lên sống trên này hả cô ?

Quê Trân buồn rầu :

- Chết hết rồi bác ơi.

Bác Bảy tròn mắt :

- Thê thảm vậy sao cô ... Tội nghiệp quá ...vậy cô ở trên này với ai ?
- Vú Năm, Dì Yến và O Nhạn. Bác còn nhớ những người nớ không ?

Bác Bảy vỗ trán mấy cái rồi gật đầu :

- Tôi nhớ rồi ...thôi cô về kéo nhà trông. Bữa nào tôi lại thăm ...

Quê Trân chào bác Bảy và Nhi rồi quay mình bước nhanh, cô bé sợ mình sẽ không ngăn được nước mắt trước mặt người tài xế của gia đình mình ngày xưa.

Bác Bảy chép miệng quay xe trở lại. Nhi bây giờ mới lên tiếng :

- Bác Bảy quen gia đình Quế Trân hử ?

Bác Bảy giọng bùi ngùi, nói :

- Trước biến cố Mậu Thân tôi còn ở ngoài Huế làm tài xế cho gia đình cô Quế Trân bốn năm trời. Giòng họ cô ấy mấy đời làm quan lớn trong triều, giàu sang thế lực lắm. Dinh thự rộng lớn ruộng cò hay thẳng cánh. Ở Huế ai mà không biết « Cụ Phủ », ông ngoại cô Quế Trân. Gia đình cô ấy thuộc hoàng phái mà. Ai ngờ một gia đình bề thế sang giàu như vậy thoát tiêu tan vì chiến tranh. Gia đình chết hết may mà cô Quế Trân còn sống sót. Và điều may hơn nữa là cô Quế Trân gặp lại được bà vú Năm và cô Yến...

Nhi tò mò :

- Vú Năm và cô Yến đó có họ hàng với Quế Trân hử bác ?

- Ông ngoại cô Quế Trân không có con trai nối dõi, lén lút lấy người hầu gái nhưng cũng chỉ có một đứa con gái thôi đó là cô Yến. Sự việc vỡ lở bà ngoại cô Trân sợ tai tiếng phải chấp nhận vú Năm nhưng sau khi chồng chết bà đàn áp bà vợ lẽ là vú Năm và đuổi hai mẹ con bà vú đi. Chắc mẹ con bà vú lên đây sinh sống, sau Mậu Thân về Huế thăm bà con, tình cờ gặp cô Trân chứ gì. Tôi còn nhớ hồi đó mẹ con vú Năm thương cô Trân lắm và cô ấy cũng thương mẹ con bà vú như là bà ngoại và mẹ ruột mình...

- Tội nghiệp quá, hèn chi từ hồi vào học lúc nào Quế Trân cũng buồn, cũng xa cách bạn bè. Có lẽ chẳng bao giờ Quế Trân dứt bỏ được mặc cảm đó.

Chiếc xe ngừng trước cổng một biệt thự sang trọng. Chị người làm nghe tiếng còi “tin...tin...” vội chạy ra mở cổng, xe lăn bánh trên con đường trải sỏi trắng dẫn vào gara.

Chương 3

Thời gian trôi qua ...

Tình bạn giữa Quế Trân và Vân Nhi ngày một khăng khít hơn. Nhi đã cố gắng tìm mọi cách kéo Trân ra khỏi mặc cảm « bất hạnh » đó. Nhi tránh tất cả những dịp nào có thể cho Quế Trân sống lại kỷ niệm xưa. Nhi muốn cho Trân hiểu rằng vẫn còn nhiều người thương mến cô bé. Thương với đúng nghĩa của nó chứ không phải là sự thương hại của kẻ sống trong hạnh phúc ban bố cho kẻ bất hạnh hơn mình.

Sau lần gặp bác Bảy, Quế Trân nhất định không chịu đi xe với Nhi nữa mặc dù Nhi cố thuyết phục.

- Sao vậy Trân ? Nhi muốn thân với Trân nhưng dường như Trân cố dựng lên một bức tường ngăn cách giữ hai đứa mình. Bác Bảy đâu xa lạ gì với Trân. Bác ấy đã kể cho Nhi nghe hoàn cảnh của Trân ? Trân có biết rằng Nhi thương Trân lắm không ? Nhi không có anh chị em, Nhi buồn lắm, thêm có một người bạn thân, bây giờ Trân hết muốn chơi với Nhi rồi phải không?

- Không phải rứa mô ...

- Nếu không vì lý do đó sao Trân từ chối không đi chung xe với Nhi nữa.

Trân thở dài :

- Đáng ra khi biết hoàn cảnh của Trân, Nhi phải hiểu nguyên do Trân từ chối chứ.

- Trân nói rõ ra đi. Nhi không muốn giữa chúng mình có một sự hiểu lầm.

- Trân không ngại bác Bảy, nhưng mỗi khi lên xe ngồi, Trân lại nhớ ngày mô đi học, Trân còn có xe đưa đón, có mẹ đón đợi ở cửa. Chừ thì hết tất cả rồi. Nếu thương Trân, Nhi đừng ép Trân nữa.

Giọng Nhi xót xa :

- Sao Trân không nói với Nhi ngay từ đầu. Thôi được, nếu Trân không muốn Nhi chẳng dám ép. Bắt đầu từ mai Nhi cũng đi bộ với Trân.

Trân xua tay :

- Không được, Nhi đừng làm rứa lơ hai bác biết được sẽ phiền Trân chết. Trân đi bộ một mình được rồi. Khi chừ Trân vẫn thường đi bộ một mình có răng mô.

Nhi lắc đầu :

- Xưa khác, bây giờ khác. Ba mẹ Nhi cưng Nhi lắm. Nhi muốn gì cũng được. Nhi không thích đi xe nữa thì Nhi đi bộ. Tại sao ba mẹ Nhi lại phiền Trân. Đừng có nghĩ vớ vẩn nữa nghe Trân.

Hai cô bé thỏa thuận với nhau, lúc đi Quê Trân sẽ ghé rủ Nhi, lúc về hai đứa cùng đi bộ. Nhi cười khúc khích nói với bạn :

- Cho bác Bảy nghỉ dưỡng sức há Trân ?

Buổi tối trong phòng ăn. Căn phòng được trang trí thật sang trọng. Màu sắc hòa hợp từ chiếc khăn trải bàn cho đến khăn ăn. Giữa bàn lọ hồng nhung màu đỏ thắm càng làm nổi bật màu vàng tươi của chiếc khăn. Những món ăn cầu kỳ được dọn trong những đĩa sứ trắng toát đang bốc hơi, bên cạnh là muống nĩa bạc sáng bóng. Gia đình Nhi sắp dùng bữa tối.

Vân Nhi và ba má từ ngoài phòng khách bước vào. Cả ba hướng lên mẫu ảnh Trái Tim Chúa Giêsu treo trên tường, làm dấu thánh giá đọc kinh trước bữa ăn và ngồi xuống. Ông Nghiêm (ba Nhi) rót rượu vào ly, màu hổ bích của rượu lóng lánh trong chiếc ly pha lê trông thật hấp dẫn.

Ông Nghiêm nhấp chút rượu, « khà » một tiếng thật khoa khoái đoạn trao ly rượu cho vợ :

- Bà cũng nên uống một chút cho ấm bụng. Chà, thứ rượu này trứ danh quá. Anh Vĩnh Bảo mới đi Pháp về tặng đó.

Bà Nghiêm đỡ ly rượu trên tay chồng, nhấp nhấp rồi gật đầu, giọng sành sỏi :

- Thứ này ngon hơn cognac hờ mình ...

Quay sang Nhi, bà tiếp :

- Thế nào ? Nhi có muốn thử rượu « trứ danh » của ba không ?

Nhi lắc đầu :

- Dạ thôi má.

Nhi ngồi cạnh mẹ và đối diện với ba. Cô bé đã quen ngồi cạnh mẹ trong mỗi bữa ăn. Đến trường Nhi là một thiếu nữ mười bảy nhưng về nhà, dưới mắt ba mẹ, Nhi chỉ là một con bé cần được sự chăm sóc nuông chiều.

Bà Nghiêm bỏ nguyên một chiếc đùi gà tiềm vào chén Nhi :

- Ăn cho hết đi, độ này Nhi bắt đầu ốm rồi đấy. Tầm bỏ lấy sức mai một còn học thi chớ con.

Nhi kêu lên :

- Trời ơi nhiều quá làm sao bao tử con chứa hết.

- Thôi đi cô, đừng giả bộ, chối vậy chứ bao nhiêu cũng sạch trơn.

Nhi nhai đồ ăn thật chậm, cô bé có vẻ suy nghĩ điều gì. Ông bà Nghiêm tự dưng thấy Nhi trầm ngâm liền gạn hỏi :

- Có chuyện gì vậy Nhi ?

Cô bé đắn đo một giây rồi nói :

- Bắt đầu từ ngày mai con muốn đi bộ đến trường...

Bà Nghiêm ngạc nhiên :

- Nhi có điên không ? Còn bác tài để làm chi ?

Ông Nghiêm ôn tồn :

- Người ta mong có xe đưa xe đón không được, còn mình đang đi xe lại đòi cuốc bộ, ba không hiểu nổi Nhi ra sao nữa.

- Con mới quen một con nhỏ dễ thương lắm, nhà nó cũng ở đường này, con muốn đi bộ cùng với nó cho vui.

- Lý do chỉ có thể thôi à ?

- Hoàn cảnh nó tội lắm ba ơi. Con tin chắc ba má mà gặp nó một lần là thương liền.

Nhi kể cho ba má nghe chuyện gia đình Quế Trân. Bà Nghiêm xúc động :

- Bữa nào con dắt cô bé lại chơi.

- Dạ... Bác Bảy là tài xế của gia đình nó đó má. Má à, nhà mình vật chất dư thừa, con muốn giúp đỡ Quế Trân, chẳng hạn như sách vở, quần áo được không má.

Bà Nghiêm tươi cười :

- Giúp đỡ bạn bè là một điều tốt, má rất sung sướng khi con gái má có được đức tính đó, nhưng đây là vấn đề tế nhị. Nếu con thiếu khéo léo một chút Quế Trân có thể hiểu lầm sự giúp đỡ của mình là một sự bố thí vì lòng thương hại... Chẳng thà nó là một đứa nghèo khổ từ bé, đằng này gia đình nó cũng giàu sang quyền thế, chỉ vì chiến tranh mà trở nên trắng tay, mồ côi bơ vơ làm sao nó không bị mặc cảm.

Ông Nghiêm gật gù :

- Má con nói phải. Có dịp nào con dắt lại giới thiệu với ba má, má con sẽ tìm cách giúp đỡ mà không sợ bị hiểu lầm. Dù sao con không thể khéo léo bằng má con được.

Nhi mừng rỡ reo lên :

- Thật hả ba, trời ơi... con sung sướng quá ...

Nhi buông đứa chạy đến ôm chầm lấy ông Nghiêm và hôn một cái thật kêu lên má ông, ông Nghiêu đẩy nhẹ Nhi ra mỉm cười :

- Cái con bé này hư quá, chưa rửa miệng gì cả làm mặt ba dính đầy những mỡ...

Bà Nghiêm nhìn cô con gái cưng lắc đầu :

- Sắp mười tám rồi mà vẫn như con nít, coi chừng cậu Vĩnh Hoàng cười cho đấy.

Nhi đỏ bừng mặt :

- Má nói kỳ...

Cùng lúc ấy cô bé hình dung trước mặt, anh chàng đeo kính cận tên Vĩnh Hoàng ở đối diện nhà - người gì mà vô duyên, mỗi lần người ta đi học về cứ núp trong hàng rào ngõ trộm. Cặp kính trắng lúc nào cũng « ngự » trên mũi trông mới hách xì xằng làm sao. Ai lại không biết anh chàng là sinh viên Y khoa năm cuối. Cứ vác hai cái trứng ngỗng ra trộ người ta, lại còn bày đặt ôm guitar trổ tài nữa... nghệ sĩ dừ... Ồ... mà nói cho đúng anh chàng cũng dễ thương đấy chứ. Nghĩ đến anh chàng, Nhi mới sực nhớ hồi chiều đi học về gặp chị bếp, chị ấy dúi vào tay Nhi chiếc phong bì nhỏ và thì thầm « Của cậu ở trước nhà mình gửi cho cô đấy ». Nhi ngạc nhiên và run quá chừng. Cô bé bóc phong bì, trên mảnh giấy nhỏ có mấy hàng chữ thật bay bướm :

« Cô bé... thỏ đế ».

Muốn làm quen với cô bé lâu rồi nhưng mà cô bé nhát như... như thỏ đế nên tôi chưa dám khuấy động giấc mơ hồn nhiên của cô bé. Sắp mười tám rồi cô bé ơi, cô bé sắp đến tuổi quen một chú thỏ đế rồi, tôi có được điểm phúc làm chú thỏ đế ấy không nhỉ?

Vĩnh Hoàng

Nhớ đến lá thư chưa được trả lời, Nhi vào rửa mặt rồi nhảy những bước chân sáo lên lầu. Khép cửa phòng lại, cô bé lấy lá thư ra đọc một lần nữa. Cô bé thờ người nghĩ ngợi « sao hắn ta lại biết rõ mình sắp mười tám nhỉ ? » à... à... chắc ba nói với bác Vĩnh Bảo chứ gì... Nhi căn bút đến mười lăm phút vẫn chưa viết được chữ nào - Khó quá... khó quá... lần đầu tiên viết thư cho một đáng mày râu mà sao khó quá không biết... Ồ... tại sao mình không nhờ Quế Trân làm quân sư nhỉ ? Con nhỏ đó văn chương gồ ghề một cây, phải làm sao cho anh chàng nể mặt con nhà ban C mới được.

Nhi phấn khởi thay quần áo lại nhà Trân nhưng đồng hồ đã điểm chín tiếng - Tối quá rồi, chắc ba má không cho đi đâu. Cô bé uể oải nằm lăn ra giường với tay vặn chiếc cassette, giọng Françoise Hardy vang lên trầm ấm « C'est le temps de l'amour le temps de copains... »

Chương 4

Vân Nhi sốt ruột nhìn đồng hồ. Còn mười phút nữa vào học mà giờ này Quế Trân vẫn chưa thấy đến. Cô bé chạy xuống gara tìm bác Bảy :

- Bác Bảy đưa cháu lại nhà Quế Trân chút đi, không hiểu sao giờ này mà chưa thấy bóng nó.

Bác Bảy lau vội kính xe rồi mở máy.

Chiếc xe lướt nhanh lên con dốc ngừng lại trước cánh cổng màu xanh. Nhi bước xuống và dặn bác Bảy :

- Đợi cháu chút xíu, cháu vào thăm Quế Trân chút rồi ra liền.

Cô bé mở cổng và rụt rè bước vào. Cô bé ngập ngừng ở ngưỡng cửa. Một người đàn bà còn trẻ mà Nhi đoán là dì Yến bước ra hỏi :

- Em tìm Trân phải không ?

- Dạ...

Dì Yến thân mật kéo tay Nhi vào trong, vui vẻ:

- Em tên chi ?

- Dạ... Vân Nhi...

- A... tôi đã nghe Trân nói rất nhiều về em... ngồi chơi, tôi sẽ gọi Trân chừ. Trân bệnh em nờ, hấn bị trúng gió tới qua. Chừ thì đỡ rồi, hấn còn ngủ...

Nhi đứng lên kiêu từ :

- Dạ... thôi để Trân ngủ cho khoẻ. Cháu phải đi học bây giờ gần trễ rồi... trưa về cháu sẽ ghé thăm Trân... dạ... xin phép cháu đi học.

Dì Yến tiễn Nhi ra cửa :

- Ồ... em đi học... xí trưa nhớ ghé thăm Trân hi.

- Dạ...

Vân Nhi đến trường một mình. Bạn cùng lớp thấy cặp bài trùng thiếu mất một bên nhao nhao :

- Trân mô rồi Nhi ?

- Chắc hai đứa giận nhau rồi.

Nhi trả lời chung :

- Bữa nay Trân bệnh nên nghỉ một hôm.

Ái Liên nói một câu thật độc :

- Cô bé lọ lem mơ lấy hoàng tử đẹp trai nhưng chắc giấc mơ vỡ tan nên ôm tương tư chứ gì? Uổng quá, bữa nay có hai giờ của hoàng tử mà cô bé lọ lem lại nằm xó bếp...

Nhi quắc mắt nhìn Liên :

- Liên là một người bạn xấu, chuyên môn nói xấu người vắng mặt.

Liên sùng sộ :

- Nhi biết gì mà xía vô ?

Nhi cười châm biếm:

- Biết chứ, biết rõ là khác. Tiểu thư "mái tây hiền" si tình hoàng tử đẹp trai nhưng hoàng tử chê nụ cười "mái tây hiền" và chỉ thương cô bé lọ lem xinh đẹp thôi.

Liên giận tái mặt vì nụ cười "hăng rô" của mình bị đem ra chế nhạo, bị Nhi ví như "mái tây hiền". Cô bé mĩa mai:

- Ngoài cái mặt xinh kia nó còn có cái gì đáng khoe nữa không? Cái áo mạng vá cả trăm lỗ, đôi guốc thì

chiếc xanh, chiếc vàng, cái tướng ngó ... không giống con giáp nào. Gối rom không an phận gối rom mà cứ muốn trèo cao... trèo cao thì té nặng...

Nhi tròn mắt nhìn Liên, không ngờ Liên dám hạ nhục Trân đến như vậy chỉ vì ghen tức. Tình yêu đã làm Liên mù quáng. Nhi mừng thầm là hôm nay Trân nghỉ học, nếu có mặt không biết Quế Trân sẽ ăn nói ra sao, tủi thân bao nhiêu trước những lời tàn nhẫn đó!

Ngoài Thủy, Liên và Nhi, tất cả bạn bè không ai hiểu Nhi và Liên cãi nhau về vấn đề gì? Họ ngỡ ngác không hiểu những tiếng "hoàng tử đẹp trai", "tiểu thư mái tây hiền" và "cô bé lọ lem" là để ám chỉ những ai?

Nhi thấy cần phải bênh vực cho cô bạn vắng mặt đáng thương của mình, thấy cần phải cho Ái Liên một bài học cho bỏ tính tự kiêu đó đi. Thấy Tuấn đứng ở cửa văn phòng, Nhi nói:

- Đó, hoàng tử đẹp trai đứng ở cửa văn phòng đó. Tiểu thư "mái tây hiền" có muốn gì thì lên đó khiếu nại.

Quay sang các bạn cô bé tiếp:

- Mấy bồ hiểu tui nói ai rồi chứ gì? Mấy bồ có công nhận "cô bé lọ lem Quế Trân" dễ thương không? Có khi nào mấy bồ nghe từ cửa miệng nó thốt ra những lời phách lối như cô nàng tiểu thư "mái tây hiền" kia vừa thốt ra không? Đừng ai nhìn vào sự nghèo nàn bề ngoài của Quế Trân mà đánh giá nó quá thấp như vậy. Gia đình nó thuộc dòng hoàng phái, giòng dõi nó mấy đời làm quan, nó là con một dòng họ sang giàu thế lực nhất nhì ngoài Huế, chỉ vì chiến tranh, biến cố Mậu Thân đã làm nhà cửa nó tan nát, cha mẹ chết hết nên mới trở thành đứa mồ côi bơ vơ như vậy. Tại sao mình không nhìn nó với đôi mắt thương yêu mà nở đem sự nghèo khổ của nó ra để nhạo báng. Không phải tui đề cao nó chứ trong lớp mình đã chắc có người nào hơn nó chưa? Nó xinh đẹp, tính nết hiền ngoan, học giỏi... chừng đó thứ đủ rồi, nó chỉ thua có bộ quần áo thôi chứ gốc gác nó cũng vẫn là con nhà trâm anh. Còn "ai đó" chỉ được có cái vỏ thôi, tính nết không bằng một góc Quế Trân, học hành chẳng ra gì mà vẫn cứ tưởng mình hay mình đẹp. Cái áo đâu có làm nên « nhà tu ». Đẹp thì mặc áo rách vẫn đẹp, vẫn sang. Đã lỡ mang thân phận "mái tây hiền" thì mặc áo giát ngọc ngà cũng vẫn "mái tây hiền", vẫn "hàm răng áp chiến lược"... Tui nói đây không phải tui bêu riếu, mà tui không nhịn được trước những lời nói khinh người kia... Quế Trân nó hiền nên mới chịu để thiên hạ áp bức, chứ tui hả... còn lâu ạ...

Trước lời diễn thuyết đầy tính cách mỉa mai của Nhi. Ái Liên vừa xấu hổ, vừa ân hận. Giây phút này cô bé mới tỉnh trí, mới nhận thấy lời nói của mình thật nông nổi, mới nhận thấy Quế Trân thật là người đáng quý đáng trọng. Cô bé tự nhủ nếu cần sẽ gặp Quế Trân để xin lỗi và để kết thân...

Bạn bè chung quanh sau khi nghe Nhi dứt lời đều quay nhìn Ái Liên với đôi mắt thiếu thiện cảm. Những tiếng xì xào nổi lên:

- Tại sao con Nhi lại dám gọi thầy Tuấn là hoàng tử đẹp trai?

- Mà mà không thấy ông ấy đẹp à? Beau ác liệt...

- Ông để ý con nhỏ Quế Trân à?

- Chắc vậy ...

- Hèn chi con Liên nó không nổi ghen...

- Ghen lãng nhách... có quyền gì mà ghen chứ?

- Quyền... quyền của một kẻ si tình hạng nặng chứ quyền gì ...

Ái Liên run người, ù tai trước những lời bàn tán đầy tính cách châm biếm của bạn bè. Cô bé vội chạy ra cổng, băng ngang đường... Một tiếng thét vang lên... Nhi và bạn bè hoảng hồn đổ xô ra... Cả trường nhón nhào... Các giáo sư cũng vội ra cổng... Ái Liên nằm bất động trên vũng máu...

Nhi thấy hình ảnh đó ôm mặt bật khóc:

- Tại tui... tại tui hết ... trời ơi!

Mọi người ngơ ngác nhìn Nhi không hiểu. Nhi vẫn nức nở, cô bé ngồi xuống lay vai Ái Liên:

- Liên ơi... Liên đừng chết nghe ... mở mắt ra đi ... đừng nằm yên hoài Nhi sợ lắm...

Một chiếc xe tuần cảnh trời tới. Mọi người vệt ra nhường chỗ cho ba cảnh sát viên vào lập biên bản. Thấy Nhi cứ vừa lay vừa gọi bạn, một viên cảnh sát liền nói:

- Cô đứng dậy đi, đừng làm sai vị trí nằm của nạn nhân để chúng tôi làm biên bản cho mau còn đem đi vào nhà thương chớ...

Bích Thủy kéo Nhi đứng dậy:

- Bình tĩnh lại một chút Nhi...

Nhi gục đầu vào vai bạn:

- Thủy ơi, lỗi ở Nhi hết... chỉ vì Nhi làm cho Liên xấu hổ...

Bích Thủy vỗ về:

- Không phải lỗi tại Nhi đâu... lỗi là do Liên, chính lời nói thiếu suy xét của nó đã đưa đến sự thể như vậy...

- Trời ơi! Nếu Liên nó có mệnh hệ nào chắc Nhi ân hận đến chết mất thôi...

Năm phút sau khi viên cảnh sát gọi máy, một chiếc xe hồng thập tự tới. Ái Liên được đặt nằm trên băng ca khiêng vào xe. Chiếc xe lao đi vội vàng... Nhi đòi đi theo đến nhà thương với bạn nhưng bạn bè cản lại.

Tiếng chuông vào học reo vang ...

Mọi người trở vào trường xôn xao bàn tán ...

- Sao con nhỏ kia lại khóc lóc kêu nó có lỗi... nó xô bạn ra đường hả?

- Đâu có, tui thấy chính nạn nhân chạy vội ra cổng mà... ông tài xế chiếc xe hơi cũng nói con nhỏ tự nhiên băng ngang nên ông thắng không kịp mà ...

- Có người nói con nhỏ đó đâm đầu vô xe tự tử...

- Xí... tầm bậy... con nhỏ đó làm có đủ can đảm để đâm đầu vô xe... chắc có chuyện chi mờ ám đây...

Nhi muốn điên đầu vì những lời bàn tán đó. Gương mặt thất thần, cô bé theo các bạn vào lớp với những bước chân không hồn.

Tuấn vẫn giảng đều đều, giọng chàng ấm và quyến rũ nhưng hôm nay cả lớp nghe mà không thu thập được bao nhiêu, đầu óc họ còn bị xáo động bởi tai nạn vừa qua. Họ biết nguyên nhân thúc đẩy Ái Liên

đến hành động trốn chạy đó chính là những lời châm biếm của họ chứ không phải do Nhi .

Tuấn nhìn xuống dãy bàn thứ hai. Hôm nay trống một chỗ, hôm nay Quế Trân không đi học. Từ đầu năm, cô bé chưa hề vắng một giờ học nào của chàng. Có lẽ cô bé bệnh? Chàng hình dung cô bé có đôi mắt buồn vời vợi, mơ màng và ngơ ngác như chú nai khi bị chàng gọi tên. Mái tóc đen nhánh lòa xoà trên làn da trắng mịn như càng làm tăng cái sâu thẳm buồn tênh của đôi mắt. Dáng thanh thanh của cô bé và gương mặt dễ thương kia đã trở thành một ám ảnh màu hồng trong tâm tư chàng. Vắng một giờ đã nhớ vắng một phút đã mong. Một tuần, chàng chỉ mong cho mau đến giờ dạy lớp cô bé, thế mà hôm nay cô bé lại nghỉ. Chàng thấy uể oải chi lạ. « Vắng một người là trống rỗng toàn diện » thiếu cô bé chàng cảm thấy như mình cô đơn trong căn phòng rộng thênh thang. Tự dung chàng ngại ngùng khi nhìn lại lòng mình. "Minh yêu cô bé rồi ư?" Chàng kêu thầm.

Không còn hứng thú để giảng bài. Tuấn lật sổ điểm, cả lớp ngạc nhiên nhìn chàng đăm đăm. Chưa bao giờ chàng có thái độ kỳ lạ như thế, bỏ bài giảng nửa chừng để dò bài.

Mặc Lan, trưởng lớp lên tiếng:

- Thưa thầy, sao thầy không giảng tiếp ?

Tuấn nói nhanh, như sợ bốn chục đôi mắt kia đọc được ý nghĩ thầm kín của mình:

- Có lẽ các chị còn mất tinh thần vì tai nạn khi sáng, tôi thấy dường như các chị nghe đó mà không thấu thập được mấy. Chúng ta tạm ngừng bài mới ở đây, tôi hỏi bài tuần trước.

Những gương mặt âu lo, tiếng ôn bài rì rào.

Tuấn liếc nhanh Vân Nhi - Cô bé này bạn ruột của Quế Trân, mình có thể hỏi thăm... Cây bút nguyên tử đó trên tay chàng lướt nhanh và ngừng lại:

- Hà thị Vân Nhi .

Cô bé thót người ôm vớ đi lên. Hỏi bài xong, Tuấn vẫn nhìn vào quyển sổ điểm, chàng nói nhỏ:

- Chị có biết vì sao hôm nay Quế Trân nghỉ học không?

Vân Nhi đáp nhanh:

- Dạ, Quế Trân bệnh...

- Cho tôi gọi lời hỏi thăm và chúc mau bình phục.

- Thưa vâng

- Thôi, cảm ơn chị.

Trao trả vở cho Nhi, Tuấn gọi thêm vài người nữa dò bài qua loa rồi gập sổ điểm lại. Những tiếng thở phào nhẹ nhõm khoan khoái... Tuấn nhìn đồng hồ - Còn mười phút nữa mới hết giờ. Nhớ đến tai nạn của cô học trò trong lớp, chàng hỏi chung:

- Chị hỏi sáng bị tai nạn tên gì vậy?

- Thưa thầy ... Ái Liên...

- Các chị có biết nguyên do nào đã gây ra tai nạn đáng tiếc đó không?

Im lặng hoàn toàn.

Tất cả đều cúi mặt. Họ không thể nói sự thật trước mặt chàng. Mặc dù trước sau chuyện này cũng sẽ nổ tung, chàng cũng sẽ biết, cả trường cũng sẽ biết và không chừng cả thành phố Đà Lạt cũng sẽ biết nhưng bây giờ thì không ai có đủ can đảm nói lên câu chuyện đó.

Tuấn ngạc nhiên nhìn mọi người. Nhi bị mặc cảm đã gây nên tai nạn cho Ái Liên, cô bé cúi nhìn trang vở không dám ngước lên. Tuấn không thể im lặng được nữa, chàng kêu trưởng lớp vặn hỏi:

- Mặc Lan chị có biết tại sao không?

Mặc Lan lúng túng, cô bé không biết trả lời sao. Là trưởng lớp bắt buộc cô bé phải rõ những chuyện trong lớp để trình bày với giáo sư chỉ đạo mà Tuấn chính là giáo sư chỉ đạo lớp cô... Nói không biết thì thật phi lý, mà trình bày sự thật lại càng khó nói hơn. Chẳng lẽ nói vì thầy là đầu gút của câu chuyện ư? Mặc Lan nhìn bạn bè cầu cứu, nhưng không ai có thể thay cô để trả lời câu hỏi đó. Hướng về phía Nhi, cô bé liều nói:

- Thưa thầy, chuyện này rất phức tạp, không thể đem trình bày trước mọi người, chị Nhi là người biết rõ hơn cả, thầy có thể hỏi chị ấy...

Tuấn lờ mờ nhận thấy câu chuyện có điều bí ẩn nên nói:

- Thôi được, lát bãi học chị Nhi ở lại cho tôi nói chuyện.

Đầu óc rối bời, Nhi thần thờ đáp:

- Dạ... vâng ...

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ. Bầu không khí trở nên ngột ngạt khó chịu. Tiếng chuông reo vang phá tan bầu không khí căng thẳng đó. Được nghỉ hai giờ sau tất cả lớp rủ nhau đến nhà thương thăm Ái Liên, chỉ còn Tuấn và Nhi ở lại trong lớp.

o o o

Thời gian trôi lê thê...

Tuấn bước ra khỏi lớp khuôn mặt đăm chiêu. Chàng không ngờ vô tình mình lại có liên quan đến câu chuyện rắc rối đó. Không hiểu rồi đây phải xử trí ra sao với Ái Liên nhưng công việc trước tiên là chàng phải vào thăm Ái Liên một chút, lúc này chắc các bạn Ái Liên đã có mặt ở đó chàng không sợ bị hiểu lầm.

Sau khi thuật lại với Tuấn sự việc đó bằng tất cả cố gắng. Nhi ôm vở lù đù bước ra cổng. Chiếc xe hơi đỏ bóng nhoáng đậu đó từ bao giờ. Nhi mở cửa bước lên, một mồi gieo mình xuống nệm, ngả đầu ra sau đôi mắt khép lại. Thấy gương mặt tái xanh của Nhi, bác Bảy lo lắng:

- Sao mặt tái thế kia? Bệnh hả cô Nhi?

Nhi lắc đầu:

- Cháu hơi chóng mặt thôi, không sao đâu. ..

- Cô dẫu tui, trông cô mệt mõi làm sao ấy ... Tui đưa cô lại bác sĩ Nhã nghe ...

- Chóng mặt chút xíu mà cũng tới bác sĩ chi cho tốn tiền, bác đừng lo cho cháu một cách thái quá như vậy.

- Nhưng ông bà đã dặn tôi nếu cô bệnh bất thành linh thì đưa cô thẳng lại bà bác sĩ Nhã. Chỗ ông bà với bác sĩ Nhã thân quá mà lo chi vấn đề tiền bạc, vả lại ông bà chỉ có mình cô, không lo lắng cho cô sao được.

Nhi cương quyết:

- Trời ơi! Cháu đã nói không có bệnh chi hết mà bác cứ bắt cháu đi bác sĩ hoài à, thôi, bác có muốn tới thì tới một mình đi...

Vừa nói Nhi vừa mở cửa xe dọm bước xuống khiến bác Bảy vội vã:

- Tui lo cho sức khỏe của cô thôi, nếu cô không muốn đi bác sĩ thì tui đưa cô về. Bữa nay cô nóng tính quá...

Nghe lời trách nhẹ nhàng của bác Bảy và nhận thấy hành động nóng nảy của mình thật phi lý, Nhi ân hận dịu giọng:

- Xin lỗi bác Bảy nhé. Bữa nay nhiều chuyện làm cháu điên đầu qua, nên cháu vô tình làm bác buồn, bác đừng giận nghe.

Bác Bảy vui vẻ:

- Tui mà giận cô làm chi.

Xe về đến nhà, bác Bảy toan cho xe vào gara, Nhi vội dục:

- Bác cho cháu lại nhà Quế Trân chút, nó bị bệnh mà khi sáng vội đi học cháu chưa gặp được.

Chiếc xe lướt nhẹ lên con dốc và ngừng lại. Nhi mở cổng lách mình vào. Người đàn bà đứng tuổi đang chăm sóc mấy luống rau nghe tiếng người ngừng lên hỏi:

- O tìm ai rứa?

- Dạ... cho cháu gặp Quế Trân...

O Nhạ, người đàn bà ấy chính là o Nhạ chỉ vô nhà trong:

- O vô đi, hấn ở trong nhà a tề.

Nhi rón rén bước vào. Căn nhà trang hoàng sơ sài nhưng ngăn nắp và sạch sẽ. Nhìn quanh không thấy Trân đâu, cô bé khẽ gọi:

- Trân ơi ... Trân...

- Ai rứa?

Nhận ra giọng Trân, Nhi không ngần ngại bước vào buồng trong.

Quế Trân nằm dài trên giường, chiếc chăn mỏng đắp ngang ngực, cô bé có vẻ mệt mỏi chi lạ. Quế Trân nhích người vào trong đoạn kéo tay bạn:

- Nhi ngồi chơi...

Nhi mới ngồi chưa được mấy giây cái giường đã có vẻ ọp ẹp như muốn gãy. Nhi nhìn Trân, hiểu ý bạn Trân mỉm cười:

- Nhi đừng lo, cái giường không gãy mô, hấn thấy Nhi tới thăm Trân nên hấn kêu lên mấy tiếng chào mừng đó chứ.

Nhi kín đáo quan sát, căn phòng của Trân còn thê thảm hơn căn phòng của chị bếp nhà Nhi. Giường như đứng không muốn vững, chiếu rách tươm, tấm chăn mỏng manh không đủ làm ấm người đắp nó. Một cái bàn nhỏ kê ở góc phòng, trên có để ngọn đèn dầu và chồng sách vở... Trước cảnh thiếu thốn của bạn Nhi cảm thấy xót xa. Trân nhanh mắt, biết Nhi đang quan sát căn phòng mình, cô bé gượng cười; nụ cười buồn hơn giọt nước mắt:

- Nhi thấy nhà Trân nghèo không?

Nhi nắm tay bạn:

- Nghèo không phải là một cái tội, sao Trân có vẻ bận tâm đến vấn đề đó quá vậy? Dù Trân giàu hay Trân nghèo, Trân vẫn là bạn của Nhi kia mà. Nhi mong rằng từ đây về sau Trân đừng bao giờ nhắc đến điều đó nữa, nghe Trân.

Trân gật đầu, cô bé chột vui:

- Sáng ni lớp vẫn học bình thường chứ Nhi? Có chuyện chi mới lạ không kể Trân nghe với. Bệnh nằm nhà buồn qua, mong cho mau khỏi bệnh để đi học với Nhi...

- Có một buổi sáng Trân vắng mặt mà lớp mình xảy ra nhiều chuyện lắm Trân ơi.

Trân hồi hộp:

- Chuyện chi rứa? Chuyện chi mà có Trân trong nó?

Nhi trầm giọng:

- Trân còn nhớ chuyện xảy ra bữa trước với Ái Liên không? Bữa nay cũng vì chuyện đó mà Ái Liên bị tai nạn...

Trân nhồm dậm tròn mắt:

- Trời ơi! Răng mà dễ sợ rứa Nhi. Chuyện có đáng chi mô mà đến nỗi Ái Liên rước họa vô người...?

Nhi thuật lại đầu đuôi nhưng cô bé không dám nói hết những lời tàn nhẫn của Ái Liên. Quế Trân đang bệnh, bất cứ chuyện gì cũng dễ làm cô bé xao động tinh thần. Nhi khôn ngoan tóm tắt câu chuyện và kết luận:

- Một phần lỗi do nó, vì nó bị tình yêu làm mù quáng nên phát ngôn bậy bạ... Sự việc xảy ra bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của Nhi. Không hiểu nó có sao không? Nhi tính lên thẳng nhà thương nhưng nhớ tới Trân nên lại rủ. Trân thấy đỡ phần nào chưa? Có thể đi với Nhi một chút được không? Có bác Bảy đang đợi ngoài kia..

Di Yến từ dưới bếp lên bưng vào cho Trân chén cháo còn bốc hơi nghi ngút, thấy Nhi đi reo lên:

- Nhi tới hồi mô rứa?

- Dạ mới tới được một lát thôi dì.

- Nhi ngồi chơi nói chuyện với Trân hỉ, mới nghỉ học một bữa mà hấn rên buồn luôn miệng...

Di Yến đặt chén cháo xuống, đỡ Trân ngồi dậy và nói:

- Cháo còn nóng, Trân ăn mau cho xuất mồ hôi mới khỏe người.

Trân nói với dì gương mặt cố làm ra vẻ tỉnh táo:

- Con đỡ rồi, con muốn đi với Nhi lên nhà thương thăm nhỏ bạn, hấn mới bị tai nạn khi sáng.

Dì Yến phản đối:

- Mô được, con còn yếu như ri mà đi mô ?

Trân ôm tay dì năn nỉ:

- Con đi xí thôi... nghe dì?

- Mai một khỏe rồi đi, làm chi mà nôn dữ rứa hè.

- Trời ơi! Nếu để đến mai một thì nói chi...

Nhi xen vào:

- Xin phép dì cho Quế Trân đi với cháu, lúc về sẽ có xe đưa về, dì đừng lo.

Thấy hai cô bé năn nỉ, dì Yến chịu lòng:

- Rửa thì ăn hết tô cháo rồi đi... nhớ mặc thêm áo len, choàng khăn nữa ...

Dì bỏ xuống bếp, Nhi cười ranh mãnh:

- Dì Yến cưng Trân quá xá, làm như Trân còn con nít. Mai một gã chồng cho Trân chắc dì Yến phải kiểm ông nào biết cưng chiều Trân như dì, dì mới chịu gã. Nhi phải báo trước cho Tuấn biết điều đó mới được.

Trân đỏ mặt đầm thềm thụp vào lưng Nhi. Nhi quên cả ý tứ, cười ngặt nghẽo:

- Tui có phải là Tuấn đâu mà bò đầm lưng kỳ vậy?

Trân vẫn chưa hết đỏ mặt :

- Nhi nói tầm bậy tầm bạ quá, lỡ dì Yến nghe được tưởng Trân mới bi lớn mà đã ... chi ... chi ... thì chết.

Nhi nheo mắt trêu chọc:

- Bò sắp mười tám rồi mà chưa được quyền chi... chi... hả? Nhưng chi... chi... là cái gì đã chứ?

Trân hiểu Nhi cố tình bắt bí mình , cô bé lúng túng:

- Nhi biết rồi mà còn giả bộ... bò ác quá...

Nhi làm bộ mặt rầu rĩ:

- Chờ ơi... chờ! Tui hiền lành, ngây thơ trong trắng vô số tội... ý quên... vô tội như vậy mà thiên hạ đổ tiếng ác cho tui...

Trân cười đến chảy nước mắt trước lời thở than một cách "tiểu lâm" của Nhi. Hai cô bé xuống chào dì Yến rồi kéo nhau ra cổng. Dì Yến nhìn theo mỉm cười.

Chúng nó vô tư quá, khóc đó rồi cười đó, buồn đó rồi vui đó. Tội nghiệp con Trân, phải chi nó đừng gặp

chuyện bất hạnh có lẽ đời sống nó hoàn toàn hơn. Hồi sống trong nhung lụa thì thiếu bạn bè, lúc có bạn bè lại sống trong cảnh mồ côi nghèo túng. Lạy trời cho nó tìm được niềm vui.

Nhi đóng mạnh cửa xe và nói:

- Nhắc tới Tuấn, Nhi mới nhớ. Khi sáng ông kêu Nhi đọc bài và có hỏi thăm Trân. Nhi nói Trân bình, ông có vẻ lo lắng và buồn buồn... Trân biết không, bữa nay ông giảng bài gì đâu á, không hấp dẫn ... chút nào, giảng bài mà cứ ngó xuống chỗ bồ hoài thôi, đang giảng bài thì cúp ngang để dò bài. Bồ thấy ông có "mát" không"? Ồ... mà chung qui cũng tại bồ hết tron...

- Ô... răng tại tui?

- Tại bồ chó sao, nghỉ học làm người ta buồn, người ta nhớ bắt chết ...

Trân chỉ chỉ bác tài rồi xuống giọng "rên rĩ":

- "I" can "You" , "I" van "You" ,"You" tha cho "me", "You" làm ơn vắn cái máy nói nho nhỏ bớt lại dùm "me".

Thấy "hành hạ" Trân như vậy đủ rồi, Nhi gật đầu:

- Ủ... thì ta tạm tha cho nhà người... làm ơn làm phúc để đức cho con cháu nhờ.

Trân chợt hỏi:

- Không biết sáng nay có thư của cô em học bàn không hè?

Nhi đập tay lên cặp:

- Bồ không hỏi tui quên mất, có đây nè.

Cô bé lục cặp lôi ra tờ giấy nhỏ, hai cô bé lại chụm đầu vào...

Chị Quế Trân dấu ái.

Viết thư cho chị trong giờ toán, nãy giờ em bị giáo sư "chiếu tướng" dữ lắm nhưng vẫn cứ liều... Chị biết tại sao không? Mỗi buổi học không viết được thư cho chị, em cứ thấy áy náy làm sao. Em biết chị mong thư em và em không thích thấy chị buồn vì cái "hộp thư" trống trơn.

Em mới điều tra biết được tên "cái chị bồ ruột" của chị rồi. Chị ấy tên Vân Nhi phải không? Chị Nhi cũng dễ thương ghê. Con nhỏ Tỷ Muội (bạn em) cũng mong được làm "cô em kết nghĩa vườn đào" với chị Nhi ghê lắm, chị hỏi chị Nhi dùm em, nếu chị Nhi bằng lòng nhớ viết thư cho em biết đăng báo tin mừng cho nó.

À! Thứ bảy tới sinh nhật em, em mời cả chị và chị Nhi tới dự. Sẽ giới thiệu Tỷ Muội với chị Nhi trong dịp này.

Chị lại nhà em đường X... biệt thự số 6

*Thương chị nhiều nhiều
Ái Vy./i>*

Trân gấp lá thư bỏ vào cuốn sách đoạn cười với Nhi:

- Khoái hỉ, mai mới có "em kết nghĩa vườn đào" là hết thở than rằng "Trân nó thương em nó hơn tui. ..."

- Chớ sao ... tui cũng phải có cô em để sưởi ấm "cõi lòng" trong những "mùa đông rét mướt sinh lầy" chớ bộ ...

Cổng bệnh viện hiện ra, Nhi kêu lên:

- Bác Bảy cho tụi cháu xuống ...

Xe ngừng. Hai cô bé cảm ơn và chạy vào "phòng cấp cứu". Bạn bè trong lớp đang xì xào bàn tán. Thấy chiếc Vespa của Tuấn dựng cửa, Nhi hỏi:

- Ông Tuấn tới hả?

Bích Thủy gật đầu:

- Ông mới tới.

- Đâu rồi?

- Vô gặp bác sĩ, dường như ông bác sĩ ở đây là anh họ ông.

Bây giờ bạn bè mới chú ý Trân đứng sau lưng Nhi. Cẩm Tú nhìn Trân:

- Ủa, nghe nói Trân bệnh mà ?

Nhi đáp thay lời Trân:

- Trân bệnh nhưng cứ nhất định đòi lại thăm Liên.

Cẩm Tú tò mò:

- Trân biết hết rồi hỉ?

Trân buồn buồn:

- Trân biết nhưng Trân không giận Ái Liên mô, bệnh tình Ái Liên ra rãng. Tú có biết không?

Cẩm Tú bùi ngùi :

- Tú không biết nơi. Nãy giờ tụi này sốt ruột ghê mà chưa thấy ai ra để hỏi thăm.

Cẩm Tú chỉ vào cánh cửa đang khép kín:

- Ái Liên đang ở trong đó.

Thốt nhiên Quế Trân rùng mình. Hai chữ đỏ "phòng lạnh" nổi bật trên tấm bảng trắng khiến Quế Trân hãi sợ. Cô bé lẩm bẩm "Trời ơi! Chắc Ái Liên bị nặng lắm... Lạy Trời cho Ái Liên qua khỏi ..." Cô bé hình dung đến những cái chết thê thảm mà cô bé được mục kích trong biển cổ Mậu Thân và một luồng hơi lạnh chạy dọc theo xương sống. Cô bé như tưởng tượng ra Ái Liên bất động dưới bánh xe hơi với thân thể bé bết máu. Cô bé gục mặt vào đôi tay, đôi mắt nhắm nghiền. Có tiếng Đỗ Quyên:

- Ai như ba má Ái Liên tới tề, rằng chừ mới tới không biết?

Cả bọn lao nhao dồn ra cửa. Trên chiếc xe hơi đen bóng nhoáng bước xuống là một cặp vợ chồng đứng tuổi mà Nhi đoán là ba má Ái Liên. Người đàn bà trạc ba mươi, với những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt và những nếp nhăn được khéo che đậy bởi những đường chì tô thật đậm nơi đuôi mắt, sống mũi cao,

gọn và đôi môi hơi mỏng tạo cho khuôn mặt một vẻ trang nghiêm đến đôi lạnh lùng. Người đàn ông đi bên cạnh trông bề vệ và đĩnh đạc, người cứng nhắc như đóng khung trong bộ complet màu xám.

Nhi dăm dăm nhìn người đàn bà đứng tuổi đó, cô bé thất vọng khi không tìm thấy một đường nét nào của Ái Liên trên khuôn mặt bà ta. Tội nghiệp, nếu Ái Liên giống mẹ hẳn cô bé xinh lắm. Nhi thầm tiếc.

Ba má Ái Liên đã lên đến bậc thềm. Nhi chờ đợi một thái độ hốt hoảng của người mẹ khi biết đứa con gái mình đang giằng co với cái chết bên trong cánh cửa khép kia kìa. Nhưng không, người đàn bà vẫn thản nhiên, một sự thản nhiên tàn nhẫn.

Nhi quay nhìn người đàn ông, ông ta đang hỏi Bích Thủy một câu gì đó, Nhi không nghe thấy, chỉ thấy Bích Thủy chỉ vào cánh cửa trắng và người đàn ông bước tới gõ nhẹ mấy tiếng... Cánh cửa hé mở, cả bọn ứa tới nhưng chưa kịp thấy gì cửa đã vội khép lại sau khi người đàn ông lách người vào trong.

Ngoài này chỉ còn lại người đàn bà và nhóm Ái Liên.

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào người đàn bà, người đàn bà trẻ đúng hơn, phải có thì giờ quan sát kỹ mới thấy bà ta không "đứng tuổi" như nhận xét của Nhi khi bà ta còn ở đằng xa.

Nhi thắc mắc về thái độ hồ hững của bà ta trước nguy hiểm một phần sống mười phần chết của Liên. Nhi thầm thì với Trân, mắt không rời người đàn bà:

- Nhi nghi bà ta không phải là má của Ái Liên, Trân thấy thái độ của bà ta không?

Trân gật đầu:

- Trân cũng thấy lạ ghê nơi.

Bích Thủy nghe mẩu đối thoại của Trân và Nhi nó nói với giọng buồn buồn:

- Bà ta là má ghê đó. Mẹ ruột của Ái Liên đã chết từ hồi nó lên tám cơ. Cánh cửa nó cũng tội. Mẹ ghê ghét bỏ, cha ruột thương con nhưng quý và nể người vợ trẻ đẹp thành ra chỉ thương ngắm ngắm. Đúng ra Ái Liên bị nghỉ học lâu rồi nhưng bà nội nó thương con dâu bạc số, thương đứa cháu mồ côi mẹ nên nhất định phản đối ý muốn kia của người con dâu «bắt đắc dĩ» đó và má ghê con Liên chỉ chịu nhượng bộ một lần thôi. Sống thiếu tình thương, con Liên luôn luôn mang trong mình mầm mống bất mãn, sẵn sàng ghen tức với tất cả những kẻ có diễm phúc hơn mình. Nó yêu ông Tuấn ngay từ buổi học đầu tiên, nó nói chỉ có tâm sự với mình Thủy thôi. Ông Tuấn đối với nó như một thần tượng. Nó yêu trong câm nín. Dù nó biết không bao giờ ông Tuấn yêu nó, không bao giờ nó được cái diễm phúc làm người yêu nhưng nó muốn giữ riêng thần tượng đó là của nó. Lần đầu tiên nó bắt gặp cái nhìn triu mến của ông Tuấn trao cho Trân, nó đã buồn đến ngẩn ngơ, cả buổi học nó thơ thẩn như người mất hồn... bây giờ thì nó nằm đây.

Nhi và Trân không hẹn mà cùng nói :

- Tội nghiệp Ái Liên quá...

Trân buồn ít nhưng Nhi buồn nhiều, bây giờ cô bé mới cảm thấy lỗi của mình càng nặng hơn. Ái Liên ơi ! Tha thứ cho Nhi – Nhi cúi mặt để giòng nước mắt từ từ lăn xuống má, mẩn đôi môi.

Người đàn bà ngồi chờ với vẻ nóng ruột. Thấy bọn nữ sinh nhìn mình với đôi mắt soi mói không mấy thiện cảm, bà ta ngược mặt lên nhìn lại với vẻ nửa như khiêu khích nửa như thách thức. Trong cái nhìn ấy Nhi đọc thấy và cảm thấy như vẻ dữ dội đang dấy lên từ vực thẳm tâm hồn. Cái dữ dội và khốc liệt đó là nguyên nhân đến người cha không dám công khai tỏ tình thương riêng của mình.

Cánh cửa trắng được mở hẳn ra. Người đàn ông bước ra đầu tiên, vàng trán có mấy nếp nhăn. Trên

khuôn mặt ông ta hiện lên vẻ đau khổ, ông ta đến trước người đàn bà, hai bàn tay buông thõng trong tư thế bất động, ông ta nói từng tiếng rõ và dường như vang to thành tiếng sấm động :

- Muộn hết rồi... bây giờ chắc bà đã hài lòng... ?

Người đàn bà đứng phắt dậy :

- Bây giờ ông ghép tội cho tôi ?

- Chỗ này không phải để bà gây sự và làm ồn...

- Tôi không gây sự nhưng ông không có quyền gieo tiếng ác cho tôi. Con Ái Liên tự nó đâm đầu vào xe hơi, không phải tôi xô nó...

Giọng người đàn ông được chán nản :

- Phải, bà không tự tay xô nó vào cái chết nhưng cách cư xử khắc nghiệt của bà. Tôi qua bà đã đánh nó, đã nói gì xúc phạm đến mẹ nó? Bà không buông tha cho người sống mà bà cũng không buông tha cho kẻ đã chết. Bây giờ thì bà đã nhỏ được cái gai, bà thỏa mãn rồi chứ ? Điều bà mong mỏi từ lâu đã thành sự thật : Nó đã chết.

« Nó đã chết ». Ba tiếng ấy như nhát búa bổ xuống. Nhóm nữ sinh bàng hoàng, nhón nháo... Chiếc băng ca được khiêng ra. Ái Liên nằm bất động dưới lớp « ra » trắng phủ kín lốm đốm những vết máu,.. Nhi không còn giữ gìn được nữa, cô bé òa khóc gọi tên Ái Liên ... Trân và đám bạn cùng khóc theo trong lặng lẽ.

Người đàn bà bỏ về từ lúc nào. Ba Ái Liên ngồi xuống chiếc ghế hai tay ôm mặt. Bây giờ ông mới cảm thấy phần đời còn lại sau khi người vợ đầu yêu, người mẹ hiền dịu của đứa con gái ra đi từ nay mới thực sự mất hẳn. Ông lầm bầm nói : « Ái Liên của ba, con hãy tha thứ cho ba ... Tuần này giờ đứng yên chờ bước tới đặt tay lên vai người đàn ông :

- Tôi thành thực chia buồn với ông về cái chết của em Ái Liên.

Người đàn ông ngừng lên, đôi mắt đăm lệ :

- Cảm ơn ông. Ông là thầy dạy của cháu ?

- Vâng.

Nhóm nữ sinh đã theo nhau ra ngoài. Trong căn phòng chỉ còn lại hai người đàn ông với nỗi tiếc thương kẻ vẫn sống.

Đám tang Ái Liên diễn ra trong một buổi chiều mưa rơi lất phất. Nhi và Trân đi lẫn lộn trong đoàn thân nhân và bạn bè Ái Liên. Nhi để ý không thấy người đàn bà trẻ mà chỉ có ba Ái Liên và một bà cụ có lẽ là bà nội Ái Liên. Giờ hạ huyệt... Từng nắm đất được ném xuống trên nắp quan tài... rồi từng cánh hoa ... Nắm đất cao dần trong tiếng khóc than kẻ lìa và tiếng cầu kinh. Trân nghĩ tới cái chết của cha mẹ, họ hàng, cô bé ngồi xuống khóc thầm - Liên ơi ! Hãy ngủ đó một giấc bình yên với những hàng thập tự trắng, với tiếng cười cỏ lá và tiếng hát muông chim ...

Chương 5

Một tuần lễ sau cái chết thảm của Ái Liên, Nhi vẫn bị vây hãm bởi mặc cảm rằng mình là người gián tiếp đẩy Liên đến cái chết đó. Sự buồn rầu khiến cô bé vương bệnh. Ông bà Nghiêm thương con hết lời an ủi và bào chữa rằng những điều Nhi nói là đúng. Nhi vì thương cô bạn hiền lành nghèo khổ nên đã bênh vực

trước những lời nói xấu của Ái Liên đối với kẻ vắng mặt và cái chết của Ái Liên là do định mệnh, mỗi người đều có một phần số, không ai có thể cưỡng lại phần số của mình.

Mỗi buổi chiều Nhi đều đi thăm mộ Ái Liên với bó huệ trắng. Có một lần Nhi gặp ba Ái Liên, ông kể lại hoàn cảnh Ái Liên bị mẹ ghẻ bạc đãi. Đã có lần Ái Liên uống thuốc ngủ nhưng ông biết được và cứu kịp. Ông bảo rằng cái chết là một sự giải thoát cho Ái Liên, cái chết đó cũng làm ông tỉnh thức mà dứt khoát được với người đàn bà độc ác kia.

Chính nhờ những lời nói đó của ba Ái Liên, Vân Nhi mới dần cởi bỏ được mặc cảm kia, mới dần nguôi ngoai buồn phiền.

Ngày sinh nhật Ái Vy sắp tới.

Vân Nhi đang sửa soạn đến rủ Quế Trân đi mua quà cho Ái Vy. Nhi nhìn bóng mình trong gương một lần nữa, mỉm cười hài lòng với dáng dấp trẻ trung của mình. Cô bé nhảy chân sáo xuống nhà tìm mẹ. Thấy thoáng bóng bà Nghiêm dưới nhà, cô bé gọi vang :

- Má ơi...

Bà Nghiêm quay lên nhìn cô con gái :

- Nhi sắp đi đâu mà diện kỹ thế ?

Nhi chạy đến trước mặt mẹ, cô bé chìa tay :

- Con sắp đi phố với Trân. Má cho con ít tiền mua quà sinh nhật.

- Sinh nhật Quế Trân à ?

- Dạ không... sinh nhật em nó.

Bà Nghiêm ngạc nhiên :

- Quế Trân có em ?

- Dạ, cô em kết nghĩa ở lớp.

- À ...à...

Vân Nhi theo mẹ lên nhà, Bà Nghiêm mở ví lấy tiền trao cho con :

- Cho Nhi đây ...mua quà sinh nhật còn dư thì cất mà xài vặt.

Nhi đếm tiền và tính toán :

- Ba ngàn nhiều quá. Mua quà sinh nhật còn lại đủ cho con đãi Trân một châu bún ốc và chè đậu xanh bánh lọt.

Bà nghiêm lờm con :

- Con gái gì mà chỉ thích ngồi lê ăn hàng...

Nhi cười:

- Trời ơi, mấy cái hàng đồ ăn bên lề vậy mà ngon hơn tiệm nữa đó má, để bữa nào rảnh con dẫn má đi ăn

thử, bún ốc chỗ đó trứ danh lắm, cam đoan ăn một lần, lần sau má tới nữa cho coi.

- Cô quảng cáo hộ họ đấy à ?

- Con không quảng cáo đâu, ngon thiệt mà. Thôi con đi nghe má.

- Không chờ bác Bảy đưa đi sao ?

- Con đi bộ cũng được rồi má.

- Đi nhanh liệu giờ về ăn cơm nhé !

- Vâng.

Vân Nhi lách mình ra cổng. Cô bé bước nhanh không để ý đến một thanh niên đang theo bén gót :

- Vân Nhi.

Nghe tiếng gọi tên mình, cô bé giật mình quay lại. Đôi má chột hồng, hai tai bừng nóng... Cô bé đang do dự không biết nên đứng lại đợi hay tiếp tục đi thì Vĩnh Hoàng đã bắt kịp. Chàng nói với Nhi bằng giọng thật ấm :

- Vân Nhi đi đâu thế ? Có cho phép tôi được đi cùng không

Vân Nhi thấy tay chân thừa thãi, lúng túng. Cô bé giận mình quá, trong lớp cô bé vẫn nổi tiếng về « khoa nghịch ngợm » thế mà trước mặt thanh niên này không hiểu tại sao bản tính lém lỉnh của mình chạy trốn đâu mất - Nhi ơi! Phải dạn lên một chút chứ, đừng để chàng coi thường mình chứ. Nghĩ thế, cô bé làm gan ngẩng nhìn Vĩnh Hoàng giọng cố lấy vẻ thản nhiên :

- Nhi ... Nhi lại thăm cô bạn ...

Nhi tiếp tục bước, Vĩnh Hoàng cũng sánh vai bên cạnh. Nhi cảm thấy ngại ngần làm sao. Cô bé không sợ nhưng ngại bạn bè thấy sẽ đem Vĩnh Hoàng ra làm đề tài để trêu ghẹo cô bé và đó là điều mà cô bé không thích chút nào.

Vĩnh Hoàng gợi chuyện :

- Sao Nhi không nhờ bác tài đưa đi ?

- Bác tài mắc bận đi đón ba nên Nhi đành cuộc bộ.

Vĩnh Hoàng đổi hướng câu chuyện :

- Bữa trước chị Tuất có trao cho Nhi lá thư của tôi không?

- Dạ có.

- Tôi chờ mãi không nhận được thư trả lời của Nhi. Nhi ghét tôi ? Nhi không thích làm bạn với tôi ? Nhi không chấp nhận cho tôi là chú thỏ đế?

Vân Nhi luống cuống trước một lô câu hỏi của Vĩnh Hoàng; cô bé ấp úng :

- Anh... anh nghĩ sai cho Nhi rồi... Sự thật chỉ vì Nhi bận quá, bài vở thật là nhiều và ... và ... Nhi không biết trả lời với anh ra sao .

Vĩnh Hoàng cười nhỏ :

- Tôi đoán không sai, Nhi nhất như thỏ đế, nhất một cách thật dễ thương ... Á ! Mà tôi nghe bác Nghiêm nói Nhi đi ban C phải không ?

- Vâng.

- Đường như Nhi đang định học thêm Anh Văn.

- Dạ... Nhi có con bạn, có ông anh là giáo sư Anh Văn, nó rủ Nhi lại học cùng cho vui.

- Ông ấy mở lớp dạy thêm Anh Văn à ?

- Không, ông đó dạy kèm cho cô em gái, thấy Nhi nói muốn học thêm Anh Văn ông đó kêu Nhi lại kèm chung luôn.

- Chắc ông đó chưa lập gia đình phải không ?

Nhi ngạc nhiên vì Vĩnh Hoàng hỏi hơi kỳ nhưng một thoáng cô bé hiểu ngay. Cô bé mỉm một nụ cười tinh ranh - Mình trêu anh chàng một bữa cho vui. Nhi cười thật tươi :

- Dạ anh ấy còn trẻ lắm anh. Mới ra dạy chừng hai năm nay. Nghe nhỏ bạn Nhi nói anh ấy đang tìm một cô về làm nội tướng cho anh ấy.

Nhi thoáng thấy đôi mày Vĩnh Hoàng cau lại, chàng nói với giọng gượng gạo :

- Nhi nhất định lại học chung với cô bạn đó ?

Nhi định trêu thêm cho anh chàng nhức tim luôn, nhưng thấy gương mặt anh chàng buồn buồn, Nhi tội nghiệp :

-Dạ... Nhi chưa xin phép ba má nên chưa biết sao, tại nhà nhỏ đó hơi xa mà lại học vào buổi tối.

Mặt Vĩnh Hoàng tươi hẳn lên :

- Á... hay là để tôi sang kèm Anh Văn cho Nhi có lẽ tiện hơn, nhà tôi ngay trước cửa nhà Nhi, Nhi muốn học lúc nào cũng được hết trơn.

- Việc đó còn để Nhi hỏi lại ba má Nhi đã, vả lại Nhi cũng sợ phiền anh, làm mất thì giờ của anh.

Vĩnh Hoàng sốt sắng :

- Có gì mà Nhi nói phiền. Những giờ nghỉ tôi qua kèm Anh Văn cho Nhi cũng là một cách tôi ôn lại sinh ngữ vậy mà. Để tôi xin phép bác cho. Bác với ba tôi thân quá mà, chắc bác bằng lòng.

- Dạ, Nhi cảm ơn anh trước.

Cánh cổng màu xanh nhà Trần hiện ra trên đầu con dốc. Nhi dừng lại chào Vĩnh Hoàng:

- Nhà bạn Nhi kia rồi, anh về trước nha.

Vĩnh Hoàng chào Nhi rồi quay về. Nhi bần thần nhìn theo một lát. Quay lại, định mở cổng thì thấy Quế Trân đứng đó tự bao giờ. Cô bé nheo mắt trêu Nhi :

- Hai anh chị tình ác, rứa mà dẫu tui. Chừ thì tui phải khai hết... Chàng mô rứa ?

Nhi đỏ bừng mặt

- Tình chi mà tình, người ta mới nói chuyện lần đầu mà bỏ đã nghi bậy.

- Bậy rằng được mà bậy. Tui thấy rõ ràng ni. Chàng nhìn nàng đắm đuối, chàng đi rồi nàng lưu luyến ngó theo.

Nhi đập vai Trân :

- Bỏ này một cây xạo, ai mà tình bằng bỏ cho được, một tuần gặp « chàng » mấy lần, hai người công khai « đá lông nheo » mí nhau.

Bây giờ đến lượt Quế Trân đỏ mặt, cô bé đánh trống lảng:

- Thôi tụi mình đi không chiều rồi.

Hai cô bé sánh vai nhau bước chân sáo, Nhi chợt hỏi Trân :

- Trân nè, khi mình nghĩ đến ai hơi nhiều có phải là mình thương người đó không ?

Trân cười tinh quái:

- Rằng bỏ không dùng chữ « yêu » cho nó đúng hơn, bộ bỏ thương ai rồi hỉ ? Mà ai đó có phải là anh chàng khi nãy không ?

Nhi bị « quê » quá, cô bé lúng túng :

- Nhi đâu có thương ai, Nhi hỏi cho biết vậy thôi ...

Trân như đọc thấu tâm can Vân Nhi :

- Dấu Trân chi nữa, Nhi kể cho Trân nghe đi, biết mô Trân có thể giúp Nhi điều chi.

Nhi được bạn mở đường, cô bé do dự rồi tâm sự với bạn :

- Anh chàng khi nãy tên Vĩnh Hoàng con bác Vĩnh Bảo bạn thân với ba Nhi. Anh chàng đang học Y khoa năm cuối, Nhi biết anh chàng lâu rồi nhưng quen thì mới đây thôi. Bữa trước anh chàng gửi cho Nhi cái thư, chưa kịp kể chuyện đó với Trân thì xảy ra chuyện Ái Liên thành ra Nhi quên bẵng đi mãi đến hôm nay...

- Rứa là Nhi hạnh phúc nhất rồi. Anh chàng sắp ra bác sĩ, tương lai đầy hứa hẹn. Gia đình đôi bên thân nhau thì càng dễ kết xui gia chớ rằng.

- Nhi còn nhỏ quá tính chuyện đó chi sớm, Nhi mới mười bảy tuổi rưỡi. Đợi hăm ba hăm bốn lập gia đình cũng vừa.

Trân làm tài khôn :

- Hăm ba hăm bốn già khủi, con gái có mọi thời thôi Nhi ơi. Tuổi mười tám hai mươi lập gia đình được rồi. Như chị Thảo của Trân mới mười chín đã lấy chồng.

- Nhi không đồng ý với Trân. Như Trân thấy đó hiện tại tụi mình còn ham vui, đã có đứa nào đủ chín chắn để làm vợ làm mẹ chưa ? Nhi bây giờ mà lấy chồng chắc vào mùng ba ra mùng bảy quá. Gia chánh nội trợ không biết chút gì...

- Rứa Nhi học lần đi là vừa. Hồi trước còn sống sung sướng bên ba mẹ Trân không hề biết một xí gì về bếp núc, rửa mà chừ học dì Yến, o Nhạn, Trân nấu đồ ăn cũng khá rồi Nhi ơi.

Nhi cười:

- Bỏ khá hơn tui chắc thể nào bỏ cũng lập gia đình trước tui cho coi.

- Trân trước mô được, Nhi có chàng «bốn mắt» chớ Trân mô có ai.

- Có chớ, «chàng Tuấn» đó chi.

Trân lắc đầu:

- Đối với ông nó Trân chỉ kính mến chớ không có chuyện yêu thương mô.

- Tại sao vậy ?

Trân mơ màng nhìn về phương trời xa, cô bé nhớ đến một người có đôi mắt buồn mênh mang với hàng mi dày như cỏ rối, có nụ cười cao ngạo, có mái tóc phiêu bông. Cô bé nghe thấy trái tim bé bỏng của mình đang réo gọi tên Nguyên. Bây giờ Nguyên còn hiện diện trong vòm trời này hay chàng đã vĩnh viễn nằm xuống trong chuỗi ngày kinh hoàng Mậu Thân ? Dù chàng còn sống hay đã chết, mãi mãi chàng vẫn là một ám ảnh màu hồng trong tâm trí cô bé.

Trân nói mà không biết mình nói :

- Chỉ có Nguyên thôi.

Nhi ngạc nhiên trước vẻ thần thờ của Trân :

- Nguyên nào vậy? Cái tên xa lạ quá, Nhi mới nghe lần đầu.

- Nhi không biết đâu, Nguyên là bạn của anh Linh. Nguyên theo anh Linh về nhà Trân ăn Tết, không ngờ biến cố Mậu thân đã chia rẽ, chừ Trân không biết Nguyên còn sống hay đã chết? Hiện ở mô?

- Buồn nhỉ ? Hồi đó Nguyên và Trân đã hứa hẹn gì với nhau chưa ?

- Chưa. Nguyên luôn coi Trân còn bé bỏng nhưng Trân biết Trân đã lớn và Trân trót nghĩ đến Nguyên hơi nhiều.

- Vậy là Trân thương anh chàng đó rồi.

- Có thể như rứa nhưng điều buồn nhất là Nguyên luôn luôn đối xử với Trân như một đứa em bé bỏng.

- Không hiểu Vĩnh Hoàng có coi Nhi như con nít không mà anh chàng cứ kêu Nhi « cô bé ... cô bé ... » hoài à.

Trân cười :

- Rứa là anh chàng coi Nhi như con nít chớ chi nữa, buồn hỉ ?

- Thôi đừng bàn chuyện này nữa Trân, nhức đầu nhức tim lắm.

- Chừ bàn chuyện mua quà đi, tụi mình mua chung hay mua riêng ?

- Trân có bao nhiêu ?

Trân ngập ngừng :

- Ít lắm, chỉ đủ mua một quyển sách thôi.

Nhi ngẫm nghĩ một lát đoạn nói:

- Nhi định như vậy, tụi mình chung tiền mua món chi cho đáng giá chút...

Trân đắn đo :

- Món đáng giá chắc cũng vài ngàn, tụi mình mô đủ tiền.

- Thôi, Trân có ít cứ chung với Nhi, Nhi có đủ tiền mà, đừng lo.

Hai cô bé dừng lại trước những gian hàng có cửa kính sáng choang và nhìn chăm chú từng món hàng với giá tiền bên cạnh. Nhi kéo tay Trân ?

- Trân coi cái đèn kia dễ thương chưa ?

- Mô ?

- Cái đèn bàn có con poupée ôm con chó bông.

Trân nhìn giá tiền đoạn kêu lên :

- Đẹp nhưng mắc quá Nhi ơi, hai nghìn hai ít rặng ?

Sau khi xem kỹ cái đèn và cò kè giá cả, Nhi bằng lòng mua với giá hai nghìn. Trân lựa một tấm carte, hai cô bé hí hoáy viết tặng rồi bỏ chung vào hộp. Cô hàng khéo tay gói chiếc hộp vào tấm giấy và buộc bằng sợi ruy-băng đỏ. Nhi trả tiền và kéo tay Trân ra đầu phố :

- Đi với Nhi lại đây thưởng thức món chè khoai rồi hãy về.

Hai cô bé mãi thưởng thức miếng bánh lọt dai dai, miếng khoai ngọt đường, chất nước dừa béo ngậy mà không biết đang bị theo dõi bởi hai anh chàng Võ Bị đứng cách đó không xa.

Nhi đang nhai nước đá rôm rốp chợt nhận ra có người đang « chiếu tướng » mình cô bé vội ngậm miếng lại, mặt đỏ bừng. Trân vô tình vừa ăn vừa trò chuyện ví von, bất ngờ thấy vẻ khác lạ trên mặt Nhi, cô bé nhìn theo hướng mắt Nhi rồi ngượng ngập đặt chiếc ly xuống bàn và dục Nhi.

- Mau mau về Nhi ơi, dị quá, dị bắt chết.

Qua một thoáng ngượng ngập Nhi trở lại với bàn tính lém lỉnh, cô bé trừng mắt « chiếu tướng đối phương » và tỉnh bơ quay lại nói với bà hàng chè:

- Bán cho tui hai ly chè chuối nữa, ăn cho thiên hạ « khóp » luôn.

Bà hàng chè ngo ngác không hiểu cô bé nói gì nhưng vẫn im lặng múc chè vô ly, Quế Trân kêu lên :

- No quá rồi, Nhi kêu thì rán ăn cho hết nghe.

Nhi nhăn mặt :

- Trời ơi, làm ơn ăn hết giùm tui đi, bỏ sợ hai tên « vô bí » kia hả ? Cứ tỉnh bơ đi chứ.

- Trân no chớ mô sợ hai ông nớ.

- Zdậy thì rán đứng đợi tui ăn nghe bồ.

Trân đứng ngượng ngùng sốt ruột chờ trong khi Nhi tỉnh bơ ăn chè thật chậm, cô bé cố ý trêu Trân...

Trân ôm tay Nhi bước nhanh, Nhi liếc xéo về phía sau đoạn nói lớn:

- Đi đâu mà vội mà vàng, cứ từ từ chờ ma đuổi hay sao mà chạy dữ zdậy.

Hai anh chàng « vô bí » nháy mắt nhau biết rằng gặp phải tay không vừa nhưng nhất định phải quen cho được hai cô bé xinh xinh nên hai chàng vận dụng tối đa « cặp giò nhà binh » và chẳng mấy chốc đuổi kịp. Một chàng lên tiếng :

- Hai cô bé đi đâu mà vội thế ? Chiều thứ bảy đẹp quá hai cô bé có đi dạo cho chúng tôi thắp tùng với.

Nhi nói băng quơ ;

- Ai mà dám đi diễn hành với nhà binh ?

Anh chàng có chiếc răng khểnh hích tay bạn :

- Cô bé hạ mình 2-0 rồi đó nghe, cậu phải nói một câu gì đi chứ ? Sao nín khe vậy? Bộ cậu muốn đồng lõa với cô bé kia à ?

Vừa nói anh chàng vừa chỉ vào Trân đang lú lú riu riu ôm cánh tay Nhi đi phía trước. Bị bạn nói khích chàng thanh niên này giờ vẫn im lặng chột nói :

- Cô bé tóc ngắn (ám chỉ Nhi) đó lém lăm ghen cậu, phải từ từ chứ tấn công ào ào bị hạ 2- 0 là đáng lắm.

- Thế cậu muốn tớ phải nói gì bây giờ ?

- A... cái đó cậu phải nghĩ ra chứ, xưa nay tớ vẫn phục cậu là « túi khôn » của tụi mình mà Giang,

Anh chàng tên Giang phì cười :

- Cậu là chúa khôn, cứ thích thiên hạ dọn cỗ sẵn cho mình xơi, tớ đọc thấu tim đen của cậu rồi. Cậu nhất định giữ vững lập trường im lặng để đồng lõa với cô bé tóc dài kia à ?

Nhi và Trân này giờ vẫn bước đều, không nghe được tiếng thì thầm của hai chàng nhưng vẫn nghe tiếng giầy nện nhẹ sau lưng. Nhi giả bộ nhìn trời nhìn đất rồi nói với Trân nhưng dụng ý vẫn để cho hai tên « vô bí » nghe thấy :

- Quái lạ, này giờ mình nghe tiếng chim hót líu lo sao bỗng dừng lại im bất thể nhỉ ?

Giang kéo tay bạn vượt lên song song với hai cô bé. Chàng cười với Nhi bằng mắt và bằng môi:

- Hai cô bé lang thang đi đâu vậy ? Này giờ con đường buồn xo vì hai cô bé cứ « từng bước từng bước thăm» vì hai cô bé không đồng ý đi « diễn hành » với nhà binh, tội nghiệp con đường quá hai cô bé ời...

Nhi giả vờ tròn mắt ngơ ngác :

- Ông bảo gì cơ ?

Trân đỏ mặt bối rối không biết sẽ phải nói gì, chột reo lên :

- Bác Bảy kìa Nhi...

Chiếc xe hơi trò tới, bác Bảy thò đầu ra nói :

- Bà thấy cô đi lâu bảo tôi đem xe đi rước.

Hai cô bé lúu rú leo lên xe bỏ mặc hai chàng đứng lại ngẩn ngơ trông theo...

Chương 6

Quế Trân ngần ngại đưa tay nhấn chuông. Hai con chó berger to lớn chồm lên cánh cổng sửa inh ỏi làm cô bé hết hồn hai tay ôm ngực lùi ra xa. Tuy đến rú Nhi đi học thường xuyên nhưng lần nào cũng có Nhi đợi sẵn ở cổng và chưa một lần Trân bước vào bên trong cánh cổng kia.

- Kìa... Trân vô đây chơi.

Nhi reo lên vào kéo tay bạn vào. Trân sợ hãi nhìn hai con chó và nép sau lưng bạn. Nhi quát:

- Lucky, Minou vô nhà...

Hai con chó quắp đuôi chạy trước. Nhi choàng vai bạn trấn an :

- Bỏ đừng sợ, nó không cắn đâu. Thấy người lạ là cứ sửa nhặng cả lên.

Bà Nghiêm đứng đón hai cô bé ở ngưỡng cửa. Bà tươi cười :

- Vào đây cháu. Cháu là Quế Trân phải không ?

- Dạ.

- Bác đã nghe Nhi nói nhiều về cháu. Cháu xinh hơn lời Nhi tả nhiều. Cháu ngồi xuống đây.

Quế Trân ngượng ngùng khi nghe bà Nghiêm khen ngợi. Cô bé bối rối kéo lại vạt áo dài.

Bà Nghiêm hỏi Trân :

- Cháu uống nước nhé ? Cam tươi hay trái vải ?

Trân ngập ngừng :

- Thưa bác, cháu uống chi cũng được.

Bà Nghiêm quay lại bảo Nhi :

- Nhi xuống nhà bảo chị Tuất làm cho má ly cam tươi.

Nói đoạn bà ngồi xuống cạnh Quế Trân. Bà quan sát cô bé thật nhanh và khen thầm trong ý nghĩ - Con bé xinh quá nhất là đôi mắt, lúc thì mở lớn ngơ ngác như nai lúc thì mơ màng buồn rười rượi. Với khuôn mặt và dáng dấp đó chắc thế nào cũng làm cho nhiều cậu nhức tim.

Bà Nghiêm hỏi:

- Cháu ăn cơm chưa ?

Trân thành thật.

- Thừa bác chưa, Nhi dặn cháu đến sớm vì bác có việc cần gặp cháu.

- Thật ra không có việc gì cả nhưng bác muốn cháu lên đó chỉ là một cái cớ thôi.

Nhi bưng nước cam lên, bà Nghiêm đỡ lấy và trao cho Trân :

- Cháu uống đi.

- Dạ, cảm ơn bác.

Bà Nghiêm băn khoăn, bà muốn nói ngay những điều bà suy nghĩ lâu nay nhưng bà không biết phải vào đề như thế nào ? Quế Trân thông minh nhận ra vẻ băn khoăn của bà Nghiêm, cô bé dè dặt.:

- Thừa bác, dường như bác có điều gì muốn nói với cháu.

Bà Nghiêm chậm rãi nói :

- Đúng đó cháu, điều bác sắp nói ra đây là một vấn đề hết sức tế nhị, bác chỉ ngại cháu hiểu lầm ý bác.

- Dạ cháu khi mô cũng kính mến bác như... như mẹ cháu. Bác có điều gì dạy bảo cháu sẵn sàng vâng theo, bác đừng ngại ngại chi hết.

Bà Nghiêm đắn đo một phút đoạn hỏi :

- Cháu có thực coi bác như mẹ cháu không ?

- Bác nghi ngờ lòng cháu ?

- Không, bác không bao giờ nghi ngờ cháu, bác chỉ muốn hiểu rõ ý nghĩ của cháu về bác trước khi bác nói ra « điều » mà bác đã suy nghĩ lâu nay và bác muốn thực hiện điều đó.

Quế Trân linh cảm thấy tầm mức quan trọng của câu chuyện, cô bé hồi hộp chờ đợi...

- Bác đã nghe Nhi và bác Bảy kể lại hoàn cảnh gia đình cháu, chính thật bác cũng không ngờ đời cháu lại vương nhiều nỗi bất hạnh như thế...

Bị khơi động mối thương tâm, Quế Trân xúc động muốn òa khóc nhưng cô bé không muốn khóc trước mặt bà Nghiêm. Cô bé cố gắng dằn cơn xúc động bằng cách nâng ly nước cam uống một hơi dài. Bà Nghiêm biết nhưng vẫn làm như vô tình không biết, bà tiếp:

- Như cháu thấy đó, bác chỉ có mình Nhi, bác thương nó, muốn cho nó đầy đủ về mọi phương diện. Bác muốn cho nó có những người bạn tốt; nhưng bạn như Ái Liên thì nhiều mà hiền ngoan như cháu lại quá ít. Quế Trân, bác rất sung sướng khi Vân Nhi tìm được một người bạn như cháu. Bác quý Nhi như thế nào bác cũng quý cháu như vậy. Nhi sống đầy đủ quá, phải nói dư thừa là khác trong khi cháu lại thiếu thốn đủ thứ. Bác rất thương mến cháu, cháu đừng hiểu lầm đó là thứ tình thương hại mà hãy hiểu đó như tình thương của một người mẹ đối với đứa con ruột thịt. Bác có ý muốn giúp đỡ cháu không những về phương diện vật chất mà cả về phương diện tinh thần nữa. Dĩ nhiên bác không thể đòi hỏi ở cháu một thứ tình cảm như tình cảm cháu đã dành cho mẹ cháu, cho dì Yến hay vú Năm ... Nếu có điều gì vui buồn cháu hãy đến với bác, tâm sự với bác, bác sẵn sàng nâng đỡ, an ủi và khuyến khích cháu ... Cháu hiểu bác nói gì chứ ?

Quế Trân bàng hoàng, cô bé không ngờ đời mình còn có được niềm phúc như thế. Cô bé dăm dăm nhìn bà Nghiêm, gương mặt bà thật dịu dàng phúc hậu. Lần đầu tiên cô bé tìm thấy ở đôi mắt một người xa lạ cái nhìn trìu mến mà mẹ cô bé đã nhìn cô bé trong chuỗi ngày xa xưa.

Thấy Quế Trân vẫn giữ im lặng, bà Nghiêm hỏi :

- Cháu nghĩ sao về những điều bác vừa nói.

Quế Trân run giọng :

- Cháu cảm ơn bác rất nhiều ...

- Bác muốn cháu nói rõ hơn.

- Thưa bác, bác đã hiểu rõ hoàn cảnh của cháu và có ý muốn giúp đỡ cháu, cháu rất sung sướng đón nhận sự ưu ái đó, ơn ni không biết ngày mô cháu mới đền trả được.

Bà Nghiêm cắt ngang :

- Sau cháu cứ mãi nhắc đến ơn nghĩa như vậy. Nếu thật tình cháu coi bác như mẹ cháu thì đừng bao giờ nhắc đến điều đó nữa.

- Cháu xin vâng lời bác.

Bà Nghiêm hoan hỉ sự thành công dễ dàng đó. Nhi ngồi im này giờ chợt lên tiếng :

- Những điều má Nhi nói với Trân chính là ý nguyện của Nhi ấp ủ từ lâu. Bây giờ Trân đã hiểu rõ lòng Nhi đối với Trân. Nhi muốn chúng mình thương nhau và thân nhau hơn nhé Trân.

Trân xiết tay bạn gật đầu... Ngoài ô cửa những sợi nắng cuối ngày nhạt dần, không gian đang tải về bóng tối. Chiếc đồng hồ quả lắc chậm rãi buông bảy tiếng. Nhi đứng dậy nói với Trân :

- Lên phòng Nhi chơi đợi Nhi sửa soạn luôn. Chúng mình còn đúng một giờ để « tô điểm dung nhan mùa hạ », mục này má Nhi... trừ danh lăm Trân ơi ...

Quay sang bà Nghiêm, cô bé tiếp :

- Má làm cố vấn cho con nha ?

- Ủ, má làm cố vấn cho cả hai chứ không phải là một mình Nhi đâu.

Nhi kéo Trân vào phòng. Cô bé mở tung hai cánh cửa tủ, Trân thấy đầy quần áo, đủ kiểu, đủ màu, toàn hàng mắc tiền, cô bé chợt tủi thân khi nhìn lại chiếc áo mình đang mặc đã sờn cũ. Ngoài hai chiếc áo dài trắng đi học Trân chỉ có một chiếc áo lụa vàng hoàng yến mà vú Năm đã thưởng Trân hôm thi đậu phần một.

Bà Nghiêm như đọc thấu tư tưởng Quế Trân, hỏi:

- Cháu có thường mặc đồ đầm không ?

- Dạ ngày xưa thì có nhưng bây giờ...

- Bác hiểu ý cháu, bác nhận thấy ngày thường đi chơi mặc áo dài màu cũng dễ thương nhưng đi dự sinh nhật bạn bè nên mặc đồ đầm trông trẻ trung hơn. Bác không có ý chê chiếc áo dài cháu đang mặc nhưng hôm nay cháu thử mặc lại bộ đồ đầm xem sao. Vóc người cháu nhỏ nhắn như Vân Nhi có lẽ cháu mặc áo Vân Nhi vừa lăm.

Vừa nói bà vừa nghiêng mặt ngắm Quế Trân :

- Da cháu trắng quá, cháu phải mặc áo sẫm màu mới nổi.

Bà Nghiêm đến trước tủ quần áo của Vân Nhi ngắm nghía một lát rồi quyết định chọn cho Quế Trân chiếc chemise màu đỏ tươi và chiếc Jupe đen ngắn. Còn Vân Nhi một quần pan đỏ ống thật rộng, áo pull trắng tay dài và ceinture màu lam. Bà giải thích :

- Tóc Quế Trân dài mặc đồ đầm trông dịu và thích hợp hơn. Còn Vân Nhi với mái tóc «tém» trông có vẻ nghịch ngợm hợp với đồ tây hơn. Má thấy năm nay «mốt » của các cô dùng nhiều màu sắc, thịnh nhất là màu cờ Pháp nên má dựa theo đó chọn cho Nhi bộ đồ tây với những màu tương- tự. Trân - Nhi bằng lòng như vậy không ?

Quế Trân sung sướng nhỏ nhẹ .

- Dạ thưa bác cháu thích bộ đồ đó lắm.

Vân Nhi bộc lộ sự thích thú một cách ồn ào hơn :

- Trời ơi ! Má làm « cổ vấn » là nhất, má chọn màu sắc « number one » má « sựa » nhất... cái gì má cũng nhất hết tron...

- Hai đứa thay đồ lẹ đi má còn chải tóc cho nữa.

Bà khép cửa bước ra cho hai cô bé tự nhiên thay « xiêm áo ». Mười phút sau hai cô bé mới «xiêm áo» gọn gàng. Bà Nghiêm ngắm nghía hai cô và mỉm cười hài lòng. Bà đeo thêm vào cổ Trân một sợi giây nhung đen có đính con bướm bạc. Màu đen của nhung càng làm tăng làn da trắng mịn và chiếc cổ thon cao ba ngón của cô bé. Bà chắt lưỡi xuýt xoa:

- Cháu xinh quá Trân ạ. Cháu có chiếc cổ thật lý tưởng. Cháu có biết người ta thường nói người đàn bà có chiếc cổ cao ba ngón là tương gì không ? Tương của những mệnh phụ phu nhân. Biết đâu chừng tương lai cháu cũng sẽ là một mệnh phụ phu nhân Trân nhỉ ?

Vân Nhi nhìn bạn trầm trồ :

- Bỏ mignonne quá cỡ «thợ mộc » bữa nay bà còn « lé » hết cho coi.

Quế Trân vừa sung sướng vừa ngượng ngùng vì những lời khen của Nhi... Với đôi tay khéo léo bà Nghiêm vén tóc Trân lên chải thành từng búp nhỏ, một đường ngôi thẳng sau gáy rẽ tóc làm hai và được cột gọn trên hai tai bằng hai dải ruy băng đỏ... Bà Nghiêm đẩy Trân đến trước tấm gương lớn. Cô bé mở to mắt ngỡ ngàng nhìn bóng mình trong gương - Có phải Quế Trân mọi ngày đó không ? Trong gương phản chiếu hình một cô bé dễ thương thật dễ thương. Quế Trân như vừa được lột xác bởi chiếc đũa thần của bà tiên hiền dịu trong những câu chuyện cổ tích.

Trân và Nhi đến trễ mười phút vì xe bị trục trặc dọc đường. Xe ngừng trước cổng biệt thự Ái Vy. Hai cô bé bước vội vào sau khi dặn giờ bác tài đón... Từ trong vắng ra tiếng nhạc, tiếng cười nói.

Trân đưa mắt quan sát. Vườn nhà Ái Vy thật rộng, con đường trải sỏi ở chính giữa, hai bên có những thảm cỏ và những khóm hoa mà mới thoạt nhìn người ta biết ngay chúng luôn được xén tỉa, vun tưới. Dưới những cây dương liễu có ghề đá trắng toát. Từng giải hoa. Từng dây đèn màu nhấp nháy trong những lùm cây, kẽ lá. Dưới giàn hoa tím là một dãy bàn trải khăn trắng. Giữa bàn một bình hồng nhung đỏ thắm nổi bật, cạnh đó chiếc bánh sinh nhật ba tầng thật lớn với những ngọn nến đang cháy sáng. Trên bàn la liệt những đĩa bánh mứt màu sắc, những ly thủy tinh lỏng lảnh nước trông thật vui mắt.

Bạn bè Ái Vy khá đông, đang họp mặt đông đủ quanh chiếc bàn dài. Cô nào cũng xinh cũng đẹp với những « mốt » mới nhất. Tất cả đang hướng về Ái Vy đang đứng ở đầu bàn, cô bé đang « ngỏ lời» với bạn

bè trước khi khai mạc bữa tiệc sinh nhật.

Trân và Nhi lững thững bước vào đúng lúc Ái Vy vừa dứt lời. Thấy thoáng hai người, Ái Vy reo lên mừng rỡ và chạy ra đón gói quà sinh nhật trên tay Trân. Cô bé kéo Trân và Nhi đến giới thiệu với bạn bè. Có nhiều tiếng xì xào, tiếng « xuyết xoa » :

- Chị Quế Trân đó mi, đẹp ác luôn.

- Mignonne kinh khủng...

- Hoa khôi trường mình đó mi.

- Hèn chi ông Tuấn dạy Triết không mê mẩn tâm hồn sao được.

- Còn chị Nhi nữa chị cũng ngộ há mi ?

- Ủa... chị đó à là mode lắm... tướng có vẻ yé yé ghê...

Trước những lời khen tặng đó, hai cô bé vừa sung sướng vừa mắc cỡ nóng bừng hai tai. Ái Vy xếp cho hai người ngồi bên cô bé. Trân kéo áo Vy :

- Sao Vy không mời hai bác ? .

- Ba má em sắp ra tới... À, bữa nay có cả anh Giao, anh Giang và anh Thụy nữa, để em giới thiệu với hai chị và mấy cô bạn em...

Ái Vy chưa dứt lời đã thấy ba má mình với ba ông anh đi ra, cô bé rời chỗ tiến đến giới thiệu lần lượt từng người với tất cả bạn bè :

- Các bạn thân mến, Vy xin giới thiệu đây là ba má Vy,... anh Giao, anh Giang... và anh Thụy... Anh Giao là dân civil, còn hai anh Giang và Thụy là dân « Võ bị ». Hôm nay bị cấm trại nhưng hai ông í nhớ tới ngày sinh nhật Vy nên đã « hy sinh » ra ngoài một bữa để đến dự mặc dù ngày mai vào trường thế nào cũng bị phạt bỏ hơi tai... bây giờ để hoan hô «tinh thần cao đẹp» đó xin các bạn một tràng pháo tay...

Tiếng vỗ tay ào ào vang dậy. Mắt vẫn không rời hai anh chàng « Võ bị », Nhi ghé tai Trân nói nhỏ :

- Trân ơi, hai tên « Võ bị » này trông quen quá... à... đúng là hai tên lẻo đẻo theo tụi mình hôm trước đây mà, bỏ còn nhớ không ?

Không có tiếng trả lời, Nhi quay lại thấy gương mặt Trân sững sờ đang nhìn trân trối chàng thanh niên tên Giao. Nhi tủm tỉm cười :

- Nhìn gì mà dừ vậy bỏ ? Bị « cú đờ phút » rồi hả ?

Trân không để ý câu hỏi của bạn, cô bé làm bầm một mình :

- Đúng là Nguyên rồi... nhưng răng lại mang tên Giao ?

Nhi ngạc nhiên :

- Hả, bỏ nói sao ? Anh chàng Giao đó chính là Nguyên à ?

- Trân chưa dám xác định hẳn nhưng đôi mắt nó, nụ cười nó, dáng dấp nó... thì đúng là Nguyên rồi...

- Hay Trân nhìn lầm ?

Trân im lặng nhìn kỹ một lát rồi cả quyết :

- Trân không làm mô Nhi ơi, càng nhìn Trân càng thấy rõ hình ảnh của Nguyên. Trên đời hẳn rằng mà có hai người giống nhau như hai giọt nước rứa.

- Phải nói chuyện, tiếp xúc một vài lần mình mới chắc được. Thiếu gì trường hợp người giống người? Nếu mình hấp tấp quá có thể đưa đến sự ngộ nhận đó Trân.

Tiếng Vy cất lên cắt đứt đối thoại của hai người:

- Bây giờ tới lượt Vy giới thiệu các bạn với ba má và mấy ông anh của Vy. Vy giới thiệu tới tên bạn nào mời bạn đó đứng dậy cho tất cả biết mặt. Trước hết Vy xin giới thiệu chị kết nghĩa của Vy: Chị Quế Trân và bạn chị Quế Trân là Vân Nhi, mời hai chị đứng dậy...

Không hẹn mà Trân và Nhi cùng chăm chú nhìn Giao...Nếu sự thật Giao là Nguyên thì khi nhận ra Quế Trân, chàng sẽ vui mừng và đến hỏi thăm ngay. Thế nhưng cả hai đều thất vọng, Giao nhìn Trân như nhìn tất cả mọi người, gương mặt chàng bình thản quá...

Tiếng Ái Vy vẫn đều đều :

- Tiếp đến là Cúc Nhật... Huệ Hương... Các Phương...Tỷ Muội... Phan Phan... Mân giới thiệu tên đã xong ... con kính mời ba má đến nâng ly khai mạc buổi tiệc...

Ba má Ái Vy nhấp một chút nước ngọt, ăn một miếng bánh rồi cáo từ vào nhà để nhường bàn tiệc lại cho giới trẻ...

Ái Vy mời ba ông anh nhập tiệc. Từ lúc nghe Ái Vy giới thiệu tên và thấy mặt Quế Trân và Vân Nhi, hai ông « Vô bí » đã bám nhau cùng nhìn ra hai cô bé hôm trước. Hôm nay dưới ánh đèn, lại có dịp nhìn kỹ « dung nhan », hai chàng « Vô bí » đều « tê » cả hồn vì hai cô bé xinh quá cỡ «thợ mộc», bộ âu phục lại càng làm hai cô bé có vẻ trẻ trung hơn, tươi mát hơn, nhí nhảnh hơn...

Vì đã có dụng ý trước, vì đã «chăm» trước nên khi vào bàn Giang tự động «xi» chỗ cạnh Nhi và Thụy cạnh Trân. Trân muốn nói chuyện với Nhi nhưng bị xếp ngồi hai bên Ái Vy nên Trân đành ngồi yên và chỉ trả lời khi Thụy hỏi chuyện. Vì Ái Vy là «nhân vật chính » của bữa tiệc nên cô bé phải chạy lui, chạy tới lảng xảng mời bạn bè mà không có thì giờ nói chuyện riêng với Trân trong khi Trân nóng lòng muốn tìm hiểu sự thật về Giao.

Riêng Giao, sau khi Ái Vy mời nhập tiệc, chàng không ngồi chung bàn với tất cả mà chàng chỉ cầm ly nước đến ngồi bên chiếc dương cầm được kê dưới một tàn cây gòn đó

Nãy giờ Quế Trân chưa được nghe Giao nói lời nào, cô bé hồi hộp chờ đợi nghe lại giọng nói trầm ấm của những tháng năm xưa ...

Giao mở nắp chiếc dương cầm, bàn tay đưa nhanh trên những phím ... Tiếng cười nói chợt im bặt, bao nhiêu đôi mắt hướng về chàng chờ đợi ...

Giao đứng ngay mặt về mọi người, chàng nói và đôi mắt triu mến nhìn Ái Vy :

- Hôm nay sinh nhật Ái Vy, anh xin dạo một bản nhạc tặng em... em thích bài gì?

- Serenata và Michelle đi anh Giao.

Giao mỉm cười gật đầu. Chàng ngồi xuống hai tay lướt nhẹ những âm thanh nối tiếp nhau thành một chuỗi diu dặt hồn người. Giao say sưa dạo nhạc... Gương mặt chàng một nửa chìm trong bóng tối một

nửa thấp thoáng trong vùng sáng của những ngọn đèn màu từ trên tàn cây hắt xuống... mái tóc phiêu bồng hơi rũ xuống vãn trán rộng... đôi mắt chàng buồn tênh với hai hàng mi dày như cỏ rối... cái nhìn của chàng xa xăm... dường như chàng ngồi đây, đôi mắt chàng ở đây nhưng hồn chàng đã bay thoát ra khỏi ngưỡng cửa đôi mắt để bay đến một khung trời nào đó...

Quế Trân ngồi bất động nhìn chàng đôi mắt không rời. Lúc chàng nói giọng chàng trầm ấm như một nốt nhạc cung trầm, giọng chàng như làn gió mát phả vào bầu khí oi bức và giọng chàng như tiếng chuông ngân vang vào tận cùng ngõ ngách tâm hồn cô bé. Lúc chàng đàn khuôn mặt say sưa của chàng có một sức quyến rũ kỳ lạ, Quế Trân muốn cưỡng chống lại sức thu hút đó nhưng cô bé như đã bị thôi miên bởi đôi mắt kia, bị mê hoặc bởi dáng dấp kia... tiếng đàn dứt tự bao giờ mà cô bé như còn chìm trong chuỗi âm thanh đều đặn. Tiếng vỗ tay đánh thức, khuấy động làm cô bé giật mình lắm lắm :

- Đã hết rồi rặng ?

Thụy mỉm cười :

- Trân có vẻ mê âm nhạc quá... Chắc Trân chơi dương cầm khá lắm ? Lát nữa Trân dạo một bản nhé ?

Trân lắc đầu :

- Dạ thường lắm, không bằng một góc anh Giao mô. Trân bỏ lâu rồi không biết chừ có còn nhớ được «nốt» mô không ?

Ái Vy quay sang Trân vui vẻ :

- Chị Quế Trân, chị chuẩn bị cho em một tiết mục gì chưa ?

Quế Trân bối rối :

- Run quá Vy ơi, để chị chuẩn bị tinh thần đã. Chừ Nhi trước đi.

Nhi nhìn Quế Trân thông cảm. Cô bé hiểu Quế Trân đang bị xáo động tinh thần vì Giao... phải nói vì Nguyên thì đúng hơn... Vì sự xuất hiện của Giao đã khơi động hình ảnh Nguyên tưởng đã ngủ vùi trong vùng ký ức Quế Trân. Nhi đã từng đi dự nhiều buổi sinh nhật của bạn bè nên cô bé đã quen với bầu không khí này, đã chuẩn bị sẵn vài bản nhạc để giúp vui... Nhưng Quế Trân còn ngỡ ngàng quá. Những ngày sung sướng ở Huế, bên ba mẹ, cô bé không được tiếp xúc nhiều với bạn bè nên chưa từng được dự một buổi họp mặt nào với bạn bè. Chiến tranh xảy ra, gia đình tan vỡ, Quế Trân lên Đà Lạt sống với những người thân thuộc còn lại trong sự nghèo nàn, đây là lần đầu tiên Quế Trân đi dự một buổi tiệc sinh nhật, cái gì đối với cô bé cũng có vẻ mới lạ quá làm sao cô bé không bối rối được.

Hiểu bạn nên khi nghe Trân đề nghị Nhi liền đứng dậy đỡ lời:

- Thừa các bạn, cô bạn Nhi nhất lắm, đang bị xuống tinh thần vì lời yêu cầu đột ngột của Ái Vy, trong khi chờ đợi Quế Trân lấy lại tinh thần Nhi xin góp vui với các bạn bằng một vài bản nhạc...

Nhi chưa dứt lời tiếng vỗ tay đã rào rào nổi lên. Giang đưa mắt nhìn Thụy rồi nhìn Trân mỉm cười, Thụy bắt gặp cái nhìn hóm hỉnh của bạn, anh cũng « đáp lại» bằng một cái nháy mắt đồng lõa.

Nhi rời chỗ ngồi đến bên chiếc dương cầm và nói nhỏ với Giao mấy câu, Giao gật đầu và chàng đệm nhạc cho Nhi hát. Giọng cô bé vút cao cô bé hát thật thoải mái, không ngưng ngừng, không vấp vấp mà đúng nhịp điệu chứng tỏ cô bé có một số vốn nhạc lý khá vững. Đôi mắt nhìn xa xa... cô bé như gửi tâm hồn về một phương trời nào đó với lời ca thánh thót...

Bản nhạc đã hết, Vân Nhi nhoẻn miệng cười chào tất cả và bước xuống giữa những tràng pháo tay,

những lời tán tụng ...

- Yêu cầu chị Quế Trân .. ?

- Chị Quế Trân trở tài cho bà con thưởng thức đi ...

Lại tiếng lao xao. Quế Trân biết mình không thể từ chối được nữa. Cô bé lúng túng đứng dậy, run run giọng :

- Thưa các bạn, Trân xin góp vui bản « Dòng sông xanh », vì bỏ đàn lâu rồi, nếu Trân có đàn sai mong các bạn đừng chê ...

- Bravo chị Quế Trân ...

- Trở tài mau đi chị Trân, bà con nóng ruột rồi nè...

Quế Trân càng đến gần Giao, cô bé càng xúc động hơn. Khuôn mặt Giao bây giờ thật gần, cô bé chớp chớp mắt khi chạm phải tia nhìn của chàng, Giao cười thật tươi, chàng đứng dậy nhường chỗ cho Quế Trân.

Quế Trân ngồi xuống, đôi tay thon gầy trắng nuột như nhảy múa trên phím đàn. Từng âm thanh nối tiếp nhau réo rắt, lúc rời rạc như mỗi một, lúc dồn dập như reo vui... Giao tựa người vào chiếc dương cầm, chàng không nhìn Trân, đôi mắt chàng mơ màng, nhìn lên bầu trời đầy sao ... Quế Trân dường như quên tất cả, cô bé không thấy ai ngoài Giao. Chàng đứng đó. Thật gần như nhịp tim và hơi thở nhưng cũng thật xa như vực thẳm và hành tinh. Khuôn mặt chàng quyến rũ quá, bình thản quá, nhưng cũng lạnh lùng và xa cách quá. Quế Trân lẩm bẩm – Răng anh vô tình rứa hả Giao ? hử Nguyên ? Quế Trân không còn hiểu mình đang làm gì, nghĩ gì ? Dường như ý thức vừa rời xa khỏi óc, dường như linh hồn vừa thoát ra khỏi thân xác cô bé để lụi về quá vãng. Ở đó có Nguyên với ánh mắt nồng nàn, có Nguyên với môi cười quyến rũ ...

Đôi tay Quế Trân vẫn bay nhảy trên dãy phím, bản « Dòng sông xanh » đang được cô bé dạo đến lần thứ bốn... âm thanh bỗng ngưng trở nên lộn xộn. bằng tất cả cố gắng cô bé vẫn không thể tiếp điều khiển nổi đôi tay mình theo ý muốn. Khuôn mặt họ bỗng ngưng biến thành hai... thành ba... thành bốn ...Quế Trân thấy mình bị bủa vây bởi những khuôn mặt cao ngạo của Giao, những khuôn mặt ấy nối tiếp nhau thành vòng tròn và quay càng lúc càng nhanh xung quanh cô bé... Những ánh đèn chột như sáng cùng lúc rồi tắt ngấm... Quế Trân thảng thốt kêu lên - Nguyên... Giao ơi... nhưng tiếng ấy chưa kịp thoát ra khỏi đầu môi cô bé đã gục xuống dãy phím... Cô bé thấy mình đang lạc vào vùng mù sương.

Khoảng thời gian không biết bao lâu... Quế Trân từ từ mở mắt... Những khuôn mặt quen thuộc đang vây quanh cô bé. Vân Nhi lo lắng :

- Trân làm cho tất cả mọi người đều hết hồn, Trân thấy người ra sao ? Anh Giao đã điện thoại mời bác sĩ Nhã, có lẽ bà ấy sắp tới...

Giọng Trân yếu ớt, mệt mỏi :

- Trân khỏe rồi, có răng mô mà mời bác sĩ, phiền cho gia đình Vy quá... Nhi đưa Trân về giùm xí.

Ái Vy nắm tay Quế Trân :

- Mặt chị còn tái xanh, tay chị còn lạnh ngắt như vậy mà kêu khỏe, chị nằm yên đợi bác sĩ tới bây giờ.

Đôi mắt Trân kiếm tìm nhưng vây quanh cô bé chỉ có Giang, Thụy, Vy, Nhi và ba má Ái Vy, Giao không có ở đó. Quế Trân nhắm nghiền đôi mắt mình lại, buồn và thất vọng - Giao... Giao ơi... có phải bao giờ anh

cũng muốn đứng ngoài tư tưởng em không ? Chỉ một lần gặp gỡ thôi nhân dáng anh đã trở thành một ám ảnh khó rời trong em, tên anh đã trở thành một vết khắc sâu đậm trong vùng đồng bằng trái tim em...

Có tiếng bánh xe nghiêng trên con đường sỏi. Giao đưa bà bác sĩ Nhã vào... Bà đặt ống nghe lên ngực Quế Trân, bà khám thật cẩn thận và hỏi kỹ những biến chứng của Quế Trân đoạn chích cho cô bé một mũi thuốc trợ tim, bà nói :

- Cô bé này có những biến chứng của bệnh đau tim, cần tĩnh dưỡng và tránh những chuyện gì có thể gây xúc động mạnh ...

Bà sửa soạn ra về. Quế Trân ngỡ ý muốn đi nhờ xe bà Nhã về luôn thẳng nhà. Bà Nhã vui vẻ chấp nhận. Nhi và Trân từ giã mọi người, Nhi dìu Trân ra xe. Gia đình Ái Vy tiễn hai cô bé ra tận cửa. Má Ái Vy nói với theo :

- Hai cháu về nhé, hôm nào rảnh bác ghé lại thăm.

Chiếc xe lướt đi. Trân quay lại nhìn, bóng Giao còn hiện rõ trên ngưỡng cửa đang trông theo...Quế Trân chợt thấy hồn mình nhẹ tênh – Giao ơi ...bầu trời đêm nay nhiều sao quá, em thêm được đi dạo với anh trên con đường hút gió này, thêm được nghe anh nói với giọng trầm ấm, thêm môi anh cười cao ngạo ... Trân khép mắt và khuôn mặt Giao bỗng hiện ra lung linh.

Chương 7

Tuấn... vì tất cả.

Nhi không hỏi nữa. Cô bé cúi xuống học bàn lấy sách vở để thu xếp ra về. Một tờ giấy gấp nhỏ rơi ra. Nhi nói với Trân :

- Có thư của Ái Vy.

Trân vẫn úp mặt trong tay, cô bé nói:

- Nhi đọc giùm đi.

Vân Nhi đọc lướt nhanh tờ thư và nói:

- Ái Vy rủ tụi mình chúa nhật tới đi picnic có cả Giao, Thụy và Giang nữa, bỏ đi không ?

- Để Trân suy nghĩ lại rồi trả lời sau.

Nhi thấy đã đến lúc mình nên rút lui để Trân được tự do suy tư. Cô bé đứng lên vỗ nhẹ vai Quế Trân :

- Nhi về trước nhe.

Vân Nhi đi rồi Quế Trân mới ngước mặt lên. Cô bé nhìn lớp học thênh thang vì vắng người. Chưa bao giờ cô bé cảm thấy cô đơn bằng lúc này. Quế Trân nhìn lên bàn giáo sư, cô bé hình dung ra Tuấn ngồi đó với gương mặt nghiêm trang một cách buồn bã và đôi mắt chàng đầy vẻ trách móc.

Tuấn chưa xác định với Trân về những lời đồn đãi của bạn bè trong lớp nhưng qua những tia nhìn trêu mến và sự ân cần săn sóc của Tuấn dành cho Trân, cô bé hiểu Tuấn đang xóa bỏ ranh giới «thầy trò» Chàng lo lắng, lưu tâm đến việc học của Quế Trân thế mà cô bé chỉ đáp lại bằng sự xao lãng khiến chàng phải buồn rầu thất vọng. Nghĩ đến đó Quế chợt thấy xót xa cho Tuấn và bất mãn chính việc làm của mình.

Cá Vú Năm, dì Yến, O Nhạn... bao nhiêu người lo lắng cho Quế Trân, bao nhiêu người đặt kỳ vọng nơi

Quế Trân thế mà Quế Trân chỉ nghĩ đến Giao, đến con người cao ngạo, lạnh lùng. Quế Trân nhất định không nghĩ đến Giao nữa, cô bé phải trở về thế giới băng đen của mình bằng những cố gắng, phải học vì vú Năm, vì dì Yến vì O Nhạn và vì... Tuấn ...Nghĩ đến Tuấn cô bé lại giật mình tự hỏi – Mình đã yêu Tuấn ? Cô bé cảm nhận thấy một thứ tình cảm đang len lỏi vào tâm tư, đó chưa phải là tình yêu nhưng có lẽ là một thứ tình khởi đầu để đưa đến tình yêu...

Quế Trân rời lớp học. Cô bé ôm vớ đi lang thang trên con đường vắng lặng hút hai hàng cây với cơn gió lạnh tê người.,.

- Quế Trân.

Quế Trân giật mình quay lại, cô bé bối rối cúi đầu miệng lí nhí:

- Thừa thầy...

Tuấn tắt máy xe, chàng chăm chú nhìn khuôn mặt buồn rười rượi của Trân. Chàng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nhi đâu mà Trân đi một mình vậy ?

- Dạ... Nhi về trước rồi thầy.

- Hai người giận nhau à ?

- Dạ... mô có...

- Không giận nhau mà người về trước người về sau?

- Em nói Nhi về trước...

- Bây giờ Trân có về không tôi đưa về?

Trân càng bối rối hơn, cô bé không biết phải trả lời ra sao. Về nhà bây giờ thì thực sự cô bé chưa muốn về. Cô bé không muốn mang gương mặt rầu rĩ về cho mọi người trong nhà phải thắc mắc. Những người thân yêu đó luôn luôn tin tưởng và đặt tất cả hy vọng ở Quế Trân. Cô bé không muốn họ buồn và thất vọng vì sự xao lãng của mình.

Thấy Quế Trân không trả lời mà chỉ cúi mặt, Tuấn hỏi lại :

- Sao ? Trân có về không ?

- Dạ... chừ em chưa muốn về nhà.

- Tại sao vậy ? Trân định đi đâu ?

- Dạ... em... em không định đi mô hết

- Đi mà không biết mình đi đâu. Kỳ thật. Hay Trân muốn... lang thang một mình

- Thừa thầy... đúng rứa đó.

Tuấn tròn mắt :

- Con gái mà đi lang thang một mình ? Không nên. Lên xe tôi đưa về.

Chàng nói như ra lệnh. Lần đầu tiên Trân tỏ ra bướng bỉnh :

- Thưa thầy em chưa muốn về, thầy cứ mặc em...

Tuấn hơi cau mày, chàng cúi đầu suy nghĩ một chút, chàng thở dài:

- Thôi được, em chưa muốn về, vậy em muốn đi đâu tôi sẽ đưa đi ?

- Thưa thầy...

Tuấn khoát tay :

- Thưa thầy... thưa thầy hoài... tôi chỉ là thầy giáo của em trong lớp học thôi, ngoài lớp học em không thể coi tôi như một... người bạn... một người anh hay sao ?

- Dạ... em mô dám. Không kêu «thầy » chứ em biết kêu bằng chi ?

Tuấn không trả lời câu hỏi của Trân. Chàng đưa mắt nhìn quanh đoạn nói :

- Tôi có một chuyện cần nói với Trân, đứng đây không tiện chút nào. Chúng ta có thể kiếm một cái quán ngồi nói chuyện được chứ Trân ?

Trân do dự nhưng rồi cô bé liềm lĩnh vạt áo ghé ngồi lên yên sau, chiếc Vespa lướt nhẹ đi, Tuấn vòng xe ra gần hồ Xuân Hương, chàng tìm được một chỗ ngồi kín đáo cho hai người.

Hai người ngồi đối diện, cách nhau một cạnh bàn. Trân ngượng ngùng, lần đầu tiên đi một mình với một người thanh niên vào quán nước vắng. Tuấn gõ tay xuống bàn, một cậu bé chạy lại đứng chờ...

- Trân uống gì ?/p>

- Dạ... chi cũng được thầy...

Tuấn nhăn mặt vì tiếng «thầy » đó nhưng chàng nhớ có kẻ thứ ba nữa chàng đành làm ra vẻ bình thản nói với cậu bé :

- Hai cà phê phin.

Chờ cậu bé đi khỏi, Tuấn nhỏ nhẹ :

- Trân không thể nào bỏ tiếng «thà » đó được sao ?

-

- Anh không thể nói điều gì nếu Trân cố mà giữ tiếng «thầy» ngăn cách đó.

Trân bàng hoàng vì tiếng «anh» thân mật mà Tuấn vừa dùng để xưng hô với cô bé. Điều phải tới đã sắp tới. Trân chợt sợ hãi, cô bé biết Tuấn sắp nói chuyện gì với mình, cô bé không biết mình phải nói gì với Tuấn...

- Quế Trân.

- Dạ.

- Trân đã sẵn sàng nghe anh nói chưa ?

- Dạ thầy... anh... nói đi, Trân đang chờ...

Tuấn mỉm cười hài lòng :

- Điều anh muốn hỏi trước tiên là... nguyên do nào khiến Trân xao lãng sách vở đến như vậy?

Trân nói dối:

- Tự nhiên không biết rằng Trân nhác học rứa, chớ mô có nguyên do chi.

Tuấn nhìn thẳng vào mắt Trân, chàng nghiêm giọng :

- Hãy nhìn anh, Trân. Đừng tiếp tục nói dối anh nữa. Đôi mắt em tố cáo cho anh biết điều đó. Miệng em có thể nói dối anh nhưng mắt em không thể dấu anh được... Nào bây giờ em hãy nói đi... Năm nay em bao nhiêu rồi Trân nhỉ ?

- Dạ... gần mười tám.

Tuấn lập lại:

- Gần mười tám, lứa tuổi đủ để có một người bạn trai... Anh hỏi có hơi tò mò, chắc em đã có bạn trai rồi phải không ?

Tự nhiên Trân gật đầu mà không ý thức được hành động của mình.

- Dạ.

- Nhiều ?

Trân nhớ đến Nguyên, đến Giao. Cô bé muốn nói hai, nhưng hai người lại có một khuôn mặt như nhau. Đôi lúc Trân nghĩ Nguyên là tiền kiếp của Giao và Giao là hậu kiếp của Nguyên, hai người chỉ là một, ý nghĩ đó khiến Trân lắc đầu phủ nhận câu hỏi của Tuấn.

- Dạ... chỉ có một thôi.

- Và một đó chính là nguyên nhân khiến em bỏ bê tất cả công trình cố gắng từ đầu niên ?

Bị Tuấn nói trúng tim đen, Trân ngồi im. Tuấn chợt đổi hướng câu chuyện :

- Trân hãy thành thật cho anh biết, Trân đã và đang nghĩ gì về anh ?

- Trân nói sợ anh buồn.

- Cứ nói đi, dù điều đó làm anh buồn anh cũng sẵn sàng chấp nhận kia mà.

- Trân... Trân... từ trước tới giờ Trân chưa có ý nghĩ chi về anh hết, còn tương lai thì Trân không biết rằng ?

- Nghĩa là... anh vẫn có quyền hy vọng phải không ?

-

Tuấn nhấc phin cà phê ra, đổ hai muỗng đường vào ly của Trân và khuấy nhẹ.

- Trân uống đá không ?

- Thôi anh, lạnh như ri mà uống đá chi nữa.

Trân bưng ly cà phê nhấp một chút, chợt nhăn mặt.

Tuấn thấy vậy mỉm cười:

- Đấng hả?

- Dạ...

Tuấn đổ thêm đường vào ly cà phê của Trân. Khuôn mặt đang vui của chàng chợt thoáng buồn, chàng hỏi :

- Đã có lần nào Trân bỏ thật nhiều đường vào ly cà phê mà cà phê vẫn đắng không ?

Trân ngơ ngác không hiểu Tuấn muốn nói gì.

- Ý anh muốn nói chi ?

Nhìn vẻ ngơ ngác của Trân, Tuấn mới nhớ ra cô bé này còn ngây thơ lắm chưa thể gặp trường hợp như chàng để hiểu câu nói của chàng. Tuấn lắc đầu :

- Thôi, Trân đừng thắc mắc về câu nói đó nữa.

Thấy vẻ tư lự của chàng, Trân tò mò :

- Anh có chuyện chi buồn phải không ?

Đôi mắt Tuấn trù mến lạ thường :

- Trân, khuôn mặt em, dáng dấp em phảng phất giống một người.

- Một người con gái ?

Tuấn gật nhẹ.

- Trân hiểu rồi, người yêu của anh phải không ?

- Người yêu của bạn anh thì đúng hơn. Anh yêu tha thiết cô ấy dù biết như vậy là có lỗi với bạn.

- Chừ chị nó mô rồi ?

- Chết rồi.

Trân tròn mắt :

- Chết rồi ? Tại răng rứa ?

Tuấn mơ màng nhìn về chân trời xa :

- Chết trong biển có Mậu Thân ở Huế. Cô ấy lấy chồng không được một năm thì cả hai vợ chồng đều chết thảm vì chiến tranh.

- Hỏi nó anh dạy ở mô ?

- Ở Đà Nẵng.

Linh cảm có điều gì khác lạ đáng chú ý, Trân gạn hỏi :

- Bạn anh tên chi rứa ?

- Bằng. Hấn dạy cùng trường với anh ở Đà Nẵng. Vợ hấn chính là cô gái mà anh nói phảng phất giống Trân đó. Cô ấy đẹp lắm tên là Bích Thảo. Bích Thảo đã từng nổi tiếng là hoa khôi Đồng Khánh Huế.

Quế Trân giật thót mình, quên cả ý tứ cô bé kêu lên :

- Chị Bích Thảo ?

Tuấn chụp tay Quế Trân :

- Trân biết Bích Thảo ?

- Dạ biết.

Tuấn vô tình :

- Bích Thảo là cháu cụ Phủ ở đường X ... Cô ấy thuộc giòng dõi hoàng phái lại hoa khôi Đồng Khánh nên rất nhiều người biết.

Nghe có người nhắc nhở đến gia đình mình, Quế Trân lại chạnh nghĩ đến thân phận mồ côi của mình, cô bé xúc động ứa nước mắt.

Tuấn ngạc nhiên nhìn đôi mắt đầm lệ của Quế Trân, chàng thẳng thốt :

- Sao em khóc hờ Trân ?

Quế Trân nghĩ mình cũng nên nói sự thật với chàng, cô bé sụt sùi :

- Chị Bích Thảo là chị ruột của em.

Tuấn như người từ trên trời rớt xuống :

- Thật hờ ? Anh không ngờ ...

Bằng giọng ướm lẹ, Quế Trân thuật sơ cho Tuấn biết về hoàn cảnh thê thảm của mình. Tuấn im lặng nghe lòng đầy thương cảm ...

Tuấn nắm tay Quế Trân :

- Trân, định mệnh đã cướp mất Thảo nhưng đã đưa em đến với anh. Anh nghĩ rằng chuyện này không để lại cho em một ấn tượng xấu về anh chứ ? Hiểu được hoàn cảnh của em, anh lại càng thương mến em hơn. Trân có tin như vậy không ?

Trân băng khuâng trước lời nói của Tuấn. Cô bé chưa thể chấp nhận Tuấn bởi trái tim cô bé chỉ có một ngăn mà ngăn ấy đã trót dung chứa bóng hình Nguyên. Dù Nguyên mất đi nhưng Giao với khuôn mặt và nhân dáng của Nguyên đã đến, đến để khơi lại tình yêu đầu đời tưởng đã ngủ quên trong ký ức cô bé. Giao và Nguyên muôn đời vẫn là một, cô bé đã tin và chỉ muốn tin như vậy thôi ...

Tuấn nhìn đồng hồ :

- Chúng mình về thôi Trân.

Tuấn gọi bồi tách tiền rồi hai người ra xe.

Trên suốt đoạn đường về, hai người im lặng mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ. Trân rùng mình vì lạnh, cô bé cố gắng để cho hai hàm răng khỏi đánh nhau.

Quế Trân nghe tiếng gió vi vu trên cao rõ như tiếng thở than của trái tim mình - Tuấn, anh yêu em qua hình bóng của chị Bích Thảo. Và em, em yêu Giao qua hình bóng của Nguyễn. Chúng mình cùng cảnh ngộ nhưng sự thật không bao giờ giữa chúng mình có tình yêu. Chúng mình như đang tham dự một trò cút bắt, đang trong cái vòng lẩn quẩn, người nọ đuổi bắt người kia, nhưng chúng mình có giữ được gì trong tay ngoài cái bóng, phải rửa không hở Tuấn ? Hở Giao? Hở Nguyễn?

Chương 8

Trân trần trọc mãi mà giấc ngủ vẫn không tới ...

Hồi chiều Tuấn đưa Trân về. Mặc dù Trân đã viện đủ lý lẽ để Tuấn đừng đến nhà nhưng Tuấn cương quyết đưa Trân về đến tận ngõ. Xe ngừng, Quế Trân bước xuống mở cổng, cô bé toan bước vào thì Tuấn gọi giật :

- Quế Trân .

Trân quay lại, cô bé bắt gặp đôi mắt tha thiết của Tuấn, chàng nói nhỏ :

- Trân giận anh ?

- Mô có.

Cô bé cúi đầu chớp mắt :

- Anh muốn biết nhà Trân thì đã được biết. Nhà Trân nghèo nàn quá ...

Tuấn khẽ cau mày :

- Tại sao Trân nói với anh câu đó ? Đối với anh nghèo giàu không thành vấn đề, Trân chỉ cần hiểu một điều : Anh yêu Trân, thế thôi.

Chàng nhoẻn cười nắm tay Trân :

- Tối nay ngủ ngon nhé Trân ... anh về ...

Hai người chia tay, Trân băng khuâng quay vào. Cô bé gặp dì Yến ở ngưỡng cửa, dì Yến chặn lại hỏi :

- Ai rửa Trân ?

- Dạ .. thầy dạy con đó dì.

- Con nhỏ ni xạo ghê hỉ, đời mô mà thầy giáo đưa về còn đứng lại nắm tay nắm chân rửa.

- Thầy dạy con thiệt mà, dì không tin bữa mô Nhi lại dì hỏi coi.

Dì Yến cười :

- Tụi mi một bụng với nhau dì tin rằng được mà tin. Năm ni Trân gần mười tám rồi hỉ. Trân có thể quen bạn trai nhưng lần sau nên mời họ vô nhà, đứng đứng ngoài cổng trò chuyện rửa lổi xóm họ nói dị chết ... thôi, vô rửa mặt thay đồ rồi ăn cơm.

Trân dạ nhỏ, ôm vở vô nhà.

Trong bữa cơm tối Trân đã không dấu diếm mà thuật lại cho cả nhà biết về Tuấn. Vú Năm im nghe, O Nhạn tỏ vẻ vui :

- Trân nì, rán đi mai mốt làm bà giáo sư cho O mừng.

Vú Năm chậm rãi :

- Con nói rứa thì vú biết rứa, thời buổi ni không tin ai được hết. Họ là giáo sư, họ giàu có, còn mình nghèo nàn, biết họ có thành thật thương mình hay chỉ muốn lợi dụng sự giàu có để dụ dỗ mình, con cũng nên dè dặt thận trọng, không rồi « khôn ba năm đại một giờ » khổ lắm Trân nờ.

Dì Yến nhìn mẹ :

- Mẹ đừng lo quá, con thấy mặt ông nó rồi, người cũng có vẻ đàng hoàng. Họ là thầy giáo đời mô dám làm điều bậy bạ lỡ mang tiếng rãng mạ.

- Ờ, tau dặn rứa, lớn rồi có thân thì rán giữ gìn. Nếu con Trân gặp được người đàng hoàng tau mừng cho nó chớ rãng.

Trân buông đũa chén đứng dậy toan ra nhà sau thì có tiếng Nhi ới ới ngoài cổng. Trân vội chạy ra, Nhi đã vào tới sân. Trân hỏi :

- Có chuyện chi rứa Nhi ?

Nhi không trả lời câu hỏi của Trân mà hỏi lại :

- Khi chiều Nhi về rồi Trân có đi đâu không ?

- Có, đi lang thang và gặp Tuấn.

Nhi tò mò :

- Tuấn có nói chi không ?

- Có và nói rất nhiều.

Nhi thích thú :

- Tui đoán đâu có sai. Lúc ra về ngõ vô phòng giáo sư thấy ông ngồi rầu rĩ một mình, tui đoán thế nào hai anh chị cũng có một màn gặp gỡ, vậy mà y chang. Thôi khai hết đi đừng dấu tui nữa nghe. Nói đi rồi tui kể chuyện này cho nghe. Chuyện mới lạ vừa khám phá.

Trân kéo bạn ngồi xuống bậc cửa :

- Tụi mình thân nhau quá mà dấu chi. Trân định mai đi học sẽ kể cho Nhi nghe..

Trân thăm thì kể cho bạn nghe cuộc đối thoại giữa cô bé với Tuấn. Nhi cười tủm tỉm :

- Anh chàng tưởng hiền lắm, ai ngờ cũng ghê gớm, tỏ tình với học trò ngay boong. Giờ bỏ tính sao ?

Trân phân bua :

- Trân chưa biết rằng chừ. Còn Giao nữa ...

Nhi gạt phăng :

- Giao ... Giao ... hoài, quên Giao đi. Người chi mà vô tình, người chi mà mặt lúc nào cũng lạnh như ... nước đá. Phải thực tế một chút chứ. Tui như bỏ là tui chịu « bắt tay giao hảo » với Tuấn liền à. Đẹp trai

nè, có địa vị nà, bỏ còn đòi hỏi gì hơn nữa ?

- Quên Giao ? Bỏ làm như quên một món đồ vô tri.

- Trân có nhớ cũng chỉ thêm buồn thôi. Trái tim anh chàng đá ... tảng mà.

- Bỏ chuyện nó qua một bên đi, hồi nãy Nhi nói khám phá được một chuyện mới lạ, mà chuyện nó là chuyện chi ?

- Bỏ còn nhớ bà Thế Hà dạy mình sử địa năm ngoái không ?

Trân gật đầu, Nhi làm ra vẻ quan trọng :

- Bà Thế Hà mê ông Tuấn, Trân à.

Trân ngạc nhiên :

- Rứa à ?

- Hồi chiều lúc về Nhi gặp nhỏ bạn bên 12A, Trân biết Nhã My chứ ? Bà Thế Hà ở trọ nhà nó. Nó kể với Nhi bà Thế Hà hồi này ưa qua nhà nó ngồi cả giờ hỏi nó về ông Tuấn. Tối qua bà Thế Hà gặp nó, bà có vẻ rầu rĩ nói với nó là nhiều đồn đãi Trân với ông Tuấn và nhờ nó điều tra coi tin đó là «tin vịt» hay sự thật. Giờ mà biết rõ tình cảm ông Tuấn đối với Trân chắc bà lăn quay ra chết ngắc mắt thôi.

Trân tỏ vẻ tội nghiệp :

- Tội nghiệp cô Thế Hà. Mình không biết thì thôi, chứ biết rồi ai nỡ làm khổ cô nó.

Nhi bữu môi :

- Tội nghiệp bà rồi ai tội nghiệp mình đây ? Trân không để ý chứ tính bà gì đâu á. Đi dạy mà trang điểm như lên sân khấu, thấy đứa nào « sửa soạn » chút xíu là bà giảng đạo đức. May phúc năm nay mình hết học bà chứ nếu bà còn dạy mình mà biết chuyện này thì cuối năm nay đó Trân ngóc đầu nổi. Lớp mình có đứa nào ưa bà Thế Hà đâu ... À quên, Trân đọc thư của Ái Vy chưa ? Nó rủ tụi mình đi picnic, đi hay không trả lời sớm cho nó biết.

- Nhi đi không ?

- Bỏ đi thì tui đi, bỏ ở nhà thì tui cũng ở nhà luôn.

- Lỡ Trân ... bạn không đi được thì Nhi cứ đi cùng cho Ái Vy vui mà ... Giang vui luôn.

- Trân mà bạn chi, bếp núc có o Nhận lo rồi. Trong buổi picnic này nhân vật chính là bỏ, bỏ ở nhà mất vui. Biết đâu không nhờ dịp này mà trái tim « chì » của anh chàng Giao xúc động tí ti chẳng ?

- Nhi có công nhận Nhi mâu thuẫn không ? Khi nãy Nhi xúi Trân quên Giao chứ Nhi rủ Trân đi để thân với Giao.

Có tiếng còi xe hơi ngoài cổng. Nhi đứng bật dậy.

- Chết cha, mãi nói chuyện với bỏ tui quên bác Bảy đang chờ ngoài kia ... để Nhi vô chào rồi còn về.

Trân nhìn vô nhà đoạn nói :

- Vú Năm, dì Yến đang ăn cơm. Nhi về đi xí nữa Trân nói lại cho.

Nhi mở cửa xe leo lên còn quay lại nói với :

- Nhi nói cho vui vậy thôi chứ đi hay không tùy ý Trân ... Về nghe ...

Quế Trân bắn khoăn quay vô nhà, nổi bắn khoăn đó kéo dài cho tới bây giờ ... Muốn quên Giao nhưng trái tim thôi thúc hãy đi và lý trí trì kéo hãy ở lại, hãy coi Giao như một thoáng mây bay, tất cả rồi sẽ qua đi, sẽ trả lại bầu trời màu xanh quất

o o o

Trân kéo mép chặn phủ lên mặt, khép mắt, chờ đợi giấc ngủ muộn màng. Gần sáng cô bé mới thiếp đi ...

Dậy trể, Quế Trân vội vàng thay đồ thật lẹ, rồi ôm vở, ba chân bốn cẳng tới trường.

Đến nơi, các lớp đang xếp hàng. Đi ngang qua lớp 12A, Quế Trân nghe tiếng ào ào.

- Con nhỏ dễ thương quá ...

- Bỏ ông Tuấn đó.

- Hà ? Sao mày biết ?

- Chiều qua hai anh chị tình lắm, ra ngồi nói chuyện ở gần Hồ Xuân Hương, nhiều đứa thấy lắm.

- Bà Thế Hà biết không ?

- Dường như biết rồi « mật vụ » của bà nhiều lắm, ông Tuấn làm gì bà biết hết trơn, hồi này bà đang theo dõi nhỏ đó kỹ lắm.

Quế Trân bước nhanh về lớp. Có nhiều đôi mắt nhìn cô bé với vẻ xoi mói. Nhi bấm Trân thì thầm.

- Chiều hôm qua bỏ với ông Tuấn đi chơi đó, có đứa thấy kể tùm lum, tụi nó biết hết trơn rồi. Hồi sáng gặp Nhã My, nó nói bà Thế Hà cáo bệnh nghỉ dạy, tụi bên 11C mừng như trúng độc đắc, đáng lẽ sáng nay tụi nó phải làm bài kiểm soát.

Nhi cười tinh quái nói tiếp :

- Tụi nó nói Trân là « vị cứu tinh nhân loại » bữa nào phải đãi Trân một châu chè đậu xanh nóng quăn bà Ngọ.

Trân buồn buồn :

- Tội nghiệp cô Thế Hà, xí về thăm để thanh minh với cô về vụ Tuấn. Tuấn thương Trân chứ Trân mô thương Tuấn. Nếu cô Thế Hà bằng lòng Trân sẽ giúp cho cô với Tuấn.

- Tuấn có thương bà Thế Hà đâu mà Trân giúp.

- Trân sẽ nói cho Tuấn rõ tình cảm của bà Thế Hà.

- Vô ích. Chắc Tuấn biết điều đó trước Trân mà giả bộ làm lơ như không biết gì. Hồi Trân, cả trường đồn rầm rầm như vậy có lý nào ông Tuấn không nghe ... Nghe mà vẫn tỉnh bơ, cái đó mới đau cho bà Thế Hà chứ...

- Lo ghê Nhi ơi, chừ cả lớp rồi cả trường đều biết. Trân dị quá hết muốn thấy mặt ai nữa.

- Ăn thua gì, cứ phốt ăng-lê là hay nhất.

- Xuyt ... thày tới kìa ...

Hai giờ Anh Văn trôi qua lê thê. Chuông reo. Quế Trân thu xếp sách vở thật lẹ rồi hỏi Nhi :

- Đi với trân tới nhà cô Thẻ Hà xí Nhi.

Nhi le lưỡi :

- Trân đi một mình đi, Nhi không dám đâu.

Trân năn nỉ :

- Lại thăm chó có làm chi mô mà Nhi sợ.

Nhi chịu nhưng giao hẹn :

- Tới đó một mình bỏ vô nói chuyện nghe, tui ở ngoài vườn á.

Quế Trân kéo tay bạn :

- Cút tới nớ rồi tính sau.

Ra tới cổng gặp Ái Vy ngơ ngác đứng chờ. Thấy Quế Trân, Ái Vy mừng rỡ chạy tới :

- Em kiếm chị này giờ.

- Có chuyện chi gấp rứa ?

- Không, em chỉ muốn gặp chị hỏi về cái vụ đi picnic thôi. Đi nghe chị Trân ... Nè, có người nhắc chị hoài đó, chị có « ắt xì » không ?

Nhi bấm Trân và đáp thay bạn :

- Có người nhắc là Trân vui rồi, chắc chắn Trân không thể không đi được, phải không ?

Trân ngượng ngừng toan cự lại thì Nhi đã chặn ngang :

- Tui nó trúng tim đen rồi, bỏ đừng dẫu nữa.

Ái Vy cười hóm hỉnh nhìn Trân :

- Chị về hay có đi đâu không, ra đi cùng xe với em cho lẹ.

Trân ngập ngừng :

- Sợ phiền bác tài.

Vy cười vang :

- Bác tài của em vui tính lắm chị đừng ngại. Nói đoạn Vy kéo tay hai cô bé lại chiếc xe hơi đậu cách đó khá xa. Vy mở cửa xe đẩy Trân – Nhi lên rồi cô bé vòng ra mở cửa phía trước, miệng oang oang :

- Bác tài ơi, bác có phiền khi chị Quế Trân đi quá giang không ?

Giao quay lại tươi cười :

- Hân hạnh lắm mới được làm tài xế cho ba cô bé xinh xinh chứ đâu phải chuyện dễ phải không Quế Trân.

Quế Trân còn đang bối rối vì sự gặp gỡ bất ngờ với Giao, nghe chàng hỏi cô bé run giọng đáp khẽ :

- Dạ.

- Quế Trân « dạ » nghe ngoan quá chứ đâu có như cô Ái Vy của tôi ...

Ái Vy đâm thùm thụp vào vai anh :

- Anh lại sắp nói xấu em phải không ? Cho anh chừa nhé ...

- Đấy, hai cô xem ... đang nằm đọc sách nghe nhạc nó vào dựng đầu dậy bắt làm tài xế cho nó, bây giờ nó lại hành xác tôi như vậy .. ừ .. ừ ... cứ đánh nữa đi... anh cho cái xe nó « mi mi » gốc cây kia một cái bây giờ Ái Vy ạ ...

Ái Vy la lên :

- Thôi, thua anh, thua anh .. à chị Trân đi đâu đây ?

- Vy cho chị lại nhà cô Thế Hà.

- Nhà cô Thế Hà, em biết rồi ở đường Y ...

Nãy giờ hai anh em Giao đùa vui nói chuyện như Tết còn Trân – Nhi lại ngồi như «tham thiền». Nhi theo dõi Giao từ đầu bây giờ cô bé nói nhỏ vào tai Trân :

- Dường như hôm nay « mặt trời đi vắng » hay sao ấy. Bỏ thấy không anh chàng tươi như hoa, nói như sáo. Chắc anh chàng « thấm ý » rồi. Rán lên nghe, sắp thành công rồi.

Trân cũng ngạc nhiên, không ít vì sự vui vẻ khác thường của Giao.

- Trân cũng thấy lạ quá, chắc anh chàng có chuyện chi vui

- Bỏ chính là niềm vui của anh chàng chứ còn gì nữa.

Ái Vy chọt lên tiếng :

- Chị Trân nè, em nghe tụi nó nói nhiều về chị và ông Tuấn dạy Triết. Hình như bà Thế Hà ghen dữ lắm nên sinh bệnh phải nghỉ dạy, chuyện đó có thật không?

Quế Trân sững người, Ái Vy nghe đồn mà lại đem chuyện đó hỏi trước mặt Giao. Cô bé không biết trả lời ra sao thì Nhi đã cứu bạn bằng vẻ nửa đùa nửa thật :

- Có nhưng mà không, không nhưng mà có.

- Chị Nhi nói khó hiểu quá.

- Này nhé, có vì ông Tuấn nói thương Trân và không vì Trân chưa thương ông Tuấn, thế thôi.

- Bữa nay hai chị tới gặp bà Thế Hà chi vậy ?

- Quế Trân nó đòi lại thăm bà và để thanh minh vụ ông Tuấn với nó, con nhỏ này rắc rối lắm cơ, chuyện

mình chưa lo xong, cứ đi gánh việc thiên hạ ...nó muốn giúp bà Thế Hà với ông Tuấn, trong khi ông Tuấn chỉ thương nó thôi.

Giao nãy giờ im lặng chọt chen vào :

- Như vậy Quế Trân là người giàu lòng bác ái, giúp người khác tìm được hạnh phúc và niềm vui không phải là Quế Trân giàu lòng bác ái sao ?

Quế Trân vẫn lặng yên nhìn Giao. Chàng vẫn bình thản quá. Dường như những điều Ái Vy vừa nói không gây một mảy may xúc động cho chàng. Chàng là người khéo léo che giấu những cảm xúc của mình hay chàng vẫn vô tình trước Quế Trân ?

Chương 9

Ái Vy giờ tay nhân chuông, cô bé sốt ruột chờ đợi ...

Cánh cổng hé mở, Vân Nhi thò đầu ra, thấy Vy, cô bé mừng rỡ :

- Kia Vy, vô đây ...

Thấy Giao, Giang và Thụy ngồi ngoài xe, Nhi kêu lớn :

- Mời mấy anh vô nhà ...

Giao quay bảo Giang, Thụy :

- Hai cậu vô nhà đi, tôi ngồi ngoài này được rồi.

Biết tính Giao, Giang, Thụy không hỏi gì lẳng lặng mở cửa xe bước xuống. Vân Nhi dắt Vy đi trước, vào phòng khách thấy thiếu Giao, Nhi ngạc nhiên :

- Ủa còn Giao ?

Thụy đáp vẫn tắt :

- Giao ngồi ngoài xe, tính nó vẫn kỳ cục thế, Nhi đừng thắc mắc.

Bây giờ Vy mới lên tiếng :

- Gần tám giờ rồi, em hẹn tám giờ, chờ mãi không thấy hai chị nên phải bắt anh Giao đưa tới đây.

Vân Nhi liếc nhìn đồng hồ đoán nói :

- Vy coi đó, chị sửa soạn xong hết rồi chỉ còn chờ Quế Trân. Không hiểu lý do gì mà nó chưa tới ?

- Hay chị ấy không đi nữa ?

- Hôm qua có nhận lời rồi mà. Quế Trân chưa thất hứa với ai bao giờ, Vy yên trí đi ...

Vân Nhi gọi rót nước rồi cô bé chạy ra cổng ngóng nhìn ... Đôi mắt cô bé chọt sáng ... Quế Trân từ bên kia đường đang băng ngang. Vân Nhi quay nhìn Giao. Chàng đang cúi đầu chăm chú đọc một quyển sách dày trông như quyển thánh kinh mà không biết Quế Trân đang đi gần đến nơi. Vân Nhi bắt mắt lắm lắm :

- Đi picnic mà cũng vác sách theo để tụng, lắm lắm như « ông cụ non » chán quá !

Quế Trân đã đi đến đầu xe mà Giao vẫn không biết. Quế Trân thấy Giao chột khựng lại, Giao ngẩng lên bắt gặp Trân đang nhìn mình, chàng gấp sách lại và mỉm cười :

- Quế Trân, sao trễ quá vậy ? Mọi người đang chờ Trân.

Giao chỉ tay vào nhà Nhi :

- Quế Trân vào đi.

- Còn anh ?

- Tôi à ? Tôi phải ngồi đây giữ xe và giữ ...« lương thực » chứ. Quế Trân quên rằng tôi là tài xế riêng của Ái Vy sao ?

Quế Trân chờ đợi chàng nói một câu, nhưng chờ mãi mà Giao vẫn lặng yên không nói, tự ái, cô bé bước nhanh đến cổng.

Từ lúc thấy Quế Trân dừng lại nói chuyện với Giao, Vân Nhi vội bỏ vào nhà ngồi tiếp chuyện với anh em Vy. Cô bé không muốn ở nán lại, ngại Quế Trân thấy sẽ nghi ngờ cô bé tò mò rình rập. Ngồi nói chưa được mấy câu đã thấy Quế Trân bước vào. Vân Nhi nhìn gương mặt buồn bã của Quế Trân chột hiểu và nhủ thầm : chắc anh chàng không biết nói chuyện nên trông Quế Trân có vẻ buồn chán. Đúng là anh chàng « cù lần », « đại cù lần » mới đúng.

Vy đứng lên nói với Vân Nhi :

- Bác đâu chị ? Chào bác rồi tụi mình còn đi chứ, có chị Quế Trân đây là đủ mặt rồi.

Bà Nghiêm từ phòng trong bước ra tươi cười :

- Các cháu đi ngay bây giờ à ?

- Vâng. Xin phép bác chúng cháu đi. Giang lễ phép đáp :

Vân Nhi ôm cánh tay mẹ :

- Tụi con đi picnic chiều mới về, trưa nay má đừng chờ cơm.

Bà Nghiêm tiễn tất cả ra cổng :

- Chúc vui vẻ nhé !

Cả bọn kéo nhau lên xe. Giang, Thụy ngồi băng trước với Giao. Nhi, Trân, Vy ngồi băng sau. Chiếc xe lướt êm. Vy với tay ấn nút chiếc cassette. Một điệu nhạc nhạc Blue đều đặn.

Vy hỏi Trân:

- Chị ăn sáng chưa?

Trân lắc đầu, Vy nhìn Nhi, cũng lắc đầu, Vy cười:

- Em cũng đói bụng ghê, sáng giờ chưa ăn gì cả.

Từ băng trên Giao mỉm cười ranh mãnh:

- Vy nói dối nhé! Từ năm giờ sáng đĩa nào mò xuống bếp trước tiên nhĩ?

Vy cãi:

- Công nhận em xuống bếp trước nhưng để thúc chị bếp hâm lại đồ ăn chứ bộ.
- Vậy mà anh cứ tưởng Vy xuống ném thử mỗi thứ vài chén ...

Ái Vy trẻ môi:

- Em đâu có như anh, người thấy mùi đồ ăn là chạy xuống bếp "má để con ném thử xem đã vừa chưa? Ba khó ăn như con. Nếu con vừa ý ắt là ba cũng hài lòng..."

Giang ngoảnh lại cười:

- Đây, hai cô xem. Anh em nhà nó khai xấu nhau.

Giao tỉnh bơ khôi hài:

- Anh không lấy vợ đâu, anh đi tu mà lo gì Vy khai xấu anh với các cô. Có ngại là ngại cho Vy bị... « ế chồng » thôi.

Vy nguyền anh:

- Anh mà tu... tu hủ thì có... Thôi, không nói chuyện với anh nữa, nói chuyện với anh tức mình lắm.

Vy lui cui lục giỏ đồ ăn lấy «bị» xôi mở ra, cô bé hít hà :

- Xôi thơm ác liệt, nóng hôi hổi vừa thổi vừa ăn...

Nhón một miếng bỏ vào miệng, cô bé vừa nhai vừa nheo mắt trêu Giao :

- Chu choa, dẻo ơi là dẻo... Coi «thiên hạ » đang nuốt nước miếng kìa... Chị Trân, chị Nhi ăn không ?

Không đợi trả lời Vy thò tay vào bị ny lông nhón ra hai nắm xôi đưa Trân, Nhi. Ba cô bé đói bụng ăn một cách ngon lành. Thụy chột lên tiếng :

- Hai cậu có công nhận giao « lương thực » cho các cô giữ là một điều tai hại không ? Các cô cứ thi nhau « ném thử » cái kiểu ấy chắc gì đến nơi mình còn đồ ăn. Tội mình hôm nay bị bỏ đói cho xem.

Ái Vy cười thích thú. Cô bé lại lôi ra một bị ny lông khác :

- Cho các « ông » tha hồ nói, tội mình cứ tha hồ ăn. Thịt gà rán dòn nè chị Nhi, chị Trân. Ăn với xôi ngon tuyệt vời...

Ba cô vừa cười khúc khích vừa nhón thịt. Giao kêu lên :

- Vừa vừa thôi chứ các cô, nhất định bắt anh em tôi nhịn đói đấy à ?

Vy vừa nhai thịt vừa đáp :

- Ai bảo anh cứ ăn hiếp em hoài. Tội em nhất định « trả thù » cho anh chừa.
- Thôi, anh thua, anh thua.

Vy đắc thắng cất bị xôi vào giỏ nói với Trân, Nhi:

- Phe ta toàn thắng. Bao tử cũng hết biểu tình đòi xuống đường rồi.

Chiếc xe chạy bon bon lên đồi và ngừng lại. Giao mở cửa xe bước xuống, vươn vai, chàng liếc nhanh cô em gái cười :

- Mỗi ghé ghé, giam mình trong xe vừa mỗi tay chân lại vừa mỗi cả tai...

Vy vénh mặt :

- Ai bảo anh không lấy bông bít lỗ tai lại, rán chịu.

Giang can :

- Thôi, đừng cãi nhau nữa, dọn đồ ăn ra đi, bà con đói bụng rồi.

Nhi nhìn Giao thâm nghĩ - Anh chàng thật khó hiểu, lúc thì lằm lằm, lì lì, lúc thì hót như sáo không biết Trân nó mê ở cái « khổ » nào ? Nhi lại liếc sang Trân. Trân đang trải tờ báo trên thảm cỏ và bày đồ ăn ra. Cô bé im lặng không nói lời nào và đôi mắt phảng phất buồn, Nhi tội nghiệp cho bạn nhưng không biết giúp bằng cách nào ?

Ái Vy vô tình vẫn vui cười, miệng tía lia :

- Anh Giao khui hộ em mấy hộp cá, anh Giang mở mấy hộp coca, anh Thụy lấy nước đá ra mấy cái ly...

- Hai cậu nghe Ái Vy phân công không ? Con bé khôn tẹ. Sao Vy không nói tiếp chị Quế Trân và chị Vân Nhi múc đồ ăn ra đĩa còn Ái Vy « ném thử »?

Vy tỉnh bơ :

- A... anh Thụy thông minh quá, em chưa kịp nói hết mà anh đã tiếp lời trùng phong phóc.

Thụy lắc đầu cười nhìn Vy :

- Năm nay Vy mười sáu rồi thế mà vẫn con nít « chạy » như độ nào.

- Làm con nít sướng lắm chứ bộ, anh tưởng muốn làm con nít để lắm sao ? Đi với các anh các chị mà mình làm con nít tha hồ được cưng...

- Ai cưng Vy thì cưng, chứ anh, anh sẵn sàng « phết » cho cô vài roi nếu cô nhõng nhẽo.

- Khỏi cần anh cưng, em cũng có người khác cưng rồi lo gì.

Giao reo lên :

- A ... không ai hỏi mà em tự khai đấy nhé... Có phải cái « tên » cưng Vy là bạn của Giang, Thụy không ?

Vy ré lên nhào lại đâm anh thùm thụp :

- Anh nói nhảm... anh nói tầm bậy quá...

Giao vừa giơ tay đỡ vừa hỏi:

- Nếu không phải « tên » đó thì còn ai ?

- Em định nói chị Trân, chị Nhi chứ bộ, kỳ này về em mách má cho coi...

- Động một chút là đem má ra dọa...

- Chứ sao, anh đừng hòng má cho anh cho anh « nếm thử » đồ ăn nữa.

- Trời ơi, anh đi ăn tiệm cũng sang chán. Anh "phe bố », bố giàu mà lo gì. Hai bố con cùng nhau đi « cao lâu » cho thiên hạ « ức » chơi.

Giang chép miệng :

- Quái lạ, mọi hôm anh em nhà nó thương nhau lắm sao hôm nay bỗng giờ chứng chỉ cho nhau thế này không sợ Trân, Nhi cười cho à ?

- « Cười hở mười cái răng », ai mà nở cười anh em tôi phải không Trân, Nhi ?... à sao này giờ Trân, Nhi ít nói thế nhỉ?

Thụy chen vào trả lời hộ :

- Anh em nhà cậu cứ tía lia mãi thì ai còn nói được.

Trân đã dọn xong đồ ăn ra những chiếc đĩa giấy. Cô bé mời:

- Mời các anh...

Tất cả quây quần ngồi ăn, cười nói vui vẻ. Riêng Trân vẫn giữ vẻ trầm lặng. Thịnh thoảng cô bé mới góp một câu hỏi. Thụy để ý đến vẻ khác thường ấy của Trân ngay từ lúc đầu. Anh thắc mắc lắm chưa kịp hỏi thì Giang đã lên tiếng :

- Dường như Quế Trân có gì buồn ?

Nghe Giang hỏi, mấy đôi mắt đều dồn về Trân với vẻ ngạc nhiên ; Trân bối rối cố mỉm cười che dấu :

- Trân có buồn chi mô.

- Trân dấu. Từ đầu buổi đến giờ tôi thấy Trân có vẻ buồn buồn. Hay chúng tôi đã làm điều gì khiến Trân phiền giận ?

- Không, Trân mô có giận ai. Tính Trân ít nói rứa thôi. Mấy anh đừng để ý mà buổi đi chơi mất vui.

Dường như Giao tin ngay những lời nói của Trân nên chàng vẫn vô tình cười nói hồn nhiên, Giang, Thụy, Vỹ lại không dễ tin như Giao, cả ba đều lơ mờ đoán rằng có một chuyện bí ẩn khiến Trân buồn nhưng họ không hiểu chuyện ấy là chuyện gì ? Họ nhìn Nhi như thăm hỏi, Nhi im lặng lắc đầu. Làm sao có thể giải thích cho họ hiểu? Chẳng lẽ nói trắng ra sự thật ? Nhi khổ tâm vì sự buồn rầu của bạn. Nói thẳng với Giao, không thể được. Nếu cảm tình của chàng dành Trân cũng tha thiết như Trân đã dành cho chàng thì đó là điều hay nhưng lỡ... ngược lại, nếu chàng chỉ coi Trân như cô em gái thì sao ? Quế Trân rất tự ái, biết đâu Giao sẽ nghi ngờ Trân nhờ Nhi « tỏ tình» hộ và Giao sẽ khinh thường Trân. Quế Trân vốn dĩ đã mang nhiều mặc cảm làm sao có thể chịu đựng thêm sự « khinh thường » đó ?

Mặt trời đã chiếu nắng đến chỗ họ ngồi. Giang đứng dậy nói :

- Nắng chói quá, chúng ta đi tản thôi.

Vừa nói chàng vừa kéo tám báo vào bóng mát. Giao đứng dậy tìm một gốc cây mát nằm xuống. Chàng nói với lại :

- Tất cả cứ tiếp tục ăn nhé, tôi no rồi...

Chàng mở quyển sách và chăm chú đọc. Dường như lúc nào chàng cũng muốn tách riêng ra một mình để

bè bạn với quyển sách. Nhi tự hỏi chàng có thể mê sách đến độ thờ ơ với tất cả như thế sao ?

Không để ý đến Giao nữa, cô bé quay ra trò chuyện với mọi người. Vỹ hí hoáy chọn băng cassette, cô bé mở thử. Một điệu nhạc loại hitparade vang vang, Vỹ nhẩn mặt đổi « băng » khác và nói với Trân :

- Nghe nhức đầu quá. Chị Trân nghe nhạc hòa tấu êm dịu nhé ?

Sự thật lúc này Trân chỉ muốn ngồi một mình để suy tư nhưng thấy Vỹ có vẻ chăm sóc đến mình, Quế Trân cũng mỉm cười gật đầu cho Vỹ vừa lòng. Sự gương gao của Trân không qua khỏi đôi mắt Thụy. Chàng buồn buồn vì Trân có vẻ thờ ơ trước sự ân cần của chàng. Trân kín đáo quá, chàng không thể hiểu những tư tưởng đang dung chứa sau vầng trán kia. Mặc dù chàng đã cố gắng kéo Trân vào những câu chuyện vui, nhưng Trân chỉ góp lời bằng sự uể oải.

Bữa ăn kết thúc trong buồn tẻ. Dọn dẹp xong, Quế Trân ngả lưng xuống gốc cây, cô bé kêu buồn ngủ và lấy một tờ báo đắp lên mặt. Chỉ có cách này mới được tự do suy nghĩ mà không sợ ai quấy rầy.

Vỹ liếc nhìn Trân đoạn kéo tay Nhi ra một chỗ vắng thì thầm :

- Chị có biết nguyên do vì sao chị Trân buồn buồn như vậy không ?

Nhi ngần ngại lắc đầu che dấu. Vỹ chặn đầu:

- Chị đừng cố tình dấu em nữa. Em biết chị biết, bởi chị là bạn thân của chị Trân. Chị dấu vì không tin em.

Nhi do dự :

- Chị không nghi ngờ Vỹ nhưng mà chuyện này... khó nói lắm.

Câu nói úp mở của Nhi càng gợi tính tò mò trong Vỹ, cô bé gạn hỏi :

- Chuyện chi mà khó nói ? Cứ cho em biết đi không chừng em có thể giúp được điều gì chẳng ?

Nhi mừng rỡ. Ủ ờ nhỉ, thế mà cũng quên, sao không nói cho Vỹ biết để nhờ cô bé wớm ý Giao xem sao? - Nghĩ thế Nhi bèn nói :

- Vỹ có ngờ rằng Quế Trân đã lỡ yêu rồi không ?

Ái Vỹ nhoẻn miệng cười :

- Chị Trân yêu anh Thụy phải không ?

- Tại sao Vỹ lại đoán người Trân yêu là anh Thụy ?

- Vì anh Thụy có vẻ ân cần chịu đựng chị ấy.

- Sai rồi. Cho Vỹ đoán lại.

- Nếu sai thì người đó là anh Giang.

- Cũng sai luôn.

Vỹ tròn mắt:

- Chẳng lẽ lại là anh Giao ?

Nhi gật đầu :

- Gì mà Vy có vẻ ngạc nhiên quá vậy ? Trân yêu anh Giao thì đã sao ?

Vy ngập ngừng:

- Trời ơi, sao anh Thụy, anh Giang, chị ấy không chịu yêu lại nè anh Giao mà yêu ?

Nhi « cóc » nhẹ lên đầu Vy :

- Con bé này lắm cảm quá. Trân không yêu Giang , Thụy vì họ không hợp nhãn chớ sao.

Vy bào chữa cho hai ông anh họ :

- Anh Giang, anh Thụy cũng đẹp trai vậy chứ bộ, trông còn có vẻ « hùng » hơn anh Giao.

- Nhưng, Trân nó cứ chọn anh Giao cơ mà.

Vy rên rĩ :

- Khổ cho chị Trân rồi, sao lại đi yêu anh Giao. Anh ấy đi tu từ bảy năm nay rồi. Anh ấy bị đau tim, lần này về nghỉ dưỡng sức, có lẽ tháng sau anh ấy trở lại bệnh viện...

Vân Nhi tròn mắt kinh ngạc, cô bé bàng hoàng trước sự thật về Giao. Hèn chi Giao luôn luôn có vẻ lạnh lùng xa cách đối với các cô bạn Vy. Nhi nhìn Quế Trân với vẻ thương hại. Hai lần nuôi dưỡng tình yêu đơn phương, hai lần Quế Trân đành câm lặng nhìn tình yêu bay bổng.

o o o

Quế Trân thần thờ nhìn từng giọt mưa rơi rơi ngoài ô cửa. Tâm trí Quế Trân rối bời vì những điều Vân Nhi cho biết khi sáng. Lời Vân Nhi như còn văng vẳng đâu đây - Nhi nói Trân đừng giận nghe, thấy Trân buồn hoài Nhi không chịu được nên đã nói cho Vy biết tình cảm của Trân đối với Giao - Nói với Vy ? - Ủ, Nhi nói với Vy, định nhờ Vy wớ ý Giao để giúp đỡ Trân, không ngờ... - ... ? - Không ngờ Nhi biết được sự thật về Giao. Giao đã vào dòng từ bảy năm qua. Lần này Giao về nhà nghỉ dưỡng bệnh, tháng sau Giao trở về bệnh viện - Quế Trân nhớ rõ cảm giác mình khi nghe xong những lời ấy, cô bé có cái cảm tưởng như mình bị hụt chân, nổi đờn đau choáng ngợp tâm hồn, nổi đờn đau đến tận cùng như cảm giác của loài nai bị trúng tên bên dòng nước ngọt. Quế Trân chợt có ý tưởng đến gặp Giao làm gì cô bé không cần biết chỉ biết hiện tại một mãnh lực vô hình nào đó đang thúc đẩy cô bé với Giao.

Quế Trân khoác áo mưa lên người và băng mình ra ngoài, cô bé vội vã đến quên cả đội mũ, vội vã vì sợ chính mình sẽ đổi ý.

- Trân, Trân... mưa như ri mà đi mô rứa ? Dì Yến gọi theo.

Cô bé đáp và không quay lại :

- Con lại nhà nhỏ bạn một xí thôi.

- Răng không mang nón ?

Quế Trân đi thẳng ra cổng. Cô bé đội mưa, lồm lũi bước đi... Càng đến gần nhà Giao, Trân càng bối rối, bao nhiêu náo nức lúc ra đi dần dần hạ xuống. Quế Trân nửa muốn quay về nửa muốn tiến tới. Cuối cùng cô bé quyết định và đưa tay nhận chuông.

Cánh cổng hé mở, thấy Trân, chị bếp kêu lên :

- Trời ơi, đầu cô ướt hết rồi kìa. Vô đây mau lên.

Quế Trân riu riu chạy theo chị vô nhà. Ái Vy đón Trân nơi ngưỡng cửa. Cô bé giúp Trân giữ áo mưa và trao cho Trân một chiếc khăn trắng để lau tóc. Từng cơn gió, Trân ôm hai vai run rẩy, đôi môi tái ngắt.

Vy kéo Trân vào phòng khách :

- Chị vào đây, có lò sưởi sẽ bớt lạnh...

Trân đứng im sững. Giao đang ngồi đó, bên chiếc dương cầm. Đôi tay chàng lướt nhanh trên dãy phím ngà, âm thanh dịu dặt. Khuôn mặt chàng hôm nay có vẻ trầm tư.

Chàng ngừng lên mím cười với Trân rồi lại say mê với «Serenata » với «Tristesse de Chopin » với « Giòng sông xanh».

Ái Vy nhìn Trân thương cảm. Phải chi anh Giao đừng đi tu, Vy sẽ cố gắng giúp hai người. Ái Vy thương Quế Trân và ước ao có một người chị dâu như vậy nhưng định mệnh đã xô đẩy Giao và Quế Trân vào hai con đường khác nhau mà không bao giờ gặp.

Giao chỉ thấy trước mặt chàng con đường dẫn đến Thiên Chúa, dẫn đến sự sống đời đời. Chàng đã chọn cuộc đời tận hiến, chọn cuộc đời phụng vụ Thiên Chúa.

Và Quế Trân. Cô bé chỉ thấy Giao, nhìn Giao theo một tình yêu thế gian.

Không biết bao lâu lịm hồn trong âm thanh dịu dặt. Quế Trân chột bàng hoàng bừng tỉnh khi những âm thanh ấy chậm dần rồi im bất.

Quế Trân đưa mắt tìm Vy nhưng Vy đã rút từ bao giờ, cô bé liếc nhanh Giao. Giao ngồi bất động, mắt đăm đăm nhìn dãy phím, vầng trán hơi nhúu lại, chàng có vẻ đang trầm tư.

Quế Trân cúi mặt chờ đợi giọng nói trầm ấm của chàng. Giao chột đứng dậy bước nhanh đến ô cửa kính. Quế Trân vẫn kiên nhẫn chờ đợi...

- Quế Trân...

Trân nghe giọng chàng nhẹ tênh như gió, cơn gió ấy đã làm mát máy đôi môi cô bé.

- Dạ.

- Chắc Quế Trân hiểu những điều anh sắp nói.

- ...

- Đáng ra anh hay Vy phải nói cho Trân và Nhi biết rõ về anh... Những điều xảy tới thật bất ngờ cho anh, cho Vy. Anh và Vy xin nhận lỗi đó, cái lỗi đưa Trân đến sự tuyệt vọng, muộn phiền. Anh không trách Trân, anh không khinh thường Trân mà trái lại anh rất quý mến và kính trọng Trân. Yêu không phải là một cái tội. Trong con người ai cũng có tình cảm. Tình cảm ấy hoặc nảy sinh giữa một người với một người hoặc sẽ nảy sinh giữa một người với nhiều người. Ý anh muốn nói tình yêu anh chọn không phải ở thế gian này mà là tình yêu Thiên Chúa và lý tưởng để anh hướng tới không phải là đem hạnh phúc đến cho một người mà là cho nhiều người trong nghĩa vụ truyền giáo, giúp nhiều người tìm hạnh phúc vĩnh cửu trên cõi đời...

Quế Trân là một người ngoại giáo, cô bé không hiểu Giao nói gì ? Cô bé chỉ biết tình yêu mình đã trôi đến bờ vực thẳm, từ nay bóng hình Giao cũng sẽ thoát ra khỏi đời mình như Nguyễn.

Quế Trân lẳng lẳng quay gót ra cửa, khoác nhanh chiếc áo mưa, cô bé thất thủ bước đi...

Vy chạy ra cửa kêu Trân quay trở lại vì cơn mưa càng lúc càng lớn, bầu trời chợt như sầm tối lại. Trân nghe tiếng Vy, nhưng vẫn không quay lại mà vẫn bước đi những bước không hồn.

Đầu tóc sũng ướt, những hạt mưa lớn thi nhau hắt vào mặt khiến Trân có cảm giác ran rát. Mỗi cơn gió thổi qua Quế Trân lại run rẩy. Cô bé ngược nhìn bầu trời u ám – Giao ơi, từ nay mặt trời sẽ không còn mở hội tung bùng vì thành phố này sắp thiếu vắng anh ... - Mấy tia chớp lóe lên thêm những tiếng sấm vang trời, mưa nặng hạt hơn, bầu trời như muốn đổ ập xuống. Một chiếc xe hơi từ xa lao tới với tốc độ kinh hồn, Quế Trân sợ hãi rú lên và lịm đi ...

Chương 10

Quế Trân từ từ mở mắt, Khuôn mặt một người thanh niên hiện ra lung linh và rõ dần. Cô nhú mày cố nhớ lại những chuyện vừa xảy ra. Chàng thanh niên đặt tay lên trán cô bé và dịu dàng hỏi :

- Cô thấy đỡ chưa ?

Quế Trân ngơ ngác. Khuôn mặt này, giọng nói sao quen thuộc quá, không hiểu cô bé đã gặp ở đâu? Quế Trân chớp mắt đôi môi, giọng mệ mội:

- Giao... Giao... phải không ?

Chàng thanh niên mỉm cười :

- Tôi là Nguyên... cô bé à...

« Nguyên ». Quế Trân xúc động kêu lên. Đôi mắt cô bé mở tròn nhìn Nguyên... Mái tóc phiêu bồng ... vàng trán suy tư... đôi mắt buồn tênh với hàng mi dày như cỏ rối và môi cười quyến rũ... Nguyên đây rồi, Nguyên của những ngày tháng hồng xưa.

Quế Trân ngồi bật dậy, cô bé ôm cánh tay Nguyên xúc động :

- Anh Nguyên... anh còn nhớ Quế Trân không ?

Nguyên đắm đắm nhìn Quế Trân rồi reo lên

- Em là... Quế Trân... Quế Trân, em mau lớn quá, thoát tiên anh ngỡ ngỡ nhưng không dám cả quyết là em.

Gặp lại Nguyên trong hoàn cảnh này đối Trân thật bất ngờ, cô bé chưa hết bàng hoàng vì nỗi bất ngờ đó.

Nguyên nắm bàn tay lạnh ngắt của Quế Trân :

- Em đi đâu giữa cơn mưa như thế này ?

Quế Trân dẫu diêm :

- Em lại nhà cô bạn... không ngờ. .

- Một phép lạ Trân ơi. Anh cứ ngỡ kỳ này thắng xe không kịp sẽ có một mạng người chết vì anh... không ngờ hai phép lạ xảy ra cùng một lúc. Xe đã thắng lại được và anh đã gặp lại Trân sau hai năm bất tin... Á quên, cho anh hỏi thăm. Sau biến cố Mậu Thân gia đình em ra sao ?

Quế Trân buồn rầu thuật lại nỗi bất hạnh của mình. Nguyên nhìn Quế Trân ngập đầy thương mến. Hai

năm về trước anh gặp Quế Trân sung sướng sống trong nhung lụa, lúc ấy cô bé còn trẻ thơ quá, anh chỉ coi cô bé như đứa em gái nhỏ của mình. Hai năm sau anh gặp lại Quế Trân đã là một thiếu nữ mười tám. Sự suy tư và nghèo nàn đã khiến Quế Trân có vẻ « người lớn » hơn và « chín chắn » hơn. Nguyên cảm thấy một thứ tình cảm nhẹ nhàng đang len nhẹ vào tâm hồn. Đôi mắt Nguyên nhìn Trân trở nên trìu mến. Trân ngượng ngùng cúi mặt hai má đỏ bừng...

Quế Trân nhột ngừng lên nhìn Nguyên :

- Từ ngày nó anh sống ra rả ?

- Trân hỏi rõ lại đi.

- Em muốn nghe anh kể chuyện của anh từ sau biến cố Mậu Thân.

- À... sau Mậu Thân anh sống sót được, anh cố tìm gia đình Trân khắp nơi, nghe người ta nói toàn gia đình em bị thảm sát, anh buồn quá trở về Sài Gòn. Vừa đi làm vừa đi học, xong cái « kiến trúc » cũng thấy vì tróc vẩy..

- Anh đã mở văn phòng chưa?

Nguyên gật đầu.

- Hơn năm nay rồi. Anh nhờ gặp được may mắn nên công việc làm ăn tương đối khá.

- Sự nghiệp đã có chắc hạnh phúc cũng tràn đầy anh Nguyên hí?

- Trân nói sao ?

- Em muốn nói đến gia đình, vợ con anh.

Nguyên thở dài.

- Anh chưa lập gia đình, mối bận tâm duy nhất của anh là tìm cha mẹ ruột.

Quế Trân ngạc nhiên : '

- Anh nói rằng ? Hồi xưa em nghe anh Linh nói ba mẹ anh mất hết rồi, anh sống với người cô họ mà.

Nguyên gật đầu :

- Đó chỉ là cha mẹ nuôi của anh. Điều đó anh mới biết đây do người cô ấy nói lại. Theo lời kể thì trong một đêm hội chợ anh bị lạc giữa rừng người, cha mẹ nuôi anh bắt gặp, ông bà hiếm con nên đem anh về nuôi và dặn người cô ấy chỉ cho anh biết điều đó khi anh đã thành tài để anh tìm cha mẹ ruột của mình.

Trong đầu Quế Trân chợt lóe lên một tia sáng. Có thể Nguyên là anh em với Giao vì từ khuôn mặt đến dáng dấp Nguyên đều giống Giao như hai giọt nước đến nỗi Trân phải làm trong lần sinh nhật Ái Vy.

Quế Trân do dự một giây rồi nói với Nguyên :

- Em có cô bạn, cô nó có ông anh giống anh, như khuôn rúa, từ khuôn mặt cho tới dáng dấp. Tự dưng em nghi ngờ anh nó có liên hệ huyết thống với anh.

Nguyên mừng rỡ chụp tay Quế Trân hỏi dồn dập :

- Nhà cô bạn em ở đâu ? Em có bao giờ nghe cô ta nói đến người anh bị thất lạc không?

- Chưa khi mô em nghe nhỏ nó nói rứa nhưng để em dò hỏi lại cho chắc rồi em sẽ đưa anh tới gặp ba má nó sau.

Quế Trân về tới nhà khi trời bắt đầu tối. Dì Yến nhìn Trân:

- Ai đưa Trân về rứa?

- Dạ một người bạn của anh Linh hồi xưa...

- Người nó ra rặng ?

- Anh nó tên Nguyên, kiến trúc sư mới ra trường hơn năm rồi, có mở văn phòng ở Sài Gòn nữa, người đàng hoàng mà dì.

Dì Yến nghiêm nét mặt:

- Hồi ni dì thấy Trân có vẻ hơi tự do rồi đó nghe, ai đưa rước cũng được, dì không bằng lòng rứa mô.

Trân lẳng lặng ra nhà sau thay đồ rồi vô phòng nằm trùm chăn kín mít. Bây giờ cô bé mới thấy lạnh run. Dì Yến kêu Trân ra ăn cơm, Trân trả lời không thấy đói bụng và nằm lì trong chăn, Bây giờ mới là giây phút sung sướng nhất, được yên tĩnh một mình để suy nghĩ về Giao, về Nguyên, về những chuyện bất ngờ vừa xảy ra - Nếu sự thật Nguyên là anh em của Giao thì Nguyên sẽ nghĩ sao về tình cảm của Trân đối với Giao trước đó. Xét lại lòng mình Quế Trân mới hiểu người mà cô bé thương chính là Nguyên chứ không phải là Giao. Trước kia tưởng mất Nguyên nên Quế Trân mới yêu Giao vì Giao mang dáng dấp của Nguyên. Quế Trân yêu Giao qua hình bóng Nguyên. Bây giờ gặp lại Nguyên, Quế Trân thấy chuyện dứt khoát tư tưởng với Giao thật dễ dàng. Cô bé tự nhủ sang mai sẽ đến gặp ba má Vỹ để tìm hiểu sự thật

o o o

Dự định của Quế Trân bị đình vì Quế Trân ngã bệnh, sau hôm lại nhà Vỹ, Quế Trân bị trúng mưa phải nằm nhà mất năm ngày. Nhi đến thăm bạn, Quế Trân đem tất cả mọi chuyện kể cho Nhi nghe và nhờ Nhi thay mình lại trình bày với ba má Vỹ, Nhi bằng lòng.

Một ngày nữa trôi qua... Quế Trân nóng lòng chờ đợi Nhi và Nguyên.

Nhi đến với khuôn mặt hớn hở và nụ cười tươi trên môi. Quế Trân nôn nao hỏi:

- Răng Nhi ?

Vân Nhi hoan hỉ :

- Đúng Nguyên là em trai Giao rồi Trân ơi. Ba mẹ Vỹ mừng lắm, bà xác nhận rõ nếu Nguyên thật là con bà thì trên vai trái phải có một cái « bớt » son . Bây giờ mình chỉ cần gặp Nguyên để kiểm chứng lại xem vai trái của Nguyên có cái « bớt » son đó hay không ?

Quế Trân chép miệng :

- Không hiểu kẹt chuyện chi mà năm sáu bữa ni không thấy anh Nguyên lại.

- Ông muốn tìm ai ? Tiếng dì Yến từ nhà ngoài vang lên.

Quế Trân giật mình choàng dậy nói với Nhi :

- Chắc anh Nguyên tới, mình ra gặp anh nó đi Nhi.

Hai cô bé ra đến phòng ngoài thì Nhi khựng lại tròn mắt nhìn Nguyên. Cô bé ngạc nhiên vì sự giống nhau quá đỗi giữa Giao và Nguyên. Hèn chi hôm ở nhà Ái Vy, Quế Trân không làm sao được.

Nguyên xin phép cho Trân đi với chàng và Nhi đến gặp ba má Vy.

Ba má Vy đón ba người ở ngưỡng cửa. Ông bà tuy chưa được xem « bót » son trên vai trái của Nguyên, nhưng ông bà đã đoán chắc người thanh niên trước mặt chính là đứa con yêu dấu bị thất lạc suốt hai mươi lăm năm nay.

Phần Nguyên, chàng nhìn ba má Vy cả cảm thấy một thứ tình ruột thịt đang nảy sinh trong hồn.

Quế Trân lên tiếng :

- Thừa hai bác con đưa anh Nguyên tới để hai bác nhận diện ...

Quay sang Nguyên cô bé thúc dục :

- Anh Nguyên hãy đưa vai trái cho hai bác xem.

Nguyên run run kéo áo xuống một « bót » son hiện rõ trên vai, má Vy ôm chầm lấy Nguyên, và nói trong nghẹn ngào :

- Con tôi, trời ơi ... con tôi ...

Nguyên cũng xúc động không kém, chàng ôm vai mẹ nước mắt ứa ra vì không ngờ tìm lại được cha mẹ, đoàn tụ với gia đình sau hai mươi mấy năm thất lạc.

Vy đi học về, cô bé đứng khựng ở ngưỡng cửa, ngạc nhiên nhìn mẹ ôm một chàng thanh niên mà khóc. Nguyên quay mặt lại, Vy kêu lên :

- Anh Giao. Sao anh mới đi hai hôm đã về rồi ? Anh có vẻ khác lạ ghê.

Má Vy dắt Nguyên đến trước mặt Vy, bà nói giọng còn xúc động :

- Đây là Nguyên, em song sinh của anh Giao con đó. Anh Nguyên con bị thất lạc trên hai mươi lăm năm nay mới tìm gặp lại được. Vy chào anh ba con đi.

Ái Vy ngỡ ngàng nhìn Nguyên một giây rồi chợt ôm chầm cánh tay chàng :

- Anh ba, trời ơi, em mừng quá.

Nguyên nhìn em triu mến. Tuy mới gặp lần đầu nhưng chàng đã có cảm giác gần gũi thân mật như đã từng sống bao năm với Vy dưới một mái nhà. Nguyên đưa mắt nhìn quanh và hỏi mẹ :

- Anh Giao con đâu má.

- Nó trở về chủng viện được hai hôm rồi.

Ba Vy chợt hỏi :

- Nguyên con là bạn của Quế Trân à ?

- Thừa ba, đối với Quế Trân, con còn thân hơn bạn nữa – Nguyên âu yếm nhìn Quế Trân nói.

Quế Trân then đỏ mặt cúi xuống chớp chớp đôi mắt. Khi cô bé ngược lên Nguyên đã đổi diện tự bao giờ

với tia nhìn mênh mang thương mến và môi cười quyến rũ của những tháng ngày xưa ...

Ngoài ô cửa tiếng chim riu rít trên cao như tiếng reo vui của trái tim cô bé.